Πλυτάριος ἐρισκὸς, Genus poculi Laconici μόνωτον et ὀστράκινον, quo milites utebantur: ut pluribus docet Schol. Aristoph. et Suid. in Κώθων huic synonymo.

[* Πλυτὸς, Lotus, Aret. χόνδροι, Hippocr. ἀλητῷ.] Ἄπλυτος, ὁ, ἡ, Illotus. Proprie de vestimento; at ἄπλυτον πώγωνα quidam σκώπτων dixit ap. Suid. Erant et quædam ῥαφανίδες ἄπλυτοι, quæ et θάσιαι nominabantur, Athen. (56.) ubi Antiphanis locum quendam affert: item hunc Pherecratis, ῥαφανίς τ' ἄπλυτος ὑπάρχει, καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ ταρίχη πνικτά. Sed videtur ap. Athen. scribendum θαλάσσιαι, quod ap. Hes. legitur, ad differentiam τῶν ποταμίων. Et fortasse huc pertinet, quod Plin. scribit 19, 11. aquas salsas rhaphanis plurimum suavitatis conferre. [" Casaub. ad Athen. 115. Phryn. Ecl. 71." Schæf. Mss.] Ἀπλυσία, ἡ, Illotum esse, ut ἀλουσία. [" Erycius 11." Schæf. Mss.] || AT Ἀπλυσίαι dicuntur Spongiæ quædam, quod elui nequeant, Aristot. H. A. 5, 16. Ἔστι δὲ ἄλλο γένος ὃ καλοῦσιν ἀπλυσίας, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι· τοῦτο δὲ τοὺς μὲν μεγάλους πόρους ἔχει, τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν. Unde Plin. 9, 45. Pessimum omnium genus est earum quæ Aplysiæ vocantur, quia elui non possunt, in quibus magnæ sunt fistulæ et reliqua densitas spissa. Meminit et Theophr. H. Pl. 4, 7. Ἡ σπογγιὰ καὶ αἱ ἀπλυσίαι καλούμεναι: sed perperam ibi SCRIPTUM Πλύσιαι. [* " Ἀπλυστίας, Heringa Obs. 204." Schæf. Mss. * " Δύσπλυτος, Non facilis elui, Amphil. p. 74." Kall. Mss. Hippocr. 644, 40.] Νεόπλυτος SIVE Νεόπλυντος, Recens lotus, Nuper ablutus. Illo utitur Herod. [2, 37. * " Παλίμπλυτος, Relotus, veluti vestimentum sæpius politum et lotum a fullonibus, sic Casaub. ad Athen. 242. Sed ibi activa notione ponitur vocab. et κηρὴν παλίμπλυτος, Relavans fucus, dicitur Plagiarius." Schw. Mss. Anal. 1, 501. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 279.]

Εὔπλυνὴς, Bene lotus, i. e. Purus, Mundus. Poëtica dialysi DICITUR Εὐπλυνὴς, ut Εὐπλόκαμος, metri causa: unde Od. N. (67.) φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα, i. e., καλῶς πλυνθὲν, καθαρόν. [" Ad Il. X. 153." Schæf. Mss. * Νεοπλυνὴς, J. Poll. 1, 25. Phrynich. p. 52. " Planud. Ms. Compar. Veris et Hyemis." Boiss. Mss. " Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιπλύνω, Hippocr. 649, 31.] " Ἀναπλύνω, " Eluo, s. Iterum lavo," [" Wakef. ad Mosch. 7, 6." Schæf. Mss.] " Ἀνάπλυσις, Ablutio, Elotio." Ἀποπλύνω, Abluo, Lucian. (2, 911.) Ἀποπλῦναι τὴν κόνιν, Abluere pulverem. Proprie vestimentum ἀποπλύνομεν, ut corpus ἀπολούομεν, manus pedesque ἀπονίπτομεν. [" Ad Diod. S. 1, 294." Schæf. Mss. * " Ἀποπλυτέον, Geop. 16, 18." Kall. Mss.] Ἀπόπλυμα, τὸ, Aqua sordida in qua quid lavimus. Laberius autem Abluvium dixit pro Diluvio, Gell. 16, 7. ubi etiam ait licentius hoc verbum ab eo fictum. Itidem ἀπόνιμμα dicitur Aqua qua pedes abluti sunt. [Gl. Delavatio. " Diod. S. 1, 350." Schæf. Mss. * Ἀπόπλυτος, unde] Δυσαπόπλυτος, Qui difficulter ablui potest. Vide Δυσέκνιπτος. Ἐναποπλύνω, Abluo in, [" Paus. 276." Wakef. Mss. * Προαποπλύνω, Alex. Trall. 2. p. 126. 160. " Athan. 1, 81." Kall. Mss. * " Προσαποπλύνω, Insuper mundo, Philo J. 2, 333." Wakef. Mss.] Διαπλύνω, Perluo, i. q. φαιδρύνω, J. Poll. 2, 11. [" 6, 49. 7, 39. 40." Kall. Mss. " Aristoph. Fr. 280." Schæf. Mss.]

Ἐκπλύνω, Eluo, pro quo Plaut. dicit Elavo, ut ἐκπεπλυμένος σπόγγος, Gal., Spongia eluta: quod loquendi genus habes in Ἀπλυσίαι. Aristot. H. A. 3. Ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, Lana eluta sit lacte. Alii, Abluta sit. Abusus hoc verbo est Aristoph. pro ἐκλούειν, Πλ. (1062.) post verba in Πλυνὸς citata, Ὄναιο μέν γ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε. Et mox pass. verbum, Εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη: sed ἐκπλύνειν dixit tanquam respiciens ῥάκη, quæ pannorum propria sunt, ut et ἐκπλύειν ipsum. [" Thom. M. 548. Plut. Mor. 1, 527. ubi videtur esse Lavando detero." Schæf. Mss. Aristoph. A. 577. * " " Ἔκπλυμα, Phot." Wakef. Mss.] Ἔκπλυσις, Ipsa eluendi actio. At Eluvies aliud est. [Hes.] Ἔκπλυτὸς, Elutus, Elotus: ἐκπλυτὸς γίνομαι, e Plat. de LL. 9. pro Eluor. Malim SCRIBERE Ἔκπλυτος. || Suidas Ἔκπλυτον exp. ἐξίτηλον. Quod ἔκπλυτον si de tinctura dicitur, accipitur pro Evanida et quæ eluta est: oppositam habens τὴν δευσοποιὸν βαφὴν, s. τὸ δευσοποιὸν χρῶμα: quod et δυσέκνιπτον simili metaph. Itidem ap. Hes. Ἔκπλυτον, τὸ παρά τισιν ἐξίτηλον καὶ ἀμυδρὸν βάμμα. Sed perperam ap. eum SCRIPTUM Ἔκπλητον: perperam item ἀλμυρὸν pro ἀμυδρόν. Quod si de Veste aut Panno Ἔκπλυτος dicatur, signif. Cujus color eluitur, Colorem non retinens. [Æsch. Eum. 281. " Abresch. Æsch. 2, 40. Jacobs. Anth. 12, 10. Boiss. Philostr. 387." Schæf. Mss.] Ἀνέκπλυτος, ὁ, ἡ, Qui elui nequit, ut βαφὴ, J. Poll. 1, c. 4. quæ et * ἀνέκρυπτος, * ἀνέκνιπτος, * ἀνεξίτηλος, δευσοποιὸς, et si qua sunt alia his synonyma. [Jambl. V. P. 162. Kiessl.] Δυσέκπλυτος, Qui difficulter elui potest, ægre eluitur, ut βαφὴ, [" Abresch. Æsch. 2, 41. Jacobs. Anim. 231. Mœr. 122. et n." Schæf. Mss.] Reperitur ET Δυσέκπλυντος, [" Mœr. l. c." Schæf. Mss.] CONTRA Εὐέκπλυτος, Qui facile elui potest, eluitur, ut βαφὴ, J. Poll. 1, c. 4. quæ et * εὐέκνιπτος, * εὐέκρυπτος, ἐξίτηλος. NAM Ἐκπλῦναι βαφὴν dicitur, i. e. Eluere colorem quo pannus in tinctura imbutus fuit, ut ἐκνίψαι, * ἐκρύψαι. [" Hippocr. 385." Wakef. Mss. * Ἐνεκπλύνω, J. Poll. 10, 76. * Κατεκπλύνω, 6, 49. Vide Meineck. Cur. Crit. 71. * Προεκπλύνω, Greg. Naz. 2, 228.] " Ὑπερεκπλύνω, Superfluo, VV. LL." Ἐμπλύνω, Lavo in: ut ἐναποπλύνω, Abluo in. Utrumque in VV. LL. exp. Eluo: qua tamen signif. dicitur potius Ἐκπλύνω. [" Clem. Alex. Pæd. 2, 2. p. 185." Seager. Mss.]

Καταπλύνω, Abluo, Eluo, simpliciter Lavo, Perluo, Xen. Ἱππ. (5, 6.) Ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλὴν, Abluere, Perluere. Ubi observa eum καταπλύνειν dixisse, de pannis alioqui similibusque dici potius solitum. Pass. Καταπλυθεὶς pro Ablutus affertur e Theophr. C. Pl. 2, 3. || Καταπεπλύσθαι Æschines dixit τὸ οὐδενὸς ἄξιόν τι ἀποπεφάνθαι, J. Poll. 7, c. 11. Locus Æschinis ad quem respexit, hic est, (79.) Τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα. Bud. interpr. Obsorduit, Viluit. [" Brunck. Aristoph. 1, 281. Porson. Med. p. 20. Toup. Emendd. 3, 103." Schæf. Mss. * Κατάπλυμα, Synes. de Febr. 234. Ἀπὸ τῶν καταπλυμάτων καὶ ἀλοιφῶν. * Κατάπλυσις, Xen. Ἱππ. 5, 9.]

Περιπλύνω, Circumluo, Perluo. Sed Circumluo potius de fluvio dicitur, qui circumcirca alluit, unde ap. Cic. Circumluvio: quibus respondent περικλύζω et περικλυσμός. Interpretabimur igitur Perluo, Circumcirca lavo. Utitur Gal. ad Gl. 2. [Gl. Circumlavo.] " Περίπλυμα τέφρας, Lixivium, q. d. Perlu" vium cineris. E cinere enim loto s. perfuso aqua " fervida, fit lixivium s. lixivia." Περίπλυσις, Ipsa perluendi s. circumcirca lavandi actio. || Περιπλύσεις, inquit Gorr., dicuntur ap. Hippocr. [p. 67. 147. 218.] Tenuium humiditatum dejectiones per alvum: ut si quis consperso ventre sanguine diluto aqua aquam excerneret. Sic χολώδης περίπλυσις dicitur, cum quod excernitur, tale apparet, qualis aqua est pauca bile mista. Auctor Gal. Comm. 1 in 1 Prorrhet. In VV. LL. annotatur, alvi proluvium atque præcipitem inanitionem, ἄνοχον Theophrasto appellatam, κοιλίης περίπλυσιν dici ab Aretæo Cappadoce; atque hanc dejectionem sponte fieri, ut ὑπερίνησιν a purgatione nimia. [* Ὑποπεριπλύνω, Hippocr. 75.] Προπλύνω, Prius lavo, Ante abluo, eluo.

ΠΝΕΩ, pro quo metri causa Poëtæ DICUNT Πνείω, εὔσω, Flo, Spiro, Od. E. (469.) Αὔρη δ' ἐκ ποταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό: quo cum loco confer quendam Apollonii in Συνεχὲς citatum. Od. Δ. (361.) οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, Nec secundi spirant venti. Athen. 1. Ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νῶτοι πνεύσωσι: ut Plin. Si flarit circa brumam. Cui similem locum vide in Κνάφεος. Item in Prov. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος θερμὸν καὶ ψυχρὸν πνεῖν, Ex eodem

ore calidum ac frigidum spirare halitum. Pass. Πνέομαι, Athen. 9. Σεμναὶ δ' αὐλῶν ἄγαν αἱ φωναὶ, μολπῇ, κλαγγῇ, θράττει, νεῖται, πνεῖται: ut ap. Ovid. Fast. 4. Exululant comites, furiosaque fistula flatur. || Πνεῖν, Spirare, aliis quoque accuss. jungitur, Il. Λ. (508.) et Ω. (364.) atque alibi, μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, Aristoph. B. (1016.) πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τρυφαλείας Καὶ πήληκας—καὶ θυμοὺς ἐπταβοείους, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 12.) Οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους. Item πνεῖν δίκην. Rursum Aristoph. Ἱππ. (437.) κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ: ut Cic. Cat. Scelus anhelantem, Horat. Spirare amores, Seneca, Ira spirat sanguinem. Item μέγα πνεῖν, ut Tibull. qui nunc magnum spiramus amantes, ubi Spirare i. est cum φυσᾶσθαι, οἰδεῖν, Turgere, Intumescere, Inflari; metaphorice itidem usurpari solitis pro μέγα φρονεῖν. Philo V. M. 3. Οἱ μέγα πνέοντες ἐπὶ ταῖς εὐπραγίαις, οἱ αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Qui magnos spiritus e prosperitatibus geritis, Turn.: 1. Φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεστέρων, Inflati magnumque spirantes animos tollunt. Stat. dicit, Ibam altum spirans. In his loquendi generibus Atticos tradunt gen. pro accus. usurpare, dicentes θυμοῦ πνεῖν, Ἄρεως πνεῖν, δίκης πνεῖν: quorum illa duo ap. Eust. habentur, tertium ap. Bud., qui ex Epigr. desumsit, ubi legitur, Κωφὸν μὲν δοκέουτ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης. Gaza quoque πνέοντας σπουδῶν τοιούτων dixit pro eo, quod Cic. de Sen. His studiis flagrantes. At Epigr. 5. Πνείων εὐεπίης, de Virgilio. || Πνεῖν, Spirare, pro Odorem spirare, Virg. Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere. Columella, Tetrum odorem spirantibus. At Stat. Aræ spirant odoratis floribus. Od. Δ. (446.) Ἀμβροσίην — Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Itidem πνεῖν εὐῶδες et πνεῖν δυσῶδες, Jucundum et injucundum spirare, Suaviter et graviter olere: quomodo et ὄζειν usurpari, suo loco videre est. Sine adjectione Diosc. 3, 94. de lasere, Τῇ τε ὀσμῇ προσηνέστατος· ὥστε γευσαμένῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον, Adeo ut ne os quidem gustanti nisi paululum spiret. Item cum gen. πνεῖν τράγου, ut Stat. l. c. Spirant odoratis floribus. Nisi ante hunc gen. malis subaudire accus. ὀσμὴν, ut πνεῖν τράγου sit Hirci odorem spirare. Epigr. Οὐ μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημοστρατὶς, ἀλλὰ δι' αὐτῆς Τοὺς ὀσμησαμένους πνεῖν πεποίηκε τράγου, Olere hircum, ὄζειν τράγου. Diosc. 1, 65. πνέον κρόκου, Crocum spirans, redolens, Croci odorem spirans. || Πνεῖν, Spirare, e consequenti pro Vivere, ζῆν: quo sensu Hom. dicit γαῖαν ἐπιπνείειν. Lat. quoque suum Spirare sic usurpant, inter quos Cic. dicit etiam Dum anima spirabo mea. Utitur Aristoph. Ran. Vide Ἐμπνέω. [" Πνέω, Alberti Peric. Cr. 51. Toup. Opusc. 1, 174. 364. Valck. Hipp. p. 227. Wakef. S. Cr. 2, 129. Herc. F. 864. Eum. 843. 941. Thom. M. 366. Markl. Suppl. 991. Iph. p. 81. Musgr. 578. Abresch. Æsch. 2, 114. Jacobs. Anth. 6, 235. 7, 273. 347. 392. 8, 54. 9, 247. 277. 10, 9. 316. 12, 156. Bast Lettre 97. Amo, Valck. Phœn. p. 62. Vivo, Wakef. Trach. 1160. Jacobs. Anth. 7, 20. Cum gen., Heyn. Virg. I. p. ccxii. Jacobs. Anth. 11, 129. Lucillius 89. Christod. Ecphr. 233. 415. et Jacobs., Dionys. H. 3, 1426. Cum. dat., Jacobs. Anth. 11, 349. Fut., Meleager 80. Antip. Sid. 83. Πχ. Ἀλφειὸν, Brunck. Aristoph. 2, 184. (Ὄρν. 1121.) Kuster. 194. Πῦρ πν., ad Charit. 773. Πνέειν κατ' ὤμων, de equis, Heyn. Hom. 6, 443. Ὁ πνέων, ἡ πνέουσα, ad Lucian. 1, 493. An πνούμενος? Thom. M. 303. Πνευσοῦνται, Fischer. ad Palæph. 80. Πνείω, Greg. Cor. 213. Brunck. Antig. 1146. Musgr. Tro. 328. Jacobs. Anth. 6, 111. 7, 347. 392. Μένεα πνείοντες, ὑπὲρ σακέων πν., Heyn. Hom. 4, 313. 451. Boiss. Philostr. 454. * Πνειέσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 192." Schæf. Mss. " Ἡ πνέουσα, Ventus, Act. Apost. 27, 40. Τῇ πνεούσῃ κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν, Eodem sensu ὁ πνέων, Plut. Mario 785. HSt. Τῷ πνέοντι φερόμενος. Vide Plut. Opp. Mor. 2, 309. Wyttenb." Seager. Mss. Philostr. 488. Ἐπὶ τὴν κατηγορίαν τοῦ τυράννου πολὺς ἔπνευσε, Demosth. 787. Ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν, cf. Dionys. Antiq. 8, 52. Hesiod. Ἀ. 24. Βοιωτοὶ ὑπὲρ σακέων πνείοντες, cf. Stat. Theb. 8, 388. animus—ultra thoracas anhelus Conatur. Themist. p. 128. Ἀδελφῶν ἴσα βαινόντων, ἴσα πνεόντων, Achill. Tat. 194. Γυναῖκες εἰς ἓν πνέουσαι, Philostr. 808. Ἀλφειὸν πνεῖν, Heliod. p. 14. Ὅλην ἐκείνην ἔπνει, 105. Ἀχιλλειόν τι πνέων, Greg. Naz. Ep. 9. p. 774. Σὲ πνέω μᾶλλον ἢ τὸν ἀέρα. Πνέουσα, Photio σφοδρῶς ὀργισθείς. * Πνεύμενος, i. q. πνευματώδης, Hippocr. Schneidero susp. Musæus 216. 308. βαρὺ πνείοντας ἀήτας. * "Ἐμπνείω, Quint. Sm. 3, 711." Wakef. Mss.]

" Ἄπνεης, ὁ, ἡ, ex ᾱ epitatico et verbo πνέω, Valde " spirans. Affertur enim ea in signif. ex Epigr. " ἀπνεὲς πῦρ." [" Jacobs. Anth. 8, 19." Schæf. Mss.] " Alioqui cum ᾱ est στερητικὸν, sonat Non spirans, " Spiritu destitutus."

Πνεῦμα, τὸ, Flamen, Flatus, Spiritus; peculiariter autem in animantibus Anhelitus. Plerumque Ventorum flatus, Ventus, ut et Aristot. de Mundo his verbis docet, Ἄνεμος οὐδέν ἐστι πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. Plin. 2, 43. ait ventum non aliud intelligi quam fluctum aëris: paulo ante autem, Ventos s. potius flatus posse et ex arido siccoque halitu terræ gigni. Aristot. Polit. 4. Τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια, Plut. Θάλασσα ἐκταραχθεῖσα τοῖς πνεύμασι, Thuc. 4. Ὁπόταν πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη: aliquanto ante dixerat ἄνεμος: 2, (84.) Τὸ πνεῦμα κατῆει, (97.) Ἦν ἀεὶ κατὰ πρύμναν ἵστηται τὸ πνεῦμα. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 15.) Εἰ εὔφορον πνεῦμα εἴη: quod et οὖριον πνεῦμα, Lat. Ventus secundus. Plut. Σπεύδομεν καθάπερ πνεύματι παραβόλῳ, de Aud. Poëm. Παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτὸν, Aristoph. B. (1003.) ἡνίκ' ἂν τὸ Πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. Rursum Plut. de Def. Orac. Ἀποβῆναι τὸ πνεῦμα: quod Turn. vertit, Flatum siluisse. Ibid. Οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλύδωνος, Cum nulla aura esset, nec unda, ut Idem reddidit. Idem in Symp. Sept. Sap. (612.) Οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος, ἀλλὰ νηνεμίας καὶ γαλήνης. Idem, Σημεῖα ποιεῖν πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Itidem Theophr. scripsit περὶ Σημείων Πνευμάτων καὶ Ὑδάτων, quibuscum confer quæ Plin. scribit 18, 34. et 35. ubi inter alia ait, Ventum significant, pro eo quod Theophr. πνεῦμα σημαίνουσι: item Ventos nuntiant, pro eo quod Theophr. πνεύματος σημεῖον. Poëtæ ἀήτας appellant, teste Plat. Cratylo, quod ab ἄημι derivatum verbo synonymo præcedenti πνέω. || Alioquin, inquit Aristot. de Mundo, post verba superius citata, πνεῦμα dicitur ἡ ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, Alioqui Spiritus appellatur substantia animata et genitalis, in stirpibus et animantibus existens et per omnia pertingens. Plut. Symp. 3, 4. ebrietatis symptomata enumerans, Τρόμοι, σάλοι τοῦ περὶ τὰ γνῖα πνεύματος, Athen. 11. Τὰ πνεύματα πέττον. De hoc Gorr. Πνεῦμα, inquit, Spiritus: est substantia ætherea, calida, levissima, tenuissimaque, omnes in corpore motus ciens: cui maxima cum calore nativo communio, operisque societas. Vide plura ap. Eund. Est et alia τοῦ πνεύματος, inquit Idem, signif., qua dicitur aër inspiratu attractus, qui respirationis vocisque materia est: a qua τοῦ πνεύματος nomen longius etiam progressum est, ut ὅλην τὴν ἀναπνοὴν multis in Il. ap. Hippocr. designet, quemadmodum Gal. Comm. 1 εἰς τὸ περὶ Διαίτης Ὀξέων, atque etiam in Progn. annotavit. Idem vero 3. περὶ Δυσπνοίας auctor est, πνεύματος nomen in morbis simpliciter ab Hippocr. enuntiatum, τὴν δύσπνοιαν significare; atque INDE Πνευματώδη dici Eum qui difficultate spirandi laboret; etsi interdum simpliciter ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυσημένου, h. e. Pro eo qui flatu distentus sit, usurpetur, ut ipse ἐν ταῖς Γλώσσαις explicavit. Dicitur igitur de spiritu quem animalia viventia ducunt, de anhelitu, de halitu, de anima. Dem. (1396.) Τὰ τούτων πνεύματα ἀπηλλάγη τῶν οἰκείων σωμάτων. Quod dum fit, Anima exhalari dicitur, et Extremus reddi spiritus, ut de Christo expirante, Matth. 27, (50.) Ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Quibus in Il. de spiritu vitali dicitur, quem Virg. Spiramen animæ appellat. Aristot. de insectis, Ψοφεῖ τῷ ἔσω πνεύματι. Pro quibus Plin. Intus meante spiritu. Plut. de lepore,

"Οσον σχει πνευματος, εἰς τον εσχατον αναλώσας δρόμον: Præc. Sanit. Διατάσεις του πνεύματος: ut ap. Aristot. Κατέχουσι το πνεῦμα, sc. inter currendum: pro quo Plin. Spiritum continent. Idem in Alex. Πληρούμενος θυμοῦ και πνεύματος: unde μένος πνεῖν. At Symp. 2, (9.) Το πνεῦμα του λύκου περίθερμον καὶ πυρῶδες. Rursum Xen. K. (7, 3.) Τὸ των μητέρων γάλα αγαθὸν καὶ πνευμα, Lac et halitus: quemadmodum et arborum quædam emittunt πνευματα, Halitus item ac vapores: ut Plut. Symp. 6, (10.) de fico, Θερμὸν πνευμα καὶ δριμὺ καὶ τμητικὸν ἀφίησι. Et Symp. 3, (1.) de nuce, Πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεισα. Hoc πνευμα ut plurimum dicitur, quatenus corpora eo moventur, s. quatenus motus in corpore ciet. Epigr. πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον, Nihil habeo præter animam, spiritum vitalem. || Reperitur et PLUR. NUM. Πνευματα pro Spiritus vitalis, s. Vitalia, Præcordia, Diod. S., de rebus gestis Philippi, Τὰς αἰχμὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνευμασιν ενήρειδον: ut Virg. Æn. 9. abditaque intus Spirumenta animæ lethali vulnere rumpit. Quibus præcipue pulmo significatur, a pulsu dictus, teste Servio: ut πνεύμων απὸ τοῦ πνεῖν. Alibi dicit, ensem calido in mucrone recondit. || Spiritus s. Afflatus, Plut. de Def. Orac. Κακοῦ πνεύματος ουσα πλήρης, de Pythia. Idem de Exil. Τὸ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον ἐν μαύσαις πνευμα. In Axiocho (370.) Εἰ μή τι θεῖον ὄντως ἐνῆν πνεῦμα τῇ ψυχῇ, Nisi re vera spiritus quidam divinus inesset in animo. Luc. 4, (33.) Ἔχων πνεῦμα δαιμονίου ακαθάρτου, Spiritum dæmoniacum impurum. Contra (1) Thess. (5, 19.) Το πνεῦμα μὴ σβέννυτε, Spiritum ne extinguite, i. e. Dei afflatum in mentibus vestris refulgentem. Item πνεύματα πλάνα, 1 Tim. 4, (1.) At pro ἀκάθαρτον s. πονηρὸν πνεῦμα, quæ passim obvia sunt, sine adjectione legitur et τὸ πνεῦμα: Matth. 4, (1.) Ἀνήχθη εἰς την ερημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Et 8, (16.) Ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγω. Alias το πνεῦμα ut plurimum ponitur pro τὸ ἅγιον Πνεῦμα, Spiritus sanctus. || Sententia membris constans, ut periodus. Bud. ex Hermog. 4, 90. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄνεμος, Valck. Hipp. p. 315. ad Lucian. 1, 329. Musgr. Iph. T. 905. Markl. Ipb. p. 396. Abresch. Æsch. 2, 95. Luzac. Exerc. 36. Jacobs. Anth. 7, 374. Huschk. Anal. 165. Wakef. S. Cr. 4, 90. Conf. c. σῶμα, ad Diod. S. 2, 226. Subaud., Wakef. Phil. 1450. Πν. λείπει, ἐκλείπει, Markl. Suppl. 553. Πν. μόνον εἶναι, Toup. Opusc. 1, 546. Πν. ἀνέμου, Xen. Eph. 78. Herod. 517. Ὑφ' ἓν πν., Valck. Callim. 253. Πνεύματα ἀρπάζειν, Lobeck. Aj. p. 219." Schæf. Mss. Metaphorice, Soph. Œd. C. 612. Καὶ πνεῦμα ταὐτὸν ου ποτ' ουτ' εν ανδράσι Φίλοις βέβηκεν, οὔτε προς πόλιν πόλει. " Vis, Efficacia, Potestas, Orph. A. 296. Greg. Nyss. 3, 636. De luce, Theocr. 1, 47. Schol. Sensu Platonico, Hierocl. 184. not. Ἀπὸ πν., Secundo flatu, Liban. 61." Wakef. Mss. " Menander ap. Athen. 549. Ὕπτιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἐχοντ' ἄνω, ubi Clericus:—' Dicitur πνεῦμα esse ἄνω, quod aer admissus tam cito rejiciatur, ut vix videatur descendere in intimos pulmonum recessus, sed in summa tantum eorum parte æstuare et reciprocari.' " Strong. Mss. Phœnix Athenæi 530. Ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' εγενόμην πνεῦμα, Νῦν δ' οὐκ ετ' οὐδέν, ἀλλα γῆ πεποίημαι, Olim vitalis eram. De signiff. τοῦ πνεῦμα in N. T. fuse disseruit Schleusner. Lex.]

[* " Πνευματοδόγοι, S. Spiritu afflatus, Jo. Climac. 40." Boiss. Mss. * Πνευματοεργος, Synes. H. 3, 169. p. 323.] Πνευματοκήλη, ἡ, Ramex ventosus. Is genere, ut Paul. Æg. (6, 64.) ait, ανεύρυσμα est, ut qui dilatatione fiat a flatulento spiritu: [" in Titulo autem est * Πνευμοκήλη." Schn. Lex.] Hæc Gorr. qui etiam addit, duobus modis id accidere, ut ibi videbis. Id malum intelligendum putat Marc. Virg. ap. Diosc. 4, 69. per ορχεις πεφυσωμένους, Testes inflatos. Πνευματομάχος, Qui cum Spiritu sancto pugnat, Spiritui sancto repugnans, etiam Spiritum sanctum oppugnans. Vide Can. 1. Conc. Constantinop. Legitur et ap. Theophyl., necnon ap. Basil., ap. quem Bud. interpr. Qui male de Spiritu sancto opinatur. [Suicer. Thes. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 118. Combef." Boiss. Mss. * Πνευματοποιὸς, Apoll. Hist. Mirab. 96. " Flatus ciens, Clem. Alex. 435." Elberling. Mss. Osann. Philem. p. xxxv. " Apoll. Dysc. p. 96." Schæf. Mss.] Πνευματοποιέω, In spiritum converto, [Aristot. Probl. 2. p. 791. τὰ πεπηγότα. * Πνευματόρροος, Plato Cratylo 25.] Πνευματοφόρος, Qui afflatu numinis instinctus fertur. Alii, Spiritu lympbatus. Bud. interpr. Deo plenus, ut Θεοφόρος, afferens e Damasc. 148. Πάντα γαρ οἱ θεηγόροι ἀπόστολοι καὶ θυηπόλοι διδάσκαλοι και πνευματοφόροι πατέρες, ἐν κατοχῇ Θεοῦ κατὰ τὸ θεμιτὸν γεγονότες, ἐνθέω στάματι εθέσπισαν. Idem Bud. affert e præfatione Operum Dionysii Areop. Πνευματοφόρος Παυλος, Spiritu afflatus: addens, pro eod. ibid. DICI Χριστοφόρος, ut, Ὑπο τοῦ Χριστοφόρου Παύλου. [" Theoph. ad Autol. 87." Wakef. Mss. " Method. 424. Andr. Cr. 5. Cyrill. Hier. 189." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. Accipitur etiam in malam partem, de falsis Prophetis, qui a spiritu malo feruntur et agitantur, tanquam a vento, quocunque ille voluerit, quique adeo leves sunt et inconstantes. Vide Suicer. Thes. et Schleusn. Lex. V. T.] Πνευματοφορουμαι, Afflatu numinis instinctus feror, vel Numine afflor, [LXX. Jerem. 2, 24. Ἐν επιθυμίαις ψυχῆς αὐτῆς επνευματοφορεῖτο, Cupiditatibus, tanquam vento, agitata est anima. Cf. Cyr. Alex. in Isai. 54. p. 765. Πνευματοφορουμένη δὲ ψυχὴ, πάντως που καὶ ακατάστατος. " Euseb. H. E. 180. 183." Kall. Mss. * Πνευματοφόρητος, Theophyl. 3, 456.] Ejusd. cum πνευματοφόρος signif. EST Πνευματέμφορος. In Lex. meo vet. πνευματέμφορον στόμα exp. τὸ υπὸ πνεύματος πεπληρωμένον. [Etym. M.] Πνευματόμφαλος, Cui umbilicus a flatu protuberat: species est των εξομφάλων. Gorr. Apud Gal. Defin. Med. LEGITUR Πνευμόμφαλον, quod esse dicit τὸ ανεύρυσμα τοῦ ομφαλοῦ.

Ἀπνεύματος, ὁ, ἡ, Qui vento caret, a vento non perflatur, opp. τω πνευματώδει: [Theophr. Fr. 5, 32.]

Παράγωγα autem SUNT, Πνευματωδης, Spiritu plenus, Ventosus, Plut. Symp. 3. Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πν. καὶ νιφόμενοι τόποι, Loca quæ venti crebro perflant: 4. Το τοῦ πυρὸς πν., Flatuosa ignis pars, Id quod spirabilis in igne naturæ est. Cibi vero πνευματώδεις dicuntur Qui flatus movent, Qui inflant, Plut. Probl. Rom. Τὰ οσπρια πνευματώδη, Athen. (357.) de polypis et sepiis, Πν. γάρ εἰσι: quamobrem et ad venerem incitare ait; nam τὸν τῶν ἀφροδισιασμῶν καιρὸν πνευματώδους προσδεῖσθαι διαθέσεως, ubi πν. διάθεσιν dicit de Constitutione corporis flatibus obnoxia. Et πν. ὄγκος ap. Medicos, Tumor flatuosus, e flatu excitatus, ex inflatione. Ab Hippocr. πν. dicitur non solum ὁ ἐμπεφυσημένος, Inflatus, Flatu distentus, sed etiam ὁ δύσπνους, Qui ægre respirat. NAM Πνεῦμα sæpe ab Eod. pro δύσπνοια etiam ponitur, Gal. Lex. Hippocr. Idem Gal. in Hippocr. de Victus Rat. in Morb. acut. Comm. 3. sect. 115. Πν. γαρ ὡς ἐπὶ πολὺ ὀνομάζουσι τους κατὰ την εισπνοὴν ἀέρος δεομένους, εστι δ' οτε καὶ τους εμπνευματουμένους. Πν. γράμματα ap. Plat. Cratylo, Literæ quæ cum flatu s. spiritu pronuntiantur, ut φ, ψ, σ, ζ. [" Toup. Opusc. 1, 390. Heyn. Hom. 8, 377." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 230. K. " Ptolem. de Appar. Fix. ap. Fabric. B. Gr. 4. p. 431." Kall. Mss.]

Πνευματικος, Spiritualis, Spiritalis, Qui a spiritu cietur: ut πν. οργανα. Vitruv. 10, 1. Est autem unum machinarum genus scansorium, quod Græce ἀκροβατικὸν dicitur: alterum, spiritale, quod ap. eos πνευματικὸν appellatur; tertium, tractorium: id autem Græci βάνανσον vocant. Et mox, Spiritale est, cum spiritus expressionibus impulsus, et plagæ vocesque organicæ exprimuntur. Vide Ἐμπνευστός. Item in homine πν. μόρια, Membra spiritalia, Quæ spiritui serviunt, Quæ spirabilis naturæ sunt. Et πν. πόροι, Meatus spiritales, h. e. Meatus spiritui s. respirationi servientes. Plut. Probl. Rom. Την στενότητα των πνευματικων πόρων. || Flatibus obnoxius, peculiariter autem Ventorum Flatibus obnoxius. Ventosus, ut πνευματώδης. Theophr. C. Pl. 4, 13. Εἰ τοιαύτη του αέρος ἡ ψυχρότης ὥστε ἔνυδρός τις εἶναι,

καὶ μὴ πνευματικὴ, ubi etiam reddere queas Ventis perspirabilis. || Inflatus, Flatu plenus, Flatu s. Spiritu distentus: quam signif. habet etiam πνευματώδης. Aristot. H. A. 7. Πνευματικῶν γενομένων τῶν ὑστερῶν, ubi a Bud. quoque πνευματικὸς redditur Inflatus, Flatibus plenus. Apud Medicos itidem πνευματικὴ ἕξις, Habitus corporis flatibus plenus: ut supra habuimus πνευματώδης διάθεσις. Sicut porro πνευματώδεις cibi dicuntur Qui Flatus cient, Inflantes, ita et πνευματικοί. Plut. Probl. Rom. Πρὸς συνουσίαν παρορμᾷ, διὰ τὸ φυσώδες καὶ πνευματικὸν, de legumiuibus quæ ibid. πνευματώδη esse dixit. Confer cum h. l. quendam in Πνευματώδης citatum. Athen. 7. (p. 291.) e Comico quodam, βρωμάτων Πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα. Idem Athen. 3. initio de fabis, Χλωροὶ μὲν εἰσὶ πνευματικώτατοι· ξηρανθέντες δὲ, ἧττον πνευματοῦσι: ubi etiam nota πνευματικὸν εἶναι, et πνευματοῦν, synonymos usurpata: 2. pro πνευματικὸς dicit πνευστικός. Apud Diosc. vero 2, 129. de lente, pro Πνευματικὸς στομάχου καὶ ἐντέρων, non dubito quin reponendum πνευματωτικὸς, de quo paulo post. Plin. l. 22. c. ult. de lente itidem dicit, Stomachum inflat. || Πνευματικοὶ dicti sunt et Medici quidam, qui a flatu s. spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbos incidere censebant. Forsan Hippocr. aut quisquis Auctor libelli de Flatibus, huic sectæ occasionem præbuit. Gorr. || Rursum pro Spiritualis, a πνεῦμα significante Spiritum sanctum: ut ἄνθρωπος πνευματικὸς, sc. ὁ φρονῶν τὰ τοῦ πνεύματος: cui opp. ὁ σαρκικὸς et ὁ ψυχικός. Et πν. σῶμα, 1 Cor. 15, (44.) Εὐλογία πνευματικὴ, Ephes. 1. (3.) Ὕμνοι καὶ ᾠδαὶ πνευματικαὶ, Ephes. 5, (19.) Coloss. 3. (16.) Σοφία καὶ σύνεσις πνευματικὴ, Coloss. 1, (9.) Πνευματικὰ χαρίσματα, Rom. 1, (11.) 1 Cor. 12, (1.) Item ap. Greg. Παντὶ πνευματικῷ πληρώματι καὶ συστήματι, Omni spirituali supplemento atque cœtui, Bud. UNDE Πνευματικῶς, Spiritualiter, 1 ad Cor. (2, 14.) || Πνευματικὸς exp. etiam Pulmonis inflammatione laborans, Pulmonarius. [" Luzac. Exerc. 36. Wakef. S. Cr. 4, 90." Schæf. Mss.]

Πνευματίας, i. q. πνευματούμενος, Gorr. Vide Πνευματόω.

[* Πνευματιάω, Gl. Suspiro. " Lexica h. v. omittunt. In responsis Canonicis Timothei Alexandr. 1066. ap. Balsamonem, hæc ponitur Interrogatio, Ἐάν τινος γυνὴ πνευματιᾷ, ὥστε καὶ σίδηρα φορεῖν, ὁ δὲ ἀνὴρ λέγῃ, ὅτι οὐ δύναμαι ἐγκρατεύεσθαι, καὶ θέλω λαβεῖν ἄλλην, ὀφείλει λαβεῖν ἑτέραν, ἢ οὔ; Si alicujus uxor spiritu corripitur, ut ferreas etiam compedes gestet, vir autem dicat, non possum me continere; et velit aliam accipere; debetne aliam accipere, annon? Balsamo h. l. dicit, γυναῖκα πνευματιῶσαν esse πνεύματι πονηρῷ συνεχομένην, Spiritu malo agitatam. Est igitur γυνὴ πνευματιῶσα ὑπὸ δαίμονος ἐνεργουμένη, ὑπὸ πνεύματος ἐνοχλουμένη, κατεχομένη." Suicer. Thes.]

[* Πνευμάτιος, α, ον, Ventosus, Arat. D. 53.]

Item DIMIN. Πνευμάτιον, q. d. Flatusculus, Athen. (102.) e Comico quodam, στρόφοι Καὶ πνευμάτια γιγνομένα τὸν κεκλημένον Ἀσχημονεῖν ποιοῦσι, [Animula, M. Anton. 2, 2. 5, 33. 8, 25. 56. 9, 24. 12, 3. Polyb. 15, 31, 5. " T. H. ad Plutum p. 432." Schæf. Mss.]

Παρῆκται ab eod. πνεῦμα, etiam VERB. Πνευματόω, Flatu s. Spiritu impleo, Flatus excito, Athen. (404.) e Comico quodam, Ἵνα διεγείρας πνευματῶ τὸν ἀέρα. Item cibus aliquis πνευματοῖ, Flatus excitat in corpore, Inflat. Vide Πνευματικὸς, ex Athen. Pass. Πνευματοῦμαι, Flatibus impleor, Inflor. Πνευματούμενοι, inquit Gorr., dicuntur ab Hippocr., (seu quis alius est Auctor Prorrhet.,) quibus magna est et frequens respiratio, quos ἐν τῷ περὶ Διαίτης Ὀξέων Hippocr. πνευματωθέντας appellat. Possunt tamen et ii intelligi, quibus venter flatu distenditur. Vocantur et ab Hippocr. πνευματίαι, Gal. περὶ Δυσπνοίας 3. Vide et Πνεῦμα. || In spiritum verto, Bud. ex Aristot. Probl. sect. 2. Τοῦ χειμῶνος συσπελλόμενον ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπέττει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά: de Cœlo 3. Διατμιζομένου δὲ καὶ πνευματούμενον τοῦ ὑγροῦ ῥήγνυται τὰ περιέχοντα τοὺς ὄγκους ἀγγεῖα. Utitur et de Gen. Anim. 3, 3. ubi Gaza πνευματοῦται interpr. modo Vertitur in spiritum et evanescit, s. In spiritum evanescit: modo Spirascit. [Plut. 9, 482.] Πνευμάτωσις, ἡ, Inflatio, P. Ægin. 3, 38. Πνευμάτωσις γαστρὸς, ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ γένεσις, Oribas. ad Eunap. 4, 85. quod περὶ Πνευματώσεως inscribitur, Ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ γένεσις, χυμῶν ἢ σιτίων εἰς ἀτμοὺς διαλυομένων, ὑπὸ θερμότητος συνίσταται χλιαρᾶς, [Plut. 9, 588.] Πνευματωτικὸς, Inflandi s. Flatus excitandi vim habens, Qui inflare s. flatus ciere solet, Athen. (369.) de rapo: [vulgo πνευματικός.] Item Diosc. 2, 134. et ipse de rapo, Πνευματωτικὴ, σαρκὸς πλαδαρᾶς γεννητική. Unde ap. Plin. 20, 2. Democritus rapa abdicavit in cibis, propter inflationes. At c. 137. de raphano, dicit πνευμάτων γεννητική: et c. 130. de phasiolo, Φυσώδης, πνευμάτων κινητικός. Sic supra πνευματώδης, πνευματικὸς, et infra πνευστικός. [" Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 390." Schæf. Mss.] Ἐκπνευματόω, In spiritum verto. || Flatibus effero s. extollo, Flatu exagito, Inflo: unde ἐκπνευματουμένη θάλασσα, i. e. πνεύματι ἐκταραχθεῖσα, vel ἐπαρθεῖσα, Inflatum et tumidum mare ob vim ventorum a quibus exagitatur. Alio autem sensu Virg. Freta spirantia. [Plut. 6, 142. 7, 173. " Aristot. Probl. 5, 17." Seager. Mss. " Plut. Mor. 1, 149. Wyttenb. Ruhnk. 291." Schæf. Mss. * Ἐκπνευμάτωσις, Diog. L. 712.] Ἐμπνευματόω, itidem Inflo, Spiritus flatusque ingenero, Spiritus s. Flatus commoveo in, Alex. Aphr. Sic Athen. (54.) e Diphilo de castaneis, Τὰς δὲ ἐψομένας ἐμπνευματοῦν ἧττον. Similem l. vide in Πνευματικός. Item Flatu incito, Ventorum vi incito, Lucian. Lexiph. (15.) Ἐμπεπνευματωμένον ἀπὸ τοῦ ἀκατίου εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν, i. e. πνεύμασιν ἐπειχθέντος: verba sequentia vide in Ναυσιπέδη. Ἐμπνευμάτωσις, Inflatio, Flatuum ingeneratio, Athen. (53.) de nucibus, Ἐμπλεκόμενα τοῖς σιτίοις ἐμπνευματώσεις καὶ φθορὰς τῆς τροφῆς παρασκευάζει. [P. Ægin. 3, 70.] Ἐμπνευματωτικὸς, Inflandi vi præditus, Flatus ingenerans, Inflans, i. q. πνευματικὸς, quod vide. In VV. LL. perperam SCRIPTUM Ἐμπνευματικὸς, sicut et ap. Diosc. dixi supra perperam legi πνευματικὸς στομάχου pro πνευματωτικός. SED ET Ἐμπνευματώδης, quod in iisd. VV. LL. exp. flatus movens, mihi certe suspectum est.

[* " Πνευματίζω, Eust. 113, 44." Seager. Mss. Antigonus c. 151. Ὑπὸ ῥιπίδων πν. " Burgess. Præf. ad Dawes. Misc. Cr. p. xiv. ad Od. M. 89. Callim. 1. p. 446. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 243. * Πνευματισμὸς, Valck. Adoniaz. p. 272." Schæf. Mss. Eust. Il. E. p. 397, 9. Od. A. p. 27, 13. * Ἀποπνευματίζω, Schol. Aristoph. Eip. 891. * Ἀποπνευματισμὸς, Hes. * Ἐπιπνευματίζω, Eust. ap. Villois. Præf. in Il. p. 3.]

Πνεύμων autem cum πλεύμων infra ponetur post verba compp.

Πνεῦσις, Spiratio, Flatus, Greg. Naz. Πνεῦσις ἀέρος, Aëris spiratio.

Πνευστικὸς, i. q. πνευματικὸς, Athen. (69.) e Diphilo de lactucæ foliis, Πνευστικώτερά [Πνευματικώτερά] ἐστι καὶ τροφιμώτερα καὶ εὐεκκριτώτερα.

Πνευστιάω, Anhelo, Crebro spiro s. respiro, et q. d. dicas Spirito; est enim frequentativum. Apud Suid. Ἔκειτο πνευστιῶν ἡμίπνους ὑπὸ τοῦ βρόχου, ubi ipse exp. φυσῶν, ἐμπνέων: quod accidere solet iis qui spiritum diutius continuerunt, ut cum currunt, aut aquæ subeuntur: vide alium Luciani locum in Κονίῳ, T. 2. c. 335. Bud. ex Aristot. μὴ πνευστιᾷν pro Continere animam. Poëtice DICITUR Πνευστιόω, ut κομόω pro κομάω, Epigr. Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων, Crebro anhelans. Vide locum Celsi in Δύσπνοια. Exp. etiam Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro. [" Toup. Opusc. 1, 202. ad Xen. Eph. 157. ad Lucian. 1, 416." Schæf. Mss.]

[* " Πνευστὸς, Heyn. Hom. 7, 501." Schæf. Mss.] Ἄπνευστος, ὁ, ἡ, interdum ET Ἀνάπνευστος, Destitutus facultate respirandi. Item Exanimis, quod consequitur. Od. E. (456.) ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἀναύδου

Κεῖτ' ὀλιγηπελέων. Hesiod. autem dixit Θ. (797.) κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος, addita ob metrum syllaba. || Affertur et pro Flatu venti carens, e Theophr. [C. Pl. 5, 12, 7. "Bentl. ad Horat. A. P. 441." Schæf. Mss. * Ἀπνεύστως, Plut. 9, 359.] Ἀπνευστὶ, adv., Sine respiratione. Item, Sine interspiratione, ut Plin. loquitur, Uno spiritu. Athen. l. 10. Ὀπίσω τὼ χεῖρε ποιήσαντα δεῖ ἕλκειν ἀ. Et ἀ. θέειν, Lucian. (3, 247.) Currere sine interspiratione, Represso spiritu. Et ἀ. ἔχειν, Plat. Symp. Continere s. Reprimere spiritum, Ἀ. χρόνον ἔχοντι πολὺν παύεται ἡ λύγξ. Et ἀ. πιεῖν, Ductim bibere, secundum Priscian., l. 15. Vide locum quendam Plinii in Διαπνέω. || Ἀπνευστὶ vulgo interpr. Facile, in Dem. (328.) Συνειλεχὼς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀ. Sed non video cur hanc signif. necesse sit ei tribuere, cum propriam locus admittat. Vetera tamen Scholia itidem ἀπονηρὶ exp. ["Brunck. Soph. 3, 474. Toup. Opusc. 1, 397. Valck. Callim. 252." Schæf. Mss.] "Ἀπνευστία, i. q. ἄπνοια, Spiritu destitutum "esse, Non spirare, s. Spiritus retentio." Ἀπνευστιάζω, i. e. ἀπνευστὶ ἔχω, Contineo s. Reprimo spiritum, Aristot. Probl. (34, 13.) Ἐάν τις ἀπνευστιάζῃ, παύεται ἡ λύγξ. [* "Δύπνευστος, Schol. Opp. Ἁ. 4, 524. Hes. v. * Δυσαλέος." Wakef. Mss.] Εὔπνευστος, i. q. Εὔπνους: oppositum præcedenti "Απνευστος. Εὐπνευστία, i. q. εὔπνοια, Spiritus facilitas, Facilis flatus. [* "'Ηδύπνευστος, Huschk. Anal. 160. Jacobs. Anth. 9, 285." Schæf. Mss. * Νεόπνευστος, Nonn. D. 25. p. 674.]

Πνοὴ, ἡ, Flatus, Spiritus, i. q. πνεῦμα, Aristoph. (B. 315.) αὐλῶν πνοὴ, Tibiarum flatus, sc. Flatus qui e tibia inflata exit. Vide Εἰσπνέω. Idem N. (161.) τὴν πνοὴν βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου: sc. quoniam orrhopygium τῆς ἐμπίδος est στενὸν et διάλεπτον. Plut. Pericle, Ὑπείκειν καὶ συνενδιδόναι ταῖς ἐπιθυμίαις, ὥσπερ πνοαῖς, τῶν πολλῶν. Ubi πνοὰς vocat Ventorum flatus, spiramina, quæ et πνεύματα. Dorica epenthesi DICITUR Πνοιὴ, ut χροιὰ pro χρόα, quod tum ap. Pind. legitur, tum ap. Hom. frequentissimo in usu est. Od. Δ. (839.) λιάσθη Εἰς πνοιὰς ἀνέμων, Il. P. (55.) πνοιαὶ δονέουσι Παντοίων ἀνέμων, Od. B. (148.) πέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. At Il. M. (207.) de aquila, πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο, T. (415.) ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, ubi πνοιῇ Ζεφύροιο, ut E. (697.) πνοιὴ βορέαο. Alicubi gen. omittitur: Il. (149.) ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, Λ. (621.) Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός: N. (590.) Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. At Υ. (439.) de hasta vibrata, καὶ τόγ' Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτρεπε, sumta metaph. ab iis quæ vi venti repelluntur. Il. Φ. (355.) de piscibus in Scamandro inflammato ardentibus, Πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστοιο. Nisi in his duobus ll. πνοιὴ malis accipere pro Valde citato impetu. Schol. in posteriore loco πνοιῇ exp. θέρμῃ. Eust. in præced. ἀνεμιαία ῥιπή. ["Πνοὴ, Jacobs. Exerc. 2, 8. Anth. 7, 374. 9, 247. Abresch. Æsch. 2, 114. Thom. M. 303. Musgr. Iph. A. 813. Hel. 1144. Markl. Iph. p. 280. Subaud., Wakef. Phil. 1450. Πνοιὰ, Porson. Or. p. 17. Πνοιὴ, Brunck. p. 174. Aristoph. 1, 84. Greg. Cor. 99. Markl. Iph. p. 280. 283. Jacobs. Anth. 8, 259. Lobeck. Aj. p. 389. fin. Πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο, Heyn. Hom. 6, 310. "Αμα, μετὰ πνοιῆς, 311. 8, 667." Schæf. Mss. "Vis, Impetus, Apoll. Rh. 3, 971. De igne, Eur. Inc. Fr. 53, 2." Wakef. Mss. Hippocr. 649. Λίαν θερμὴ ἡ πνοὴ, i. q. ἀτμίς.] Πνοήπους, οδος, ὁ, ἡ, Ventos pedibus suis æquans, Ventorum flatibus comparandus pedum pernicitate, i. q. ἀελλόπους. Hom. dicit ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο θέων, s. πετόμενος. Hes. πνοήπουν, ταχύ.

Πνόος, i. q. πνοὴ, Flatus, Spiritus. Hesychio est non solum πνοὴ, sed et φθόγγος. ["Wakef. Phil. 1450. Eum. 559." Schæf. Mss.] "Απνοος, ET "Απνους, per contr. ut "Απλοος et "Απλους, ου, ὁ, ἡ, Flatu carens, Flatum non emittens, Aristot. Meteor. 2. Καὶ περὶ τὴν ἄρκτον νήνεμα καὶ ἄπνοα, Diog. L. Τοιοῦτό τι ὥστε τριάκοντα ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἀσηπτον τὸ σῶμα, ubi ἄπνουν quidam interpr. Nihil efflans odoris, s. expirans, qui alioqui teter esset. Conveniet autem cum ea signif. quam habes infra e Callim.

Apud Suid. autem in vocab. ἄπνους, perperam legitur, (Fr. 106, 3.) Ὡς λ' ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσιτον τὸ σῶμα. "Απνους, Non respirans, Respiratione carens, et per consequens Exanimis. Hesychio ἄψυχος, νεκρὸς, ἄφωνος. "Απνοα Callimacho, Nullum odorem afflantia, Quorum odor evanuit. ["Jacobs. Anth. 10, 166. Toup. Opusc. 1, 357. Valck. Callim. 230. 242." Scbæf. Mss. Plut. 8, 47. Theophr. Fr. p. 456.] "Απνοια, ἡ, q. d. Carentia flatus s. venti, Tranquillitas a ventis, νηνεμία, Privatio facultatis respirandi, [Eust. Il. A. p. 45, 10. Hippocr. 1081. * Βαρύπνοος, Gl. Graveolens, Nicander A. 338. Θ. 76. * Βραδύπνοος, Spiritum ægre trahens, Aret. 47, 57.] "Βραχύπνοος, SIVE Βραχύπνους, Breves si- "mul tardosque spiritus ducens; Gal. enim ap. "Hippocr. Epidem. 3. annotat, βραχύπνουν proprie "dici Eum, qui καθ' ἑκάστην εἰσπνοὴν οὐ βραχὺ μό- "νον, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ χρόνου τὸν ἔξωθεν ἀέρα διὰ "τοῦ λάρυγγος ἐπισπᾶται: s. Qui οὐ μόνον μικρὸν, "ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ ἀναπνεῖ: cui opp. ὁ μακρό- "πνους ap. eund. Hippocr." [Aret. p. 73. * Βραχυπνοέω, Oribas. Collect. Ms. 6, 12. p. 108. Matth. * Δίπνοος, Duo spiracula habens, Gal. Exeges.] Δύσπνοος, ET Δύσπνους, Qui ægre spirat, Spirandi s. Respirandi difficultate laborans. Hippocr. τὸ δύσπνοον appellat τὴν δύσπνοιαν. ["Ad Diod. S. 1, 186. Valck. Phœn. p. 322. Heyn. Hom. 8, 397." Schæf. Mss. Soph. Antig. 223. 588. "Nicander A. 571." Wakef. Mss.] Δύσπνοια, ἡ, Spiritus difficultas, Cum ægre respiratur. Cels. 4, 4. Est etiam circa fauces malum, quod ap. Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. Sed hæc dum modica est, neque e toto strangulat, δύσπνοια appellatur: cum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἄσθμα: cum accessit id quoque, ne nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια. Gorr. Δύσπνοια, Spirandi difficultas, symptoma est læsæ respirationis, commune orthopnoicis, pleuriticis, peripneumonicis, synanchicis, et aliis plerisque male affectis, a quo ægri δυσπνοϊκοὶ appellantur. Gal. tamen κ. Τόπ. sic eos simpliciter scribit a veteribus vocatos, quibus bronchia pulmonis crassis et viscosis humoribus sunt obstructa, et in quibus medicamenta, præterquam quod incidunt atque attenuant, humectandi etiam facultate prædita esse oportet. Aetius addit, sic proprie dici, qui febris omnino expertes sunt, nec gravitatem pondusque sentiunt, nec febricitantium in morem calidum spirant. Celsus ab orthopnoicis, qui et asthmatici dicuntur, sola causæ magnitudine distinguit, δύσπνοιαν scribens esse Spirandi difficultatem, non omnem quidem, sed eam quæ modica est, neque e toto strangulat. Nam cum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἄσθμα appellari. Xen. Κ. (9, 20.) Διὰ δύσπνοιαν πίπτουσι, Respirandi difficultate concidunt. Athen. (549.) e Nymphide Heracliota, "Ελαθεν ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ αὐτὸν συσχεθῆναι καὶ πνιγμῷ. [Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 270.] Δυσπνοϊκὸς, Qui ægre spirat, Spirandi difficultate laborans. Vide Δύσπνοια. Apud Plin. quoque Dyspnoicus legitur, ut et Dyspnœa. Δυσπνοέω, Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro: unde partic. δυσπνοοῦντες ap. Diosc. 4., sed perperam ibi SCRIPTUM Δυσπνοῦντες. [Paul. Sil. 74, 30. ὀδμὴ μυδῶσα δυσπνοοῦσα.] "Δυσπνοιέω, Ionice pro δυσπνοέω, "Hippocr. Πνίγεταί τε καὶ δυσπνοιεῖ ἀεὶ ἐπὶ μᾶλλον, "καὶ ῥέγχει ἀναπνέων," [Aret. * Δυσπνόητος, Hippocr. p. 54, 49. * "'Ετερόπνοος, Anacreon Stephani Od. 49, 4. ἐναύλους ἑτεροπνόους, ubi Levesque (Notices et Extraits T. V.) * ἑτεροπήρους, Tibias impares, reposuit, Cod. Vat. ἑτερόπειρους exhibente." Schn. Lex.] Εὐθύπνοος, Recta spirans, Cujus flatus in rectum procedit. Apud Aristot. de Mundo, Εὐθύπνοοι ἄνεμοι, Venti flatus rectos habentes: quibus ibid. opp. οἱ ἀνακαμψίπνοοι, Quorum flatus reflectitur. [Hippocr. 1170. Pind. N. 7, 42. Ζέφυρος.] Εὔπνοος, ET Εὔπνους, Bene spirans, Cujus spiracula bene aperta sunt, Sine ulla difficultate spirans s. respirans: oppositum præcedenti δύσπνους. Apud

Xen. (Ἱππ. 1, 10.) εὐπνοώτεροι μυκτῆρες, Magis patulæ nares, Nares per quas spiritus facilius attrahitur. || Perflabilis, ut Cic. loquitur, Qui facile perflatur, Ventis expositus, Flatibus pervius: ut εὔπνοι τόποι ap. Theophr. (C. Pl. 1, 13, 8.) At εὔπνους ἀήρ, redditur potius Commode spirans. Sic Pallad. 1, 6. Aër oleas tepidus juvat, et ventus mediocris sine vi et horrore perflabilis. Ubi Perflabilis activam signif. habet, contra quam ap. Cic., sicut et εὔπνους. Plut. Alex. (27.) p. 1247. meæ Ed. Εὔπνουν τὸν ἀέρα καὶ καθαρώτερον παρέσχον, Flatu suo non offendentem, et puriorem, Sine noxa perflabilem. || Bonum s. Suavem ac jucundum spirans odorem: οἶνος, Diosc. Item, Suaviter spirare faciens, Halitum oris commendans. Nam ap. Diosc. εὔπνουν ἄνισον exp., Anisum oris halitum jucundiorem faciens. [" Thom. M. 303. 505. T. H. ad Plutum p. 275. Heind. ad Plat. Phædr. 199. Villoison. ad Long. 147. Lobeck. Aj. p. 221. Casaub. ad Athen. 73. Mœr. 71. et n." Schæf. Mss. Heliod. 8. p. 401. Longus p. 66. Sch. κάλαμοι, Hippocr. 395, 34. Λοῦτρον εὔπνοον καὶ ἄλυπον. Εὐπνούστερος, Idem p. 1221. sed εὐπνοώτερος p. 1131. Vide Lobeck. Phryn. 143. * " Εὔπνοιος, Longus 2. p. 83. Jung." Kall. Mss.] Εὔπνοια, ἡ, Commoda spiratio, Facile spirare s. respirare. At Ἐν εὐπνοίᾳ ἐστὶ exp. Spiritui afflanti placide patet. [Aristot. Probl. 2, 483. Hippocr. 38. Diosc. 3, 134. Diod. S. 2. p. 88, 25. " Recta inflatio tibiæ, Philostr. 204. 205." Kall. Mss. " Εὐπνοΐη, Jacobs. Anth. 10, 56." Schæf. Mss. Εὐπνοέω, Facile spiro, Nulla spiritus difficultate laboro. Exp. etiam Sum in perflatu, e Plin.: Perflatus libere capio, e Colum. [A Schneidero non agnoscitur.] Ἡδύπνοος, SIVE Ἡδύπνους, Jucundum odorem spirans, Gratum s. Grato odore spirans, ἡδὺ πνείων, Hom. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 5. Anth. 9, 285." Schæf. Mss.] Legitur ET Ἡδύπνοιος in Epigr. pro eod. quod ad Πνοιὴ referendum erit. [" Jacobs. Anth. l. c. Huschk. Anal. 160." Schæf. Mss.] Ἡμίπνοος, ET Ἡμίπνους, Dimidiatum tantum spiritum edens, Spiritu tantum non privatus, Semianimis. Vide Πνευστιάω. [Il. I. 249. 251. * Ἰσόπνοος, Theod. Prodr. Ep. p. 68. * Κακόπνοος, J. Poll. 1, 197. " Const. Manass. Chron. p. 110." Boiss. Mss.] Καλλίπνοος, ET Καλλίπνους, Pulcrum spirans, Gratum s. Suaviter spirans, i. q. ἡδύπνους, [Athen. 617. αὐλός. * Λιπόπνοος, Meleager 59, 5. Orph. H. 17, 9.] " Μακρόπνοος, s. Μακρόπνους, dicitur ab Hippocr. " Qui longos ducit spiritus, μακρὸν ἀναπνέων, s. διὰ " μακροῦ, ut Epidem. 6. Ἠητήριον χασμέων συνεχέων, " μακρόπνους, cui opp. τὸν βραχύπνουν ibid. Eur. " Phœn. (1531.) μακρόπνουν ζωὰν dicit de Vita longa, " utpote in qua longo tempore spiratur." [* Μακρόπνοια, Antyllus Oribasii p. 127. Matth. * Μεγαλόπνους, Apollon. Lex. 318. " Heyn. Hom. 6, 301." Schæf. Mss. * Μικρόπνους, Hippocr. 1025. * Παλίμπνοος, Nonn. D. 37. p. 934. * Παλιμπνοή, Theophr. Fr. 5, 26. * " Παλίμπνοια, Brunck. ad Apoll. Rh. p. 27. (1, 586.)" Schæf. Mss. Theophr. Fr. 5, 6. Opp. Ἁ. 1, 771. δίνῃσι παλιμπνοίῃσι. " Παλίπνοια, Const. Manass. Chron. p. 112. var. lect." Boiss. Mss. * Πολύπνοος, Opp. K. 1, 460. * Πολύπνοια, Orac. Sibyll. 8. p. 718=376. * Ταχύπνοος, unde * Ταχύπνοια, Hippocr. 278, 14.]

[* Ἀμφιπνέω, unde * Ἀμφίπνευμα, Hippocr. 1136.] Ἀναπνέω, Respiro, Plato Euthyd. Καὶ πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον, Il. Λ. (327.) αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον, ubi Eust. ait ἀναπνεῖν significare ἐπιλιπούσης πνοῆς ἀνάκτησιν, Respirationis amissæ recuperationem. Animalia dum vivunt, dicuntur εἰσπνεῖν et ἐκπνεῖν, Spiritum attrahere et emittere; et, Εἰς τὸν ἀέρα ἀναπνεῖν, quasi Sufflare in aërem: accipiendo Sufflare pro Sursum flare. Secundum quosdam ἀναπνοή, quod est nomen verbale ab hoc ἀναπνέω, est proprie Respiratio quæ fit pulmonibus et pectore. Ἀναπνέω cum gen., ut Lat. Respiro, cum præp. a. Il. T. (227.) ἀναπνεύσειε πόνοιο, Π. (42.) ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Apud Eund. ἀναπνεῖν κακότητος, Il. Λ. (382.) quod Soph. dicit ἀναπνεῖν κακοῦ. Est autem ἀναπνεῖν πόνον, s. κακοῦ, Respirare a labore, s. ab A ærumna, i. e. Recreare se, Relaxationem aliquam habere a labore. Sunt autem qui velint subaudiri ubique ante hos genn. præp. ἀπό. Hom. jungit etiam participio, ut Il. Λ. (799.) et Σ. (200.) ἀναπνεύσωσι Τειρόμενοι, pro ἀναπνεύσωσι τοῦ τείρεσθαι. Sæpe etiam per se positum, idem significat ap. eum, sc. Relaxationem accipere, Animum recipere, et quasi Recolligere seipsum. In VV. LL. ponitur l. h., sed non additur cujus sit, in quo accus. habet, Ἵν' ἀναπνεύσωσιν ὠνητὸν γέλωτα, et exp. Venali sese risu oblectent, licentiore laxamento. [" Archias 19. Jacobs. Anth. 6, 57. 10, 52. Boiss. Philostr. 298. 313. 417. Heyn. Hom. 8 390. Wolf. Proleg. 243. Wakef. Phil. 883. S. Cr. 1, 92. Alberti Peric. Cr. 51. Bergler. Alciphr. 118. ad Charit. 256. Herod. 624." Schæf. Mss.] " Ἀναπνείω, Ionice et poëtice dici- " tur pro ἀναπνέω, Respiro. Epigr. ἔσω μυκτῆρος ἀνα- " πνείων, Intra nares aërem resorbens et spiritum " attrahens." [Apoll. Rh. 2, 737. " Cometas 2. Agathias 75. * Ἀνάπνευμα, ad Diod. S. 1, 161." Schæf. B Mss. Schol. Pind. N. 1, 1.] Ἀνάπνευσις, ἡ, Respiratio, i. q. ἀναπνοή, Aristot. Probl. Ἡ μὲν ἔκπνευσις, δίωσίς ἐστιν· ἡ δ' ἀνάπνευσις, συναγωγή. || Apud Hom. pro Recreatione s. Relaxatione, Il. Λ. (800.) ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, Apoll. Rh. 2, (474.) ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι, [" Brunck. Aristoph. 2, 93. Conf. c. ἀνάπαυσις, Heyn. Hom. 6, 263. 7, 146. 650." Schæf. Mss.] Ἀναπνευστικὸς, Respirativus, Vi respirandi præditus. Apud Alex. Aphr. τὰ ἀναπνευστικὰ exp. Meatus respirandi, Respiracula, Respirationis partes. Idem Alex. Aphr. Προμαλακώνει τὰ ἀναπνευστικὰ, de phonascis pæana citaturis, ubi Turn. Arterias præmolliunt. [M. Anton. 6, 15. * Ἀναπνευστικῶς, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 7.] Δυσανάπνευστος, ὁ, ἡ, Ægre respirans, i. q. δύσπνους. [Galen. 8, 111. * Εὐανάπνευστος, Aristot. Rhet. 3, 9.] ΑΤ Ἀνάπνευστος i. q. ἄπνευστος. Hesiod. (Θ. 797.) Κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος, [" Wolf. ad Hesiod. p. 126." Schæf. Mss.] Ἀναπνοή, ἡ, Respiratio, Plato Timæo, Πνεῦμά τε οὐκ ἦν περιεστὼς δεόμενον C ἀναπνοῆς, i. e., Cic. interpr., Neque erant aëre circumfusa extrema mundi, ut respirationem requireret. Aristot. (1, 446.) Τῆς δὲ ἀναπνοῆς τὸ μὲν, ἐκπνοή ἐστι, τὸ δὲ εἰσπνοή, Alex. Aphr. Διὰ τῆς ἀναπνοῆς ὁ εἰσιὼν ἀήρ. Secundum quosdam ἀναπνοὴ proprie Respiratio ea quæ fit pulmonibus et pectore. Ἀναπνοὴν ποιεῖσθαι exp. Spiritum accipere et reddere. Apud Plut. Romulo (27.) Ἀναπνοὴν αὐτοῦ ἀπολαβεῖν, i. e. ad verbum, Respirationem ejus interclusisse: quidam verterunt, Ejus animæ meatus occlusisse. || Spiraculum, secundum quosdam, qui h. Aristot. l. in libro de Mundo, Πολλαὶ δὲ ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, ita verterunt, Multæ spiracula habent emissariaque vaporis. || Exp. etiam Vapor, ap. Basil. Ep. || Apud Plut. pro Relaxatione, ut ap. Hom. ἀνάπνευσις. Sic ap. Basil. Χαρίσασθαι ἡμῖν τινὰ τῶν μακρῶν πόνων ἀναπνοήν. [Aristoph. N. 627. " Ad Charit. 652=256." Schæf. Mss. Arrian. Ind. p. 328. Plut. Æmilio 14. Galen. 6, 222. Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν, τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος· διαπνοὴν δὲ, τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γινομένου. D Theophr. H. Pl. 6, 2, 4. Ὅπου μὴ ἀναπνοὴ διϊκνεῖται ἡ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. * Ἀνάπνοας, Zoroaster Orac. 16. p. 18. Ed. Obsop.] Ἀνάπνοια, i. q. ἀναπνοὴ, [Aristot. Probl. 33, 8.] Ἀμπνέω, SIVE Ἀμπνείω, Poëtice pro Ἀναπνέω, Respiro. Unde partic. ἀμπνεύσας ap. Apoll. Rh. (2, 208.) Sed et e Luciano (3, 587.) affertur Ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, pro A malo respira. [Soph. Ph. 883. Apoll. Rh. 3, 231. " Eur. Tro. 1277. Julian. Æg. 62. Leontius 11. Brunck. ad Phœn. 1420. * Ἄμπνευμα, Ilgen. Hymn. 193. Jacobs. Anth. 11, 231." Schæf. Mss. " Cic. ad Att. 12, 5." Kall. Mss. Pind. N. 1, 1.] Ἄμπνευσις, Respiratio, i. q. ἀνάπνευσις s. ἀνάψυξις. Legitur ap. Suid. in Ἀπινύσσω. Ἀμπνοὴ, ἡ, Respiratio, pro ἀναπνοὴ, Soph. Aj. (417.) p. 25. meæ Ed. αὐκ Ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα, pro οὐκέτι ζῶντα. Sic Lat. Spirare usurpant et Vesci aura. [" Eur. Iph. T. 92. Musgr. El. 868. Wakef. Alc. 127. Scolion 23. Jacobs. Anth. 11, 231. Specim. 104." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn.

340. * Ἐξαναπνέω, Plato Soph. 19.] Ἐπαναπνέω, Insuper respiro, ex Herod. (1, 212.) Ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα pro Enundere: [vulgo ἐπαναπλέειν. * " Ἐξαναπνέω, Respiro, Animam recipio, Plato Phædro 205, 41. Ed. Basil. 1." Seager. Mss.] Προαναπνέω, Prius respiro, Plut. (9, 738.) Ἀέρα μεθεῖσαι καὶ προαναπνεύσασαι λεπτὸν, Simulac aerem tenuem remiserunt atque respirarunt, Turn. [* " Ὑπαναπνέω, Aliquantum respiro, Euseb. H. E. 332. ἐκ καθαροῦ ἄερος." Kall. Mss.]

Ἀντιπνέω, pro quo Poetice s. Ionice DICITUR Ἀντιπνείω, Reflo, Contrarium flatum emitto, Spiro contra. Cum dat.: Phocyl. (112.) ἀντιπνέειν ἀνέμοισι, Flare adversus ventos. Item, Ἀντιπνεῖ πνευμα ταῖς ναυσὶ, Flatus est navibus adversus. Metaph. τύχη ἀντιπνεῖν dicitur, ut et Lat. Reflare. [" Ruhnk. ad Rutil. p. 123. Lobeck. Aj. p. 390. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 10." Schæf. Mss. * Ἀντίπνευσις, Oribas. Coll. Ms. Cod. 9, 20. Οἱ ἄνεμοι τὰς ἀντιπνεύσεις ποιοῦνται. * Ἀντιπνοὴ, Gl. Reflatus, Schol. Apoll. Rh. 4, 820.] Ἀντίπνοος, ET Ἀντίπνους, Reflans, Spirans adversus, [Æsch. Ag. 151. Pr. 1084. * Ἀντιπνόως, Tzetz. ad Lyc. 739. p. 763.] Ἀντίπνοια, ἡ, Flatus adversus, Ventus contrarius, ἐναντία πνοὴ, ἐναντίον πνευμα, Ventus a prora surgens: cui opp. οὔριον πνεῦμα, qui a puppi comitatnr euntes: ut Ἀντιπνοίᾳ χρησάμενος, Adverso vento usus. Herodian. 5, (4, 22.) Φασὶν ἀντιπνοίᾳ χρήσασθαι, ἐπανάγοντος αὐτὸν τοῦ πνεύματος εἰς τὴν τιμωρίαν. Sic Cic. Delatas in Uticam reflatu hoc. [Strabo 3. p. 461. S., Theophr. Fr. 5, 28. * " Καταντιπνέω, Contra spiro, Eust. Ism. 245." Wakef. Mss.]

Ἀποπνέω, SIVE Ἀποπνείω, quod Poetis peculiare est, Efflo, Exhalo, Spiro, cum accus., Il. Z. (182.) Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Ponitur enim ἀποπνείουσα pro ἀποπνέουσα, inserto ι metri causa. Sic Od. Δ. (406.) Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμὴν, Efflantes odorem maris, Emittentes, Spirantes. Apoll. autem dixit τοῖον ἀπέπνεε, pro τοίην ὀδμὴν ἀπέπνεε, 2, (193.) τοιόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός. || In prosa vero jungitur potius genitivo, Lucian. (1, 418.) Ἀποπνέων μύρου, Spirans s. Olens unguenta. Sic dictum est ἀκράτου ἔωθεν ἀποπνέων: et ab Eusebio, Αὔλου καὶ ἀκηράτου εὐωδίας ἄπηνεῖν. || Interdum etiam ἀποπνέω sine casu ponitur pro Odorem emitto, et ita ut eum amittam, Theophr. H. Pl. 9, (16, 2.) de dictamno loquens, Τιθέασι δὲ καὶ τὰς δεσμίδας ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνεῦσαν. Sic dicitur διαπνέω. || Ἀποπνέω non tantum ad odores pertinet; nam dicitur θυμὸν ἀποπνείων, Il. N. (654.) pro Efflans animam. Quinetiam absolute positum ἀποπνεῖν in ead. signif. affertur e Chrys. Rursum e Plut. cum accus. pro Evomo quasi flatu, in Themist. (22.) Δυσμένειαν εἰς ἀτιμίαν φθόνος ἀποπνεῖ. || Ἀποπνέω sine adjunctione, pro Flatum ventris emitto, Pedo: ἀποπνεῖν et διαπνεῖν pro πέρδεσθαι dicuntur honestius quam ἀποψοφεῖν, Suid. [" Jacobs. Anim. 150. 314. Anth. 6, 264. 7, 347. 392. 10, 9. 11, 185. ad Lucian. 2, 346. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Crit. 2, 4. p. 18. Koen. ad Greg. Cor. 14. Ilgen. Hymn. 315." Schæf. Mss. Il. Δ. 524. Batr. 98. * Ἀπόπνευμα, unde * Ἀποπνεύματος, Theophr. Fr. 5, 16. 30. τόποι, opp. πνευματώδης: sed forsan leg. ἀπνεύματος, cf. 32.] Ἀπόπνευσις, ἡ, Efflatio, Exhalatio, pro quo frequentius dicitur ἀποπνοή. Ἀποπνοὴ, Efflatio, Exhalatio, Expiratio, ἐκπνοὴ, [Theophr. H. Pl. 9, 7, 2. C. Pl. 2, 15, 4. * Εὐαποπνοος, de Odor. 42.] Ἀπόπνοια, ἡ, Flatus, Theophr. (H. Pl. 5, 12, 2.) Ἀφ' ἑκάστου γὰρ τόπου αἱ ἀπόπνοιαι καὶ τὸ ψύχος τὸ ἀποκᾶον, [Hippocr. p. 7.] Ἐναποπνέω, Expiro in, Immorior. Gaza ἐναποπνεῖν σπουδῇ dixit pro eo quod Cic. de Sen. In studio mori. Similem usum habet ἐναποψύχειν ap. Eust. [Lucian. 1, 854. Diod. S. 13. p. 379, 23. * " Ἐξαποπνέω, Tzetz. Ch. 6, 186." Elberling. Mss. * " Ἐξαποπνέω, ibid. 3, 164." Boiss. Mss. * " Προσαποπνέω, Respiro, Euseb. H. E. 238." Kall. Mss. * " Συναποπνέω, Anna C. 504." Elberling. Mss.]

Διαπνέω, pro quo Poetica epenthesi DICITUR Διαπνείω, Perflo, Perspiro: Διαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα. Pass. Διαπνεῖσθαι, Perflari: vide in sequent. Suid. διαπνεῖν exp. ἀποπνεῖν et πέρδεσθαι, dicens esse εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν. Sic et πνοὴ de Flatu ventris. || Difflo, ut Plaut. Cujus tu legiones difflasti spiritu quasi ventus folia. Aristot. de Mundo, Τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον, Vis ignea difflata, Flatu dissipata et disjecta. Gal. ad Gl. Διαπνεῖται ὁ πυρετὸς, Difflatur et evanescit febris. Διαπνεόμενοι, inquit Bud., dicuntur Qui exhalationibus solvuntur et exhauriuntur. Plato Phæd. Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τῷ μὲν νεκρῷ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Alibi dicit, Διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλεν. Sic Idem διαπνεῖται interpr. Difflatur, In auras abit. Cui διαπνεῖσθαι synonymum verbum est διαφορεῖσθαι. At Gal. Therap. 8. Τοῖς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις, pro Qui exhalant per cuticulares meatus fuliginosa, Quibus per poros exhalari hujusmodi vapores solent, Bud. Ubi etiam nota διαπνεῖσθαι transitive usurpatum. Sed hoc διαπνεῖσθαι pertinet ad præcedens διαπνέω, Perflo, Perspiro, Exhalo per, Interspiro: Cato, Ubi impleverit dolium, operculo operito, relinquito qua interspiret. || Interspiro, i. e. Respiro: Plin. Raptim et sine interspiratione potum. Philo V. M. 1. Διαπνεύσαντες δὲ τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον, Ubi paulum modo a pœna respirarant. [Gal. 7. p. 110., 13. p. 297. " Thom. M. 217. Brunck. Soph. 3, 498. Toup. Opusc. 1, 573. ad Lucian. 1, 477." Schæf. Mss. M. Anton. 3, 1. 6, 16. Xen. Symp. 2, 25. " Discutio, Dissipo, Aretæus, Greg. Nyss. 3, 637. De lacte effuso mammis, Clem. Alex. 122. Evaporo, 221. Perspiro, 848. Διαπνείω, Nonn. D. 29, 199." Wakef. Mss. * Διάπνευμα, Hippocr. 291, 52. " Græcum esse negat Coray in Burgessii Consp. Mus. Oxon. p. 13." Schæf. Mss. * " Διάπνευσις, Halitus, Suid. v. Ἠλίαια, Ἀλεαίνοιμι." Kall. Mss. * Διαπνευστικὸς, Dissipandi s. Expirandi vim habens, affertur ex Aretæo. " Medicaster in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 233." Boiss. Mss.] Διαπνοὴ, ἡ, Perflatus, Perspiratio, Alex. Aphr. Probl. 1. Ὅπερ δὲ ἐν θώρακι ἀναπνοὴ, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν. Bud. ap. Gal. διαπνοὴ interpr. Exhalatio s. Expiratio quæ fit per poros. [" Aristot. Meteor. 2, 8." Seager. Mss. Vide Ἀναπνοή. * " Διάπνοος, Hippocr. 602." Wakef. Mss.] * Διάπνοια, Geop. 10, 7, 6. " J. Poll. 2, 219." Kall. Mss.] Εὐδιάπνοος, ET Εὐδιάπνους, Perflabilis, Qui perflatus facile capit: qua signif. et εὔπνους supra. Item Qui per spiritales meatus facile transmittitur: quomodo εὐδιάπνουν τὸ ὑγρὸν exp. Humor qui facile difflatur. [" Aristot. de Part. Anim. 1, 9." Gataker. Mss.] CONTRA Δυσδιάπνευστος, Qui ægre difflatur, per spiritales meatus ægre transmittitur, per poros difficulter exhalatur, Diosc. 5, 9. de iis vinis quæ ἀπαράχυτα nominantur, Κεφαλῆς εἰσὶ πληρωτικοὶ, μέθης γεννητικοὶ, δυσδιάπνευστοι, ubi Ruell. Ægrius in halitum expirant. Alii, Difficile a corpore excutiuntur et evaporantur. Sic δυσδιαφόρητος οἶνος. [" Sed * Ἀδιάπνευστος ap. Jambl. V. P. 68. (p. 360. K.) est Indefessns, Non intermissus, Continuus, ubi ait, Pythagoram discipulos suos assuefecisse ad σύντονόν τε καὶ ἀ. περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασιν." Schw. Mss. Diosc. Parab. 4, 109. * Ἀδιαπνευστέω, Alex. Trall. 12. p. 679=207. Gal. 10. p. 528. * Ἀδιαπνευστία, 257. Pallad. de Febr. p. 32. * Εὐδιάπνευστος, Aet. 64. Athen. 26. Theophr. Fr. 4, 39. * Συνδιαπνέω, Stob. Ecl. Phys. 1, 54.]

Εἰσπνέω, SIVE Εἰσπνείω, Poetis duntaxat usitatum, Inspiro, Afflo, Aristoph. B. (314.) δᾴδων γ' ἐμὲ Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη: verba Bacchi ad Xanthiam, interrogantem εἰ οὐ κατῆκουσεν αὐλῶν πνοῆς. Pass. Εἰσπνέομαι, Inspiror, Aspiror, Afflor: ut ὁ εἰσπνεόμενος ἀὴρ, Alex. Aphr. Aër qui nobis inspiratur, h. e. attrahitur, Aër quem spirantes ducimus. || Εἰσπνεῖν a Lacedæmoniis dictum pro ἐρᾶν, ut in Lex. meo vet. annotatur: sic Hes. ἐμπνεῖ μον exp. ἐρᾷ μου. Vide Ἐμπνέω. [Ælian. V. H. 3, 12.] UNDE Εἰσπνήλης, ὁ, quod ibid. exp. ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, Amasius, Amoris ignibus afflatus. Sed annotatur ibid., posse et ab ἔσπομαι deri-

vari, παρὰ τὸ ἔσπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, quasi ἐσπνήλης τις ὤν. Habentur eadem ap. Etym., ubi et hic Callimachi pentameter additur, Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὁππότε κοῦρος ἴοι. Apud Theocr. vero 12, 12. LEGITUR Εἴσπνηλος, quod ipse Poëta ait Amyclæorum esse peculiare vocab., et Schol. exp. ἐραστὴς, Amator: cujus correlativum, ἀΐτας, quod Thessalicum esse ait, et Schol. exp. ἐρώμενος: hos δοιὼ φῶτε sese mutuo dicit φιλῆσαι ἴσῳ ζυγῷ. Sed notandum, ap. Schol. ejus SCRIBI Εἴσπνιλος. Sic et ap. Eust. scribitur, p. 732. ubi tamen e veteribus tradit i. esse q. ἀΐτης. Idem p. 1547. Ἀΐτης, ὁ ἐρώμενος, κατὰ τοὺς παλαιούς, διὰ τοῦ ἰῶτα, ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν· εἰσπνεῖται γὰρ, φασὶ, τῆς μορφῆς τι καὶ ὥρας· ὅθεν καὶ εἰσπνῖλαι διὰ διχρόνου, ἢ ἐν τῷ η, παρὰ Λάκωσιν οἱ ἐρασταί. Ubi etiem NOTA Ἀΐτης. ["Εἰσπνῖλος, Ἐμπνεῖσθαι, Εἰσπνεῖν, Laconicæ dictiones de amore, S. Musgr. in Theocr. Warton. II. p. 410. cf. Harles. p. 195. Alberti Peric. Cr. 52. Εἰσπνήλης, Valck. Phœn. p. 62. Callim. 215=505." Schæf. Mss. Εἰσπνέομαι, cum gen., Philostr. 2, 8.] Εἰσπνοὴ, ἡ, Inspiratio. Εἰσπνοὴ ἀέρος, Attractio aëris in spirando, Ducere s. Attrahere spiritum. Vide Πνευματώδης, [et Ἀναπνοή. * Εἴσπνοος, Hippocr. T. 1. p. 812. Lind. * Ἔκπνοον καὶ εἴσπνοον ὅλον τὸ σῶμα.] " Ἐ- " πεισπνέω, Insuper inspiro. Apud Gal. Therap. " 10. ἐπεισπνεῖν et * ἐπεκπνεῖν geminationem spiri- " tus significant spiritum trahentis vel educentis: " Εἶτ' ἐξαίφνης ὥσπερ στενάζοντες ἀνέπνευσαν, ἢ διὰ " πλῆν τὴν εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος οἷον ἐπεισπνέον- " τες, ἢ διπλῆν τὴν ἔξω ποιοῦντες, καθάπερ ἐπεκπνέον- " τες. Bud." [Hippocr. 1025. cf. 1169. " Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 117. * Παρεισπνέω, Nicet. Eugen. 1, 110. var. lect. 5, 168." Boiss. Mss. * Προεισπνέω, Pisid. Opif. 410.]

Ἐκπνέω, Efflo, Expiro, Aristot. de Mundo, Ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα, Expirant. Ubi nota ἐκπνεῖν et ψυχὴν ἴσχειν sibi opponi, i. e. Expirare, Spiritum ducere, Spiritum s. Animam continere: quod Idem κατέχειν τὸ πνεῦμα dicit. || Expiro, i. e. Morior, pro quo habuimus ἀφιέναι τὸ πνεῦμα, ut Lat. dicunt Exhalare animam, Epigr. Γάϊος ἐκπνεύσας τὸ πανύστατον ἐχθὲς ὁ λεπτὸς, Extremum halitum cum efflasset, Plut. (8, 359.) Τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος ἅμα ἴλεως ἐξέπνευσε. Sicut porro dicitur ἀποθνήσκειν ὑπὸ pro Perimi a, Interimi a, sic Soph. (Aj. 1026.) ὑφ' οὗ Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. [" Markl. Suppl. 692. Wakef. Ion. 1622. S. Cr. 4, 40. 75. Musgr. Herc. F. 885. Jacobs. Anth. 9, 476. ad Charit. 214. Valck. Anim. ad Ammon. 54. Hipp. p. 253." Schæf. Mss. * Ἐκπνείω, Quint. Sm. 1, 349. 11, 47.] Ἔκπνευσις, ἡ, Expiratio, Cum efflatur spiritus: contra ἀνάπνευσιν esse volunt, Cum ducitur s. trahitur: ἔκπνευσις καὶ ἀνάπνευσις, pro quo Plin. Reciprocatio spiritus. [Theophr. H. Pl. 9, 9, 3. Aristot. H. A. 1, 770. * Ἔκπνευστος, unde * Δυσέκπνευστος, Schol. Eur. Phœn. 1447. * Εὐέκπνευστος, Theophr. de Odor. 448. Heins., Fr. 4, 39. Schn., ubi tamen hodie legitur * Εὐπέπαντος. Vide Schn. Lex.] Ἐκπνοὴ, ἡ, i. q. ἔκπνευσις, Exhalatio, Aristot. de Mundo, Αὔρας καλοῦμεν τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοὰς, Expirationes ex humore prodeuntes, [Gal. 8. p. 839. * Ἔκπνοος, vide Εἴσπνοος.] Διεκπνέω, Expiro per, Perflo, Aristot. de Mundo, Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, pro Rectis lineis flant: nimirum per mundi æquor e carceribus suis effusi. [* Διέκπνευσις, Tzetz. Ch. 11. p. 203.] Διεκπνοὴ, ἡ, Perflatus, etiam Expiratio pertransiens. [* Ἐπεκπνέω, vide Ἐπεισπνέω. * Μετεκπνέω, Opp. Ἁ. 2, 164. * " Προεκπνέω, Theod. Prodr. 298." Elberling. Mss.] " Συνεκπνέω, Simul " expiro, animam efflo, Eur. Iph. T." [684. * Ὑπεκπνέω, Æschin. Dial. 3. p. 86, 10. " Fischer. Ind. Greg. Thess. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 7." Boiss. Mss.]

Ἐμπνέω, ET Ἐμπνείω, Poëtice, Inspiro, etiam Aspiro, Afflo, i. q. εἰσπνέω, Hesiod. (Ἔργ. 2, 126.) διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ Ἐμπνεύσας ὥρινε, i. e. ἐμπνευματώσας, Aspirans, Flatu suo incumbens. At Epigr. Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν, Inflavit tubam. Item Inspiro, Afflo, Aspiro, metaph., ut Il. O. (262.) Υ. (110.) Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν: P. (456.) Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ: pro quo Ω. (442.) Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. Sic Philo V. M. 1. Θάρσος ἐμπνεύσας τοῖς Ἑβραίοις, Inspirata Hebræis audacia. Et Xen. Ἑλλ. 7, (4, 32.) de deo, Τὴν ἀρετὴν ἐμπνεύσας. Virg. Tacitum inspires ignem, Stat. Tacitum inspirat amorem. Itidem ap. eund. Xen. Σ. (4, 14.) p. 515. Διὰ τὸ ἐμπνεῖν τι ἡμᾶς τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς, redditur, Quia nescio quid inspiramus amori deditis. Pass. Ἐμπνέομαι, Inspiror, Afflor, Plut. (7, 658.) Εἰς μαντικὴν ἐνεπνεῖτο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, Ad divinationem afflabatur, Turn. || Redditur et Inhio. Apud Hes. Ἐμπνεῖ μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ με. Qua metaphora Εἴσπνηλος s. Εἰσπνήλης supra, i. e. Tacitis inspiratus ignibus, Inspiratus amore, et afflatus. || Ἔμπνευσεν, Hes. exp. ἀνέπνευσεν: pro quo fortasse reponendum ἄμπνευσεν. Accipitur et pro simplici πνέω, idque duobus modis. Primum, pro eo quo dicitur θυμοῦ πνεῖν, et a Seneca Ira spirat sanguinem; ab Horatio Amores spirat. Act. 9, (1.) Ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου, Minas ac cædes spirans. Alio modo, quo ponitur pro Vivo: ut Cic. Ab eo spirante. Eur. Alc. (203.) σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι, Plato Apol. (17.) Ἕωσπερ ἂν ἐμπνέω, ut Cic. Dum anima spirabo mea, Virg. dum spiritus hos reget artus, Lucan. Dum movet hic calidus spirantia corpora sanguis. Idem de Rep. 2. Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι, Synes. Ep. 44. Ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, Herodian. 4, (9, 16.) Ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες. ["T. H. ad Plutum p. 275. Villoison. ad Long. 267. Heyn. Hom. 6, 96. 7, 52. Wakef. Phil. 883. S. Cr. 2, 129. Jacobs. Anim. 150. Anth. 7, 355. Philippus 50. Huschk. Anal. 162. Valck. ad Theocr. 1, 1. Hipp. p. 227. Alberti Peric. Cr. 52. Lennep. ad Phal. 98. Mitsch. H. in Cer. 179. De afflatu divino, ad Herod. 318. Ἐμπνεῖσθαι de amore, v. ad Εἰσπνῖλος, Valck. Phœn. p. 62. Ἐμπνέων Adhuc spirans, Longus p. 24. Vill. Πολὺς ἐμπνέων, Dionys. H. 3, 1388. Ἐμπέπνευμαι, Schol. Apoll. Rh. p. 622. * Ἐμπνήλης, Valck. Phœn. p. 62." Schæf. Mss.] Ἔμπνευσις, ἡ, Inspiratio. Pro Afflatus animus accipitur ap. Greg. Enc. Macc. Sicut Bud. ἐμπνέομαι pro Inspiror divinitus, affert ex Eod. [LXX. Ps. 17, 18.] Ἐμπνευστὸς, Inspiratus, Qui inspiratur, inflatur, Athen. (174.) de hydraulico organo, quod nec ἔντατὸν nec καθαπτὸν esse dicit, Ἐμπνευστὸν ἂν ἴσως ῥηθείη, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Vitruv. πνευματικὸν vocari ait, interpretans Spiritale. Vide Πνευματικός. AT Ἐμπνεύστιος, ἄφρων, ἀφανὴς, Hes. [* Ἐμπνοὴ, Strabo 4. p. 18. Sieb.] Ἔμπνοος, ET Ἔμπνους, per contr., ut Ἄπνοος et Ἄπνους huic oppositum, i. q. ὁ ἐμπνέων, Qui spirat, Spirans: ea signif. qua Cic. dicit Ab eo spirante, pro Vivente: cui similes phrases vide in Ἐμπνέω. Plato Epist. 8. Ἔμπνους ὢν, Spirans adhuc, Aura adhuc vescens, Thuc. 1, (134.) Μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν, i. e. ἔτι πνέοντα, ubi etiam NOTA Ἀποψύχειν PRO Ἐκπνεῖν, Expirare, Efflare s. Exhalare animam, sic Plut. (6, 612.) Ἐξέθηκαν ἐπὶ τὴν γῆν ἄνθρωπον ἔμπνουν καὶ κινούμενον, (9, 40.) Ἔμπνουν, τὸ πνεύματος πλῆρες. Ἔμφρον δὲ, τὸ φρονήσεως. Ubi etiam observa, passivam hanc signif. ei tribuendo, sonare Inflatum Flatu repletum. Nisi potius pro Ἐπίπνουν sit accipiendum. Ἔμπνοος autem in carmine usitatius: Epigr. Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον, Spirans et vivum Niobes exemplar. [" Thom. M. 303. Wakef. Herc. F. 151. Posidipp. 20. Jacobs. Anth. 9, 182. 12, 257. T. H. ad Plutum p. 275. Heind. ad Plat. Phædr. 199. (an εὔπν. ?) ad Lucian. 1, 456. Alberti Peric. Cr. 52. Wakef. S. Cr. 2, 130." Schæf. Mss.] Ἔμπνοια, ἡ, Ipsa spirandi actio, Spiratio; Spirare, Vivum esse, cui oppositum Ἄπνοια, Non spirare, Mortuum esse. [" Lennep. ad Phal. 98." Schæf. Mss. AT * Ἐμπνοίησις θεομοίρη, ap. Ecphantum Stobæi Serm. 146. Schneidero est suspectum. * Συνεμπνέω, Longin. 9, 11.]

Ἐπιπνέω, ET Ἐπιπνείω, Poëtis usitatum, Aspiro, Afflo, Il. E. (698.) περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπι-

πνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, Afflans vivificabat, Od. Σ. (130.) ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἔρπει, Quæ terram afflant, s. potius Super terra flant, spirant. Magis proprie Hesiod. Θ. (872.) αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν, Mare afflant, perflant: itidem supra dicit, πόντῳ Ἐμπνεύσας. || Ex Eur. Phœn. (796.) στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας, pro Incitato exercitu Argivorum. || Ἐπιπνείουσι Hes. exp. ζῶσι: quem usum habet et τὸ Ἐμπνεῖν. || Ἐπιπνεῦσαι, Eid. est ἐφορᾶν, ἐπισκοπεῖν: quomodo et Ἐπιπνεύων exp. ἐπιβλέπων, locum quendam ex Alcæo citans, qui corruptus est. || Idem ἐπιπνείηται, exp. ἐπιθυμῇ: cui similem usum του Ἐμπνεῖν habes supra ex Eod. ["Ἐπιπνέω, Abresch. Æsch. 2, 122. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9. p. vi. Lennep. ad Phal. 66. 98. Jacobs. Exerc. 2, 12. Brunck. ad Phœn. 800. Valck. p. 296. 298. Musgr. p. 209. Valck. Hipp. p. 227. Heyn. Hom. 7, 357. Ἐπιπνείω, ibid. Wakef. Trach. 1108. Mitsch. H. in Cer. 179. Ruhnk. Ep. Cr. 260. ad H. in Cer. 365. cf. locum Homericum in Ed. Wolf. maj." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 937. 1327. Æsch. S. c. Th. 328. " Callim. H. in Del. 318. Opp. K. 4, 63. Quint. Sm. 9, 30." Wakef. Mss. *Ἐπίπνευσις, Afflatus, Inspiratio, affertur e Strab. l. 10. *Ἐπιπνευστικὸς, Schol. Æsch. Pr. 483.] Ἐπίπνοος, ET Ἐπίπνους, Afflatus, Plato Menone, Ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ του θεοῦ, Afflatos et plenos numine divino: Cratylo, Εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος, εἴτις καὶ ἄλλη τις μοῦσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει. Hesychio quoque ἔπιπνοι sunt οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι. ["Fischer. l. c. Lennep. ad Phal. 98.: τῆς μαντείας, Heyn. ad Apollod. 767." Schæf. Mss. *"Ἐπίπνως, J. Poll. 1, 16." Kall. Mss. *Ἐπίπνοιος, Orph. H. 37, 25. not.] Ἐπίπνοια, ἡ, Afflatus, s. Instinctus afflatusque divinus, ut Cic. loquitur: qui etiam dicit Divino quodam spiritu afflari: ut Plut. ἐπιπνεῖσθαι, quod tamen J. Poll. ait esse κακόφωνον: pro eod. dicitur κατέχεσθαι, καταλαμβάνεσθαι, ἐνθουσιάζειν, πληροῦσθαι. Polyb. Οἱ Ῥωμαῖοι θείας ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεπλήρωντο: [cf. 10, 2, 12. 5, 7.] Utitur et Plato Crat. [Theophr. Fr. 5, 55. " Luzac. Exerc. 27. Jacobs. Exerc. 2, 12. Anth. 7, 171. Fischer. l. c., ad Lucian. 1, 737. Ruhnk. Ep. Cr. 181. Bibl. Crit. 3, 1. p. 66. ad Xen. Eph. 167. Lennep. ad Phal. 98." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 496.] Παρεπιπνείω, A latere s. Obiter s. Leviter aspiro, Apoll. Rh. 2, (961.) Ἀργέσταο παρ' ἄσσον ἐπιπνείοντος. Ubi tmesis est. [*Προεπιπνέω, Plut. Sertorio 17. al. *Προσεπιπνέω, quod habet etiam Clem. Alex. 590.]

Καταπνέω, Perflo, Afflo. Pass. καταπνεῖσθαι, Perflari, Afflari. Theophr. C. Pl. 4, 14. de fabis, Τὸ δὲ μὴ ἀλλοιοῦσθαι καταπνεόμενα, σημαίνει σκληρότητά τινα καὶ ἀπάθειαν, ubi καταπνεῖσθαι dicitur de afflatu in ventilatione, ut H. Pl. 8, 8. Ὁ κύαμος λικμώμενος ἐὰν ὑπὸ πνεύματος ἐγχωρίου ληφθῇ, τεράμων ὢν, ἀτεράμων γίγνεται. Pro quo Plin. 18, 17. Cum udam quidam ventus afflavit. Idem Plin. h. l. Aristot. H. A. 5, 5. Οἱ δὲ πέρδικες ἂν κατὰ ἄνεμον στῶσιν, αἱ θήλειαι τῶν ἀρρένων ἔγκυοι γίνονται· πολλάκις δὲ καὶ τῆς φωνῆς, ἐὰν ὀργῶσαι τύχωσι, καὶ ὑπερπετομένων, ἐκ τοῦ καταπνεῦσαι τὸν ἀέρα, sic vertit, 10, 33. Si contra mares steterint feminæ, aura ab his flante prægnantes fiunt. Igitur καταπνέω est Spiro s. Flo contra, Aspiro, Afflo. Sic pass. voce et signif. affertur ex H. A. 6. Ἂν καταπνευσθῇ τοῦ ἄρρενος πέρδιξ, Si contra marem steterit aura ab eo flante. [" Eur. Rhes. 387. Wakef. Eum. 943. Toup. Emendd. 1, 53. Valck. Diatr. 174. Mitsch. H. in Cer. 179. Athen. 1. p. 10. De constr., Porson. Med. p. 64." Schæf. Mss.] Κατάπνευμα, Perflatus, Afflatus, Eur. Phœn. (794.) Καταπνεύματα λώτου, Tibias e loto quæ inflantur, [vulgo divisim. * Καταπνοὴ, Pind. Π. 5, 162. *Κατάπνοος, J. Poll. 1, 240.]

[*Μεταπνέω, Respiro, Opp. Ἁ. 5, 314. Greg. Naz. 2, 171. *Μεταπνοὴ, Lobeck. Phryn. 495.]

Παραπνέω, A latere flo, spiro, Leviter spiro, Diosc. 1, 18. de xylobalsamo, Μετρίως παραπνεόντα του ὀποβαλσάμου, Modice balsamum, s. balsami odorem, spirans. Paulo ante, Βραχὺ πνέον ὀποβαλσάμου. [Od. K. 24. * Παραπνοὴ, Hippocr. Nat. Pueri c. 8.]

Περιπνέω, ET Περιπνείω, Spiro circum, [" Toup. Emendd. 2, 387. ad Charit. 785." Schæf. Mss. "Clem. Alex. Str. 7. (p. 304.) Ἡ περιπνεῖται καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν διὰ τῶν πτερύγων * ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς: forsan παραπνεῖται." Gataker. Mss. * Περίπνοος, Theophr. H. Pl. 5, 1, 11. * Περίπνοια, Diod. S. 3, 19.]

Προσπνέω, Afflo, Aspiro, i. q. ἐπιπνέω et καταπνέω, Aristoph. (B. 338.) cum dat. || Προσπνεῖσθαι, Aspirari: verbum Grammaticorum. Vide Athen. (398.) in Ταὼς, ubi inter alia, Εἰ δὲ τοιαύτη ἡ δασύτης, μήποτε ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν ὁ ταὼς πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται. Sed scr. IBI Ταῶς, ut ap. Eust. 524. ubi hæc ex Athen. refert, Τοῦ ταὼς τὴν λήγουσαν περιέαπων καὶ ἐδάσυνον. IGITUR Δασύνειν et Προσπνεῖν, synonyma: i. e. Aspirare, ut si Lat. scriberes Tahῶs. Gell. dicit etiam Inspirare alicui literæ hac signif. [" Toup. ad Longin. 337. Sc. ὀδμὴ, Kuster. Aristoph. 67." Schæf. Mss. *Προσπνείω, Theocr. 17, 52.] Πρόσπνευμα, τὸ, Afflatus. Apud Suid. in Πνεύσας, hæc inter alia leguntur, Προσπνεύματι ἐνηλαμένων καὶ συμφερομένων, ubi exp. ὀργίλως. [" Toup. Opusc. 1, 364." Schæf. Mss. *Πρόσπνευσις, Gl. Aspiratio, Diod. S. 2. p. 92, 34.]

Συμπνέω, Conspiro: metaphorice plerumque pro Uno consensu moliri, ut et συμφυσᾶν. Aristot. Polit. 5. Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, Donec conspirarit et coierit, Herodian. 8, (5, 15.) Ὅτι Ἰταλία τε πασα συμπεπνεύκοι, Totam Italiam consensisse et conspirasse, 7, (1, 11.) Πολλῶν * ἑκατοντάρχων συμπνεόντων: (5, 13.) Μὴ συμπνεύσαντι ὑμῖν, Si nobiscum non conspiraris. [Ælian. H. A. 3, 44. " Plut. Mor. 1. p. 5. Oxon., Julian. Æg. 62. * Συμπνείω, Jacobs. Anim. 260." Schæf. Mss. *Σύμπνευσις, Gl. Conspiratio. " Consensus, Athan. 1, 445." Kall. Mss.] Συμπνευσμὸς, Conspiratio, Consensus, ὁμόνοια, Hes. Σύμπνοος ET Σύμπνους, Qui conspiravit. Hippocr. de Nat. Hum. dicit corpus esse σύμπνουν καὶ σύῤῥουν, in quo spiritus conspirent, humoresque confluant. Linacer vertit Conspirabile et confluxile. Respexit hue Gal., cum dixit l. 1. Therap. Ἀεγοντος Ἱπποκράτους ὀρθῶς ὡς σύμπνουν καὶ σύῤῥουν ἐστὶν ἅπαν τὸ σῶμα, καὶ πάντα συμπαθέα τὰ τῶν ζώων μόρια, Plut. de Fato 651. Τὸ φύσει διοικεῖσθαι τόνδε τὸν κόσμον, σύμπνουν καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὑτῷ ὄντα. Epigr. σῶμα ἀειδέϊ σύμπνοον αὔρῃ. Cui similem l. vide in Πνεῦμα, supra, c. 406. [" Ruhnk. Diss. de Longino §. xi. p. 31. Jacobs. Anth. 8, 380. Agathias p. 75." Schæf. Mss.] Σύμπνοια, ἡ, Conspiratio, pro quo Gell. dicit Conspiratus, i. q. συμπνευσμὸς, Herodian. 7, (6, 6.) Τὴν τῶν Λιβύων εἰς ἑαυτὸν σύμπνοιαν, Afrorum erga se consensum, Polit. Itidem Bud. interpr. Conspiratio, Consensus etiam in bono, remittens ad Plat. de LL. 4. p. 234. [" Concordia, Diog. L. Menedemo p. 98. H. St." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 496.]

[*Ὑπερπνέω, Philostr. 587. τοὺς Ἀθηναίους.]

Ὑποπνέω, Subtus s. Aliquantum s. Leviter spiro. Exp. et Aspiro. [" Aristot. Probl. 8, 6." Seager. Mss. " Pedo, Ruhnk. Ep. Cr. 137." Schæf. Mss.]

ΠΝΕΥΜΩΝ, ονος, ὁ, Pulmo, Caro mollissima et laxissima, respirationis et vocis instrumentum. Nulla enim in toto corpore caro rarior, laxior, molliorque est, et quæ spongiæ similior sit, spumamque sanguinis magis referat. Hæc Gorr., ap. quem plura vide de situ ejus, partibus, vasis. Itidem Cels. 4, 1. Pulmo, spongiosus, ideoque spiritus capax. Plin. 11, 37. Sub corde pulmo est, spirandique officina, attrahens ac reddens animam: idcirco spongiosus ac fistulis inanibus cavus. Et 9, 7. Spirant autem, confessione omnium quæ internorum viscerum pulmonem habent, quoniam sine eo nullum animal putatur spirare. Hæc attuli, ut confirmarem etym. qua πνεύμων παρὰ τὸ πνεῦμα dici traditur: unde et ap. Pers. pulmo animæ prælargus anhelat, et Lucan. Anheli pulmonis fibra. Ubi etiam nota Fibra pro λοβός. [Spiramenta animæ, Virg. Æn. 9, 580.] Plut. (8, 793.) ex Eratosth. Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος. || Πνεύμων θαλάσσιος, Diosc. 2, 39. Meminit et Athen. 8. Plin. quoque Pulmonem appellat

9, 47. Multis eadem natura quæ frutici, ut holothuriis, pulmonibus, stellis. Et 32, 10. Pulmonis marini cinis. Et sub finem capitis, Pulmone marino si confricetur lignum, ardere videtur. [" Mœr. 309. et n., Greg. Cor. 63. Brunck. Aristoph. 1, 172. 188. Trach. 567. 780. 1056. ad Orest. 279. Porson. 271. Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 722. Wakef. Trach. 778. 1054. Jacobs. Anth. 7, 311. 8, 234. 9, 296. Amoris sedes, Soph. Fr. Inc. 23. Conf. c. *πνεῦμα*, ad Diod. S. 2, 226. *Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε*—, Toup. Opusc. 1. 466." Schæf. Mss. " Piscis, Synes. 14." Wakef. Mss. Theophr. Fr. 6, 3, 3. *Καὶ οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνωνται ἐν τῷ πελάγει, χειμερινοῦ ἔτους σημεῖον.* * " *Ἀπνεύμων*, Simpl. ad Epict. 11." Kall. Mss. * *Πνευμονώδης*, Aristot. H. A. 5, 16.] *Πνευμονικὸς*, Ad pulmonem pertinens, ut *τόπος*, quod exp. Locus sub pulmone constitutus. Sin de homine dicatur, aut alio animante, significabit Qui pulmonum vitio laborat: qui Pulmonarius a Columella nominatur. *Πνευμονίας*, itidem Ad pulmonem pertinens: ut *πνευμονίαι λοβοὶ* ap. J. Poll. 2. *οἱ τοῦ πνεύμονος λοβοί*, ut *ἡπατίαι* dicuntur *οἱ τοῦ ἥπατος*. Fibras pulmonis appellant Lucan. Cels. Plin. et alii. AT *Πνευμονία* dicitur Morbus quidam pulmonis, Aret. de Acut. Morb. 2. *περὶ Πνευμονίης* inscribitur c. 1. itidemque ubi de curatione hujus morbi disserit. [Plut. 9, 635.] In ipso tamen contextu ab Aret. VOCATUR *Περιπνευμονία*. Ac inter alia hæc ibi leguntur, *Ἐπὶ δὲ μεγάλῳ πάθει, ὁκοῖον ἡ φλεγμονὴ, πνιγμὸς, ἀφωνίη, ἄπνοια, ὄλεθρος αὐτίκα· ἥδε ἐστὶ ἣν καλέομεν περιπνευμονίην, φλεγμονὴ τοῦ πνεύμονος, σὺν ὀξέϊ πυρετῷ*. Auctor Def. Med. *Περιπνευμονία ἐστὶ φλεγμονὴ πνεύμονος μετὰ πυρετοῦ ὀξέος καὶ δυσπνοίας*. Gorræus, *Περιπνευμονία*, est Pulmonis inflammatio. Ea autem vel primum et per se oritur, nullo præcedente affectu: vel aliis morbis succedit, ut distillationibus, anginæ, asthmati, pleuritidi. Symptomata ejus sunt febris acuta et ardens, spirandi difficultas, gravitas distentioque pectoris, tumor ruborque faciei, sputum sanguinis floridi. Sunt qui ratione nominis adducti negent peripneumoniam esse pulmonis morbum, verum potius adjacentium et vicinarum pulmoni partium; sed constat omnium veterum testimonio, pulmonis esse inflammationem. Cæl. Aurel. de Morb. Acut. 2, 25. peripneumoniam et ipse appellat. [" *Περιπνευμονία*, Thom. M. 723." Schæf. Mss. * *Περιπνευμονιάω*, Schn. Lex.] *Περιπνευμονικὸς*, ut *π. νόσος* pro *περιπνευμονία*, Cels. 4, 7. E pulmone vehemens et acutus morbus oritur, quem *περιπνευμονικὸν* Græci vocant. Ejus hæc conditio est. Pulmo totus afficitur: hunc ejus casum subsequitur tussis bilem vel pus trahens, præcordiorum totiusque pectoris gravitas, spiritus difficultas, magnæ febres, continua vigilia, cibi fastidium, tabes. Item dicitur Qui peripneumonia laborat, [Gl. Pulmonarius:] passim ap. Medicos obvium: itemque ap. Plin. sæpe, Prodest pleuriticis et peripneumonicis. Pulmonariam ovem Colum. 7, 5. appellat, quæ pulmonis vitio laborat. Est et alius pulmonis morbus: NIMIRUM *Πνευμῶδες πάθος*: de quo Aret. *περὶ Χρονίων Παθῶν* 1, 12. *Ἀσθματος ἰδέη τὸ πνευμῶδες, καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύμονος τὸ πάθος ὅκως ἐπ' ἄσθματι*. Ex iis autem quæ sequuntur, videtur Cels. inter hoc vitium et *περιπνευμονίαν* non statuere discrimen, secus quam Aret. AT *Πνευμονευτικὰ, τὰ*, Instrumenta quæ spiritu inflantur, quæ et *ἐμπνευστὰ* dicuntur et *πνευματικά*. Sic VV. LL., sed sine Auctore.

Πλεύμων, ονος, ὁ, Attici dicunt pro *πνεύμων*, Alcæus ap. Plut. (8, 787.) *Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται*. Paulo post ipse dicit, *Σήραγγας ὁ πνεύμων ἔχει καὶ πόροις κατατέτρηται*. ‖ Pulmo marinus, *πλεύμων* ab Aristot. et Athen. dicitur: qui a Diosc. *πνεύμων θαλάττιος*. Apud Strab. autem sunt qui accipiant pro Maris loco, confusa terra et aqua, inaccesso navibus, quippe qui dicat, *Μήτε πορευτὰ μήτε πλωτὰ ὑπάρχοντα, τῷ πλεύμονι ἐοικότα χωρία*: cujusmodi Thulem insulam esse tradidit Pythias. [" Metaphorice, Diog. L. Epicuro p. 387. HSt. Pulmo marinus, Plato Philebo p. 158 (=21.) *Ζῆν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλά τινος πλεύμονος, ἢ τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρείων ἔμψυχά ἐστι σώμάτων*." Seager. Mss. " Ad Mœr. 309. Greg. Cor. 63. Brunck. Aristoph. 1, 29. 172. 180. 182. 243. Trach. 567. 780. 1056. ad Orest. p. 177. ad S. c. Th. p. 343. Wakef. Trach. 778. 1054. Eum. 805. Porson. Or. 271. Heyn. Hom. 4, 651. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 275. Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 722." Schæf. Mss. * *Πλευμονέκλυρος*, ad Plut. 8, 792.] *Πλευμονικὸς*, ET *Πλευμονία*, [Hes.] SIVE *Περιπλεύμονία*, [Hippocr. 43, 18. 370, 13.] idem signif. cum *Πνευμονικὸς*, *Πνευμονία*, *Περιπνευμονία*. ET *Περιπλευμονικὸς* a *Περιπλευμονία*, ut *Περιπνευμονικὸς* a *Περιπνευμονία*, quod ap. Marc. Emp. legitur, c. 33. de agarico, Prodest et jecinoris tumoribus, et quos Græci *περιπλευμονικοὺς* appellant. [Hippocr. 41, 30. 43, 4. 201. A. * *Περιπλευμονικῶς*, 127. A. *Περιπλευμονιάω*, Schn. Lex.] *Πλευμονώδης*, Pulmoni similis, Spongiosus ac fistulis inanibus cavus, laxusque et mollis ut pulmo, Aristot. H. A. 5, 16. *Οὐδὲν δὲ πυκνότερον καὶ γλισχρότερόν ἐστι τοῦ σπόγγου, καὶ τὸ σύνολον πλευμονῶδες*. [* *Πλευμονὶς, ίδος, ἡ*, i. q. *πλευμονία*, Hippocr. 533, 16. * *Πλευμονάω*, Schn. Lex. *ἁμαρτύρως*.]

AT VERO *Πλεῦμος*, Galeno Lex. Hippocr. *ἡ φθόη, τὸ πλευμῶδες πάθος*: quo nomine accipere videtur id, quod ab Aret. dixi *πνευμῶδες πάθος* nominari. Sunt quibus *πλεῦμος* et *πλευμονία* idem esse videantur, Pulmonis nimirum vitium ex humoris influxu: quod nisi curetur, in suppurationem tabemque, i. e. *φθόην* s. *φθίσιν*, desinat. ITEMQUE *Πλευμώδης* accipiunt pro Pulmonarius, Pulmonis vitio laborans. Gorr. *πλευμῶδες πάθος* in Gal. l. c. interpr. Pulmonis affectio. Minus quid certe significare videtur quam *περιπνευμονία*: sicut et Aret. inter *περιπνευμονίαν* et *πνευμῶδες πάθος* discrimen facit. Ab eod. *Πλεῦμος* est et VERB. *Πλευμόω*, In tabem incido. Gal. enim in Lex. Hippocr. *πλευμοῖ* exp. *πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει*. Apud eund. Hippocr. de Morbis 2, (17.) legitur, *Ὅταν πλευμᾷ ὁ ἄνθρωπος*: ut aliquanto ante, *Ἢν χολᾷ ὁ ἄνθρωπος*, quod exp. a nonnullis, Cum pulmonis vitio laborat. Malim Galeni exp. sequi; nam in præcedentibus dixerat, *Ὅταν ἐκ περιπλευμονίης ἔμπυος γένηται*. Id autem *Πλευμᾷ*, si non est mendosum, est a VERBO *Πλευμάω*.

ΠΝΥΜΙ, SIVE *Πνύω*, i. q. *πνέω*, unde et derivatum, ut *ῥύω* a *ῥέω*. INDE *Πνύτο*, quod Hes. exp. *ἔπνευσεν*. ET *Πεπνυμένος*, de quo infra. Item COMP. *Ἀμπνύω*, i. q. " *ἀμπνέω* s." *ἀναπνέω*, Respiro, Il. X. (222.) Minerva ad Achillem persequentem Hectora, *Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε*, ubi Schol. exp. *ἀναπαύου*. Item voce pass. ap. Hes. *Ἀμπνύσθη*, quod exp. *ἀνέπνευσεν*, [Quint. Sm. 9, 430.] quemadmodum Eust. *ἀμπνύνθη*, " tanquam ab *ἀμπνύνω*," itidem accipit pro *εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἀνέκαμψε*, Il. Ξ. (436.) de Hectore, quem Ajax saxo prostrarat, *καδδέ οἱ ὕδωρ Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν*. Similiter *ἄμπνυτο*, " Ionice " pro *ἀναπέπνυτο*, demto augm. præteriti plusquamp. " pass.," exp. *ἀνέπνευσεν*, X. (475.) de Hecuba animo defecta, *Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη*. Sic p. 1964. *Ἀποψύχειν τὸ ἀπὸ ψυχῆς γίνεσθαι, ἀποπνέειν· οὗ ἀνάπαλιν Ἀμπνυσθαι καὶ ἀναπνεῖν, ἤγουν ἐπανέρχεσθαι εἰς πνοήν*: quæ annotat in (Od. Ω. 348.) *Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη*, de Laërte, quem Ulysses *ποτὶ οἱ Ἕλεν ἀποψύχοντα*: " nisi hoc *ἄμπνυτο* esse malis imperf. " thematis *ἄμπνυμαι*." IGITUR *Ἀμπνυσθαι* est Resumere animam, ut Seneca loquitur, Respirare ex animi defectu, Redire ad se, Recolligere se: quod et *ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν* Græce dicitur: CONTRA *Ἀποπνεῖν* ET *Ἀποψύχειν* SEU *Ἐκπνεῖν*, Efflare s. Exspirare s. Agere s. Fundere animam; item Profundere s. Effundere s. Mittere animam; tot enim fere modis e Latinis Poëtis Græca verba reddi possunt. ‖ Hes. *Ἀμπνύνθη* et *Ἄμπνυτο* exp. * *ἀνεσωφρονίσθη*: quo potius significatur Resipuit, Ad sanam mentem rediit, de eo qui *ἐξέστη*. [" *Ἀναπνύω*, Ruhnk. Ep. Cr. 33. Valck. Phœn. p. 322. ad Theocr. p. 264. ad Charit. 256. Ilgen. ad Hymn. 393. *Ἀμπνύνθη*, Heyn.

Hom. 5, 124. 713. 6, 182. "Αμπνυτο, 8, 345." Schæf. Mss.] COMP. ET "Εμπνυμαι itidem pro Respiro, Ad me redeo, Revivisco. Hes. enim ἔμπνυτο exp. ἀνεβίωσε: ITEMQUE "Εμπνοια, ἀναπνοή, Respiratio. || Sed Idem Ἐμπνύθη exp. et ἐν ἑαυτῷ ἐγίνετο καὶ ἐφρόνησε. ["Ἐμπνύσθη, Heyn. Hom. 5, 713. 6, 182. 8, 345. *Ἐπιπνύω, 7, 531." Schæf. Mss. Apud Orph. Arg. 530. uonnulli legunt ἐπίπνυον, pro ἐπέπνεον, Favebant.]

RURSUM Πνύμαι et alium habet usum: UNDE Πνύτο, quod idem Hes. exp. ἐνόησε. ITEM Πέπνυμαι, itidem Sapio, Intelligo. Il. Ω. (377.) ad Mercurium, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, Πέπνυσαι δὲ νόον, Corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. Od. K. (495.) Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πέπνυσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι: quod elogium ap. Plut., Scipioni tribuitur ob sapientiam ac prudentiam in rebus gereudis. PARTIC. Πεπνυμένος, Sapiens, Prudens, φρόνιμος, συνετὸς, ἔμφρων, Od. Γ. (20.) Ψεύδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνύμένος ἐστί: A. (361.) Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένου ἔνθετο θυμῷ: Il. I. (58.) πεπνυμένα βάζεις: Od. T. (352.) μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις. Hesiod. Ἔργ. (2, 349.) ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς, qui et πινυτός: ut et Il. Γ. (148.) Ucalegon et Antenor, πεπνυμένω ἄμφω, Ambo prudentes sapientesque viri. Utitur et Plut. de Fort. Alex. 2. Νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ πάντα πράττοντος. || Alias πεπνυμένος a superiori πνῦμαι, significat etiam Spirans, ἐμπνέων, s. ἔμπνους, Vivus, Polyb. (6, 53, 10.) Τὸ τὰς ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας ἰδεῖν ὁμοῦ πάσας οἱονεὶ ζώσας καὶ πεπνυμένας, Viventes ac spirantes. Addi potest quod ap. Plut. legitur Symp. 5, 7. in fine, Ὑμῖν ἐπάγειν φάσματα καὶ εἴδωλα πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα. ["Πνύμι, Heyn. Hom. 8, 674. Πέπνυσο, Theogn. 29. Πέπνυται, πεπνυμένος, Steph. Dial. 53. Boiss. Philostr. 588. Πεπνυμένος et βεβλημένος conf., Heyn. Hom. 6, 265." Schæf. Mss. Callim. L. P. 129. Πνυθείης, i. q. σύνες, γνῶθι, Nicander 'A. 13. *Πεπνυμένως, Democritus Stobæi Serm. 33. Οἱ ἔξω καιροῦ ῥησιν μουσικὴν πεπνυμένως ἀείσωσι.] "Πνυτὸς, Hesychio ἔμφρων, σώφρων, qui et πινυτός."

Ex hoc autem posteriori Πνύω factum est VERB. Πινύω, UNDE Πινύσσω (Il. Ξ. 249.) ET Πινύσκω, Moneo, Sapere s. Resipere facio, Ad sanam mentem reduco. Suid. πινύσκω, πινυτὸν ποιῶ. Quod vero ap. Aristot. H. A. 5, 8. de Alcyone e Simonide affertur, Ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα, Gaza sic vertit, Cum per mensem hybernum Jupiter bis septem molitur dies temporis. Sed et hic πινύσκειν accipi queat pro σωφρονίζειν, ut Jupiter hybernos dies dicatur πινύσκειν, cum eos veluti castigat, et ex asperis ac frigidos flatus spirantibus leniores serenioresque ac tepidiores reddit: quod per alcyonios dies accidere solet, silente etiam ac pacato mari eo tempore. [Jambl. V. P. 308. Kiessl. Ὑπὸ τῆς μητρὸς πινυσθεὶς, Pythagoras Procli in Tim. 5. Ἦν περὶ θεῶν Ὀρφεὺς σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητέρος ἐπινύσθη. "Πινύσσω, Heyn. Hom. 6, 578. 653. 7, 5. Ruhnk. Ep. Cr. 37. Πινύσκω, ibid. Jacobs. Anth. 6, 214." Schæf. Mss.] || Eust. Πινύσσω non active solum συνετίζω, σωφρονίζω, sed neutraliter etiam exp. φρονῶ, ut idem significet cum πέπνυμαι s. πνῦμαι: unde COMP. Ἀπινύσσω, quod reddit ἀφραίνω, ἀσυνετῶ, ἀλλοφρονῶ, μὴ πινυτός εἰμι, Desipio, Amens ac vecors sum. Itidem Hesychio Ἀπινύσσων est ὁ οὐ σωφρονῶν, ἀπινύτως ἔχων. (Il. O. 10.) NAM Πινὺς, inquit, ἡ σωφροσύνη. || Suidas autem Ἀπινύσσω exp. ἐκπνέω, Efflo, Expiro. ["Ἀπινύσσω, *Ἀπινύσκω, Heyn. Hom. 7, 4. 5." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 607. 608.] Ceterum a Πινύω sunt VERBAL. Πίνυσις, ἡ, Prudentia, Sapientia, Intelligentia, σύνεσις, Hesychio, e quo et illud πινύς. ITEM Πινυτὸς, ὁ, Consultus, Prudens, Sapiens, σώφρων, συνετὸς, Hes. φρόνιμος, Eust.: ut πινυτὴ γυνὴ ap. Hom. de Penelope, quod idem Eust. exp. μετέχουσα πινυτότητος s. φρονήσεως. Legitur et ap. Dem. (423.) || Est et Nomen proprium, Eust. ["Ruhnk. Ep. Cr. p. 37. Jacobs. Exerc. 2, 167. Anth. 9, 418. ad Charit. 352, 390." Schæf. Mss.] UNDE Πινυτόφρων, i. e. ὁ πινυτὸς τὴν φρόνησιν, s. πινυτὰ φρονέων, πεπνυμένα εἰδὼς, πεπνυμένος, πινυτὸς, Sapiens, Prudens. Hes. tamen per superlat. exp. συνετώτατος, σωφρονέστατος. Suid. πινυτόφρονος exp. non solum συνετῆς, sed et ἐμμελοῦς, in Epigr. (Simmiæ 2.) Οὕνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὼς Ἥσκησεν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων. ["Jacobs. Exerc. 2, 172." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 10, 103." Wakef. Mss.] Πινυτῶς, Sapienter, Prudenter, [Athen. 59.] Πινυτότης, ἡ, Sapientia, Prudentia: quo utitur Eust. in Πινυτός. Ead signif. USURPATUM Πινυτὴς, ἡ, affertur ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 6, 435." Schæf. Mss.] Hom. autem ET Πινυτὴ substantive pro πίνυσις s. πινυτότης posuit, ut et Eust. tradit, ap. eum, Od. (Υ. 228.) Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔκει, exponens φρόνησις. Itidem Il. H. (269.) Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε Καὶ πινυτὴν, accipit pro σύνεσιν. Hesychio quoque πινυτὴ est σύνεσις, φρόνησις, σωφροσύνη. ["Heyn. Hom. 5, 356. Jacobs. Anth. 10, 300." Schæf. Mss.] Oppositum autem τῷ Πινυτὸς, EST Ἀπίνυτος, Amens, Qui desipit, ἀπινύσσων. Ἀπινύτως, Amenter, Desipienter, ἀφρόνως, Hes. supra in Ἀπινύσσων. ["Heyn. Hom. 7, 5. *Ἀπινυτέω, 4." Schæf. Mss. Apollon. Lex. 146.]

" Ποιπνύω, Opus facio, et quidem sedulo, Satago, " ἐνεργῶ, Od. Γ. (430.) Nestore jubente filios suos " ex agro bovem adducere, δμωὰς autem κατὰ δώ- " ματα δαῖτα πένεσθαι, Ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ " ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ: vix ea fatus erat, οἱ δ' ἅρα πάν- " τες ἐποίπνυον, Opus injunctum actutum faciebant. " Et Il. Σ. (421.) αἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ὕπαιθα " ἄνακτος ἐποίπνυον. Sic A. (600.) Ὡς ἴδον Ἥφαιστον " διὰ δώματα ποιπνύοντα, (Od. Υ. 149.) Euryclea " ancillis, Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύουσαι," [ποιπνύσασαι,] " Ῥάσσατέ τε, Satagentes, Studiose et " festinanter opus facientes. Exp. ποιπνύω etiam " Ministro, διακονῶ, θεραπεύω, Hes.: quomodo ac- " cipi potest in Il. Ω. (475.) de Achille, τῷ δὲ δύ' " οἵω, Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὀζος Ἄρηος, " Ποίπνυον παρεύντε: ut sit, Astantes ministrabant " cibum capienti." ["Heyn. Hom. 4, 162. 5, 456. 6, 551. 7, 505. 8, 693." Schæf. Mss. Quint. Sm. 11, 322. 13, 352. Apoll. Rh. 4, 1398. * "Διαποιπνύω, Ruhnk. Ep. Cr. 288." Schæf. Mss. *Μεταποιπνύω, Apoll. Rh. 4, 1113. *Περιποιπνύω, Quint. Sm. 4, 211. 7, 350. Opp. Ἁ. 2, 615.] "INDE Ποιπνὺς, " Minister, Famulus, θεράπων, Hes. afferens ET Ποι- " πνύτροισι pro σπουδαίοις, Diligentibus, Sedulis, As- " siduis: qui Homero sunt ὀτρηροί. Apud eund. " Hes. legitur etiam Ποιπνεύει, expositum itidem " ὑπουργεῖ, διακονεῖ, Ministrat, Subservit; sed haud " scio an mendose pro ποιπνύει." [Porph. Pyth. 40.] " Etym. hoc ποιπνύειν derivatum vult e πνύω, quod " est πνέω, ac proprie esse τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύ- " ματος ποιεῖν: quoniam qui properanter et anxie " opus faciunt, πνευστιῶσι." [Buttm. Lexil. 177.]

"ΟΜΠΝΗ, Hesychio est τροφὴ, εὐδαιμονία, Cibus, " Beatitas, Beata rerum copia. Sunt qui ὄμπνας " esse velint Fruges melle imbutas, diis sacrificari " solitas. Unde ap. Callim. esse, ἐν δὲ θεοῖς φλογὶ " καιέμεν ὄμπνας. Alii simpliciter Cereales fructus " nominatos ὄμπνας tradunt, ut quorum usus sit no- " bis causa τοῦ ἀμπνεῖν et vivendi: quamobrem et " pro Frumento hanc vocem usurpavit Lycophr. " (621.) Nicander πολυωπέας ὄμπνας favos appellat: " Ἁ. 450. de apibus, ἀμφὶ καὶ ἔργων Μνησάμεναι " Δηοῖ πολυωπέας ὤπασαν ὄμπνας. Ita ut ὄμπνας vo- " care possimus et Fruges Cereales et alia quibus " alimur quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt." [" Eichst. de Dram. 140. 147. Jacobs. Anth. 9, 314. Callim. 1. p. 491. 535. *"Ομπνος, Eichst. l. c. 147." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 28. Schn. Lex.] " INDE " "Ομπνειον et "Ομπνιον, NECNON Ὀμπνηρὸν, dicitur " τὸ ἀναπνεῖν ἡμῖν διδὸν, Quod nobis respirandi et " vivendi causa est, Almum: καρποφόρον: ut Ὀμπνία " Δημήτηρ, Alma Ceres. Et ὄμπνιος λειμὼν, s. ὄμ- " πνειος λειμὼν, Ager segete et Cerealibus frugibus " plenus. Hes. ὄμπνειον λειμῶνα dici scribit τὸν τῶν " πυρίνων καὶ Δημητρίων καρπόν: ut Suid. quoque

" ὄμπνιον λειμῶνα, τὸν σῖτον, καὶ τοὺς Δημητριακοὺς καρ-
" πούς, Cereales fructus: quoniam ἡ Δημήτηρ vocatur
" Ὀμπνία. Sic ὄμπνιον ὕδωρ ap. Suid. et ὀμπνηρὸν
" ὕδωρ ap. Hes., quod. exp. τρόφιμον, Almum. Suid.
" et ὀμπνικὸν ὕδωρ dici scribit τὸ τρόφιμον. Et Soph.
" ὄμπνιον νέφος vocavit, quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ.
" E Nonno (Jo. 51.) affertur et ὄμπνιος σπόρος pro
" Semen Cereale." ["Ὄμπνειος, Jacobs. Anth. 9, 402. Ὄμπνιος, Wessel. Probab. 205. Valck. Callim. 294. Brunck. Anal. 2, 304. ad Æsch. Pr. 446. Soph. 3, 523. Eichst. de Dram. 147. Visconti Inscr. Triop. p. 101. Jacobs. Anth. 6, 300. 9, 304. 401. Eratosth. 2." Schæf. Mss.] " Præterea ap. Hes. legitur COMP.
" Ὀμπνειόχειρ, expositum * πλουσιόχειρ, πλούσιος,
" Larga manu dans, Abundus. NECNON Ὀμπνεῖ
" δαιτὶ pro πολλῇ, Larga, Liberali." [* " Ὀμπνιακὸς, Jacobs. Anth. 9, 314." Schæf. Mss. * Ὀμπνεύειν, Photio αὔξειν.] " Ὄμπαι, Hesychio θύματα πυρῷ καὶ
" μέλιτι δεδευμένα. AT Ὄμπια, Eid. sunt παντο-
" δαπὰ τρωγάλια." ["Ὄμπη, Callim. 1. p. 491. Eichst. de Dram. 147." Schæf. Mss. Phot. Lex. Συναγ.]

ΠΝΙΓΩ, ξω, Suffoco, Præfoco, Strangulo, Aristoph. N. (1376.) ἔφλα με κἄπνιγε, Matth. 18, (28.) Κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, Strangulabat. Sed Strangulo hic non accipiendum pro Strangulando neco. Pass. Πνίγομαι, Suffocor: interdum et Præfocor, Strangulor. Marc. 5, (13.) Ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ, Plut. de Exilio, Πνιγομένοις ἐπιχειροῦντες βοηθεῖν, de iis qui urinari natareque nesciunt, Aristoph. N. (1036.) ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, Præfocabantur s. Torquebantur mihi viscera: αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι, vide Πνίξ. At, Οὐδὲν ἧττον πνίγεσθαι, Cic. vertit, Nihilo magis respirare posse, ut te docebit Lex. meum Cic. 57. At vox media signif. activa accipitur: unde πνίξομαι, pro quo Dorice πνιξοῦμαι. Epicharm. ap. Athen. (60.) Οἷον αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε: ut paulo post ex Ephippo, Ἵν' ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξαιμί σε: sicut et paulo ante βρώματα πνίγοντα: ut Plin. In lactis haustu pilo strangulatus. Item, Venena quæ strangulando necant. At Ovid. Suffocent animam dira venena tuam. || Metaph. quoque signif. habet: Ovid. Strangulat inclusus dolor. Dem. Phaler. Πνίγων τὸν λέγοντα, Suffocans sua prolixitate et ineptiis, Tantum non suffocans. Lucian. (1, 200.) Ὃ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἔστι, Quod maxime me angit et urit. Similem usum habet κνίζειν, δάκνειν, et Lat. Torquere atque Cruciare. || Πνίξαντες, Hes. ὀπτήσαντες. [Respicitur Herod. 2, 92. Ἐν κλιβάνῳ διαφανεῖ πνίξαντες.] Vide Πνικτός. [" Mœr. 62. Thom. M. 9. et n., ad Lucian. 1, 423. Wakef. S. Cr. 2, 71. 75. Toup. Add. in Theocr. 392. Phryn. Ecl. 39. Jacobs. Anth. 9, 445. 10, 107. 11, 209. Callim. 1. p. 453. Coquo vel Asso in aheno contecto, ne quid vaporis exeat, Casaub. ad Athen. 135. Wessel. ad Herod. 145." Schæf. Mss.] Πνιγμὸς, Suffocatio, Strangulatio, Strangulatus, Suppressio, Diosc. de pæoniæ granis nigris, Πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς ποιοῦσι, Plin. Auxiliantur suppressionibus nocturnis. Idem de senecione, Ἡ ποθεῖσα πνιγμὸν ἐπιφέρει, Plin. Herba potu strangulante. Et συσχεθῆναι πνιγμῷ, Suffocatum s. Præfocatum fuisse. Vide Δύσπνοια. [" Ad Lucian. 1, 416. T. H. ad Dial. p. 112. Wakef. S. Cr. 2, 71. ad Thom. M. p. 9." Schæf. Mss. " Nicander 'A. 364." Wakef. Mss. Athen. 227. Polyb. 4, 58, 9. Hippocr. 49, 46. 405; 12. * Πνιγμώδης, 162. D. 1217. D. * Πνίγμα, Aristot. Rhet. 3, 10. Ælian. H. A. 10, 48. Dionys. H. 2. p. 195, 40. * Πνιγμόνη, Schol. Eur. Phœn. 331. Herodian. Epimer. 111. * " Πνιγμοσύνη, Jo. Climac. 392." Boiss. Mss. * Πνίξις, Gl. Nix: Nex, Suffocatio, Mss.] Πνικτὸς, Suffocatus, Præfocatus, Strangulatus, Strangulando enectus. Apud Athen. 4. Κεφάλαιον πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηκε. Apud Eund. 10. ἐν αὐτῇ (sc. olla) πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα * Τακεροχρῶτα. Sic et 9. (p. 396.) ex Antiphane, πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη, ubi etiam πνικτὰ ταρίχη et πνικτὰ κρεάδια. Sed per πνικτὰ in hisce ll. intellige ἐν χύτρᾳ aut λοπάδι πεπνιγμένα, ut ibid. loquitur Aristoph., veluti cum carnes in ollam conjectæ, furno excalfacto inclusæ, veluti suffocantur. Nisi malis simpliciter accipere pro Assata, Tosta, sicut Hes. πνίξαντες exp. ὀπτήσαντες: sed addens, πνικτὸν esse εἶδος ὀπτήσεως. [" Casaub. ad Athen. 117. 135." Schæf. Mss. * Πνικτοφάγος, Anonym. de S. Theod. 253. p. 46. Wernsd. * Πνικτοφαγία, Theoph. 3, 525. * Ἡμίπνικτος, Gl. Seminecis. * " Μακρύπνικτος, Ægre s. Vix longo tempore suffocatus, Pseudo-Chrys. Serm. 26. T. 7. p. 320, 12. Τὰ δὲ (βρέφη) ἐπὶ τῶν πετρῶν ἐδαφίζοντες, τὰ δὲ μ. καταλιμπάνοντες." Seager. Mss. * Πνίκτης, unde * Σκυλοπνίκτης, Tzetz. Ch. 6, 483. p. 108. * Πνικτικὸς, Hero Spirit. p. 156. * Πνικτὴρ, Nonn. D. 21, 60.]

Πνίξ, ιγὸς, ἡ, Suffocatio, Strangulatio, Strangulatus, Suppressio, i. q. πνιγμὸς, Hippocr. (509.) Ἡνιόχῳ πυρετοῦ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος, ἐν τῇ φάρυγγι πνὶξ ἐξαίφνης ἐπιγίγνεται, θανάσιμον, Cels. Neque is servari potest, qui sine ullo tumore febricitans, subito strangulatur. Florus 2, 11. Cum offocandas invicem fauces præbuissent. Et ὑστερικὴ πνὶξ ap. Medicos passim, quam Plin. Suffocationem mulierum vocat, 20, 5. et Strangulatum vulvæ, c. 18. sicut 21, 20. Vulvarum strangulatus: 20, 15. Strangulationes vulvæ. At Vulvam conversam et Vulvæ conversionem τὴν ὑστέρας διαστροφὴν appellat. Diosc. Ὠφελεῖ τὰς ὑστερικὰς πνίγας: unde Plin., uti dixi, Suffocationes mulierum lenit. Eod. sensu ap. Gal. 8, 3. Ταῖς ὑστερικῶς πνιγομέναις ὠφελεῖ.

Πνῖγος, τὸ, i. q. πνιγμὸς et πνίξ. Sed peculiariter dicitur de Calore æstivo, quo veluti suffocamur. Thuc. (7, 87.) Ἐν κοίλῳ χωρίῳ ὄντας καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει διὰ τὸ ἀστέγαστον, Lucian. (1, 837.) Ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη, οὖσα οὐ κατὰ Πίσαν, οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν καὶ σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος. Sunt qui ap. Plat. de LL., Πνίγους ὄντος, e Cic. interpr. Die æstivo. Itidem καῦμα pro Ejusmodi æstu poni, suo loco docui: sicut et Suid. πνίγει μετρίῳ exp. συμμέτρῳ καύματι, quale vernum est. || Πνίγος, pro Vase in quo carbones suffocantur, vel Specu titionarii, accipit Bud. ap. Aristot. de Juv. Sen. (5.) Παράδειγμα δ' ἐκ τούτου λαμβάνειν ἐστὶ τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῶν καταπεπνιγμένων ἀνθράκων· ἂν μὲν γὰρ ὦσι πραπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνίγει συνεχῶς, ἀποσβέννυνται ταχέως. Sed eo loco scr. πνιγεῖ, a πνιγεύς, quod vide. || Schol. Aristoph. Species quædam πυραβάσεως. Notandum vero est paroxytonos scriptum LEGI Πνίγος, ap. Suid. et Hes. Sed nominatim in Lex. meo vet. annotatur, ῑ in h. v. produci, ideoque et properispomenos ibi scribitur. [" Ad Mœr. 312. Toup. Opusc. 1, 365. ad Lucian. 1, 313. ad Diod. S. 1, 206. Wessel. Ind. Wyttenb. Ep. Cr. 49. Phryn. Ecl. 38." Schæf. Mss. Xen. K. 4, 6.] Πνιγώδης, Æstu suffocans, Plut. Alex. Ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσι: Symp. 3, 2. de Babylonia, Ἀέρα πν. καὶ βαρὺν παρέχειν: quamobrem ditiores utribus aqua repletis incubant ἀναψυχόμενοι. Itidem Gal. 1 ad Gl. Ἐν ἀέρι πνιγώδει καὶ βαλανείῳ χρονίζειν, Diutius immorari aëri qui æstu suffocet. Sic Herodian. 3, (9, 11.) Μὴ φέροντος τὸ πν. τοῦ ἀέρος διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, Nimium æstum, Polit. || Item generalius pro Suffocans, Offocans, Strangulans, Suffocandi vim habens, πνίγων. Athen. (61.) de fungis, Δεῖ μάλιστα σκευάζειν αὐτοὺς μετὰ ὄξους καὶ ὀξυμέλιτος ἢ μέλιτος ἢ ἁλῶν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὸ πνῖγον ἀφαιρεῖται, i. e. τὸ πνῖγον: nam πνίγουσι s. ἀποπνίγουσιν οἱ μύκητες. [" Ad Diod. S. 1, 206. * Πνιγέως, Jacobs. Anth. 7, 361." Schæf. Mss. Nicander Θ. 425. et ap. Athen. 60.] Πνιγηρὸς, i. q. πνιγώδης, Thuc. 1, (52.) Οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων. Ubi exp. In casis æstuosis. Sic Suid. ex Arriano (Ind. 24, 2.) Παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἐπῴκεον ἐν καλύβαις πνιγηραῖς, quod exp. καυματώδεσι. Itidem Plut. Pericle, Πολλῶν ὁμοῦ χύδην ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγηροῖς ἠναγκασμένων διαιτᾶσθαι δίαιταν οἰκουρὸν καὶ ἀργήν. || Exp. πνιγηρὸς non solum Æstu molestus s. gravis, Ferveus, sed etiam generaliter Strangulans, ut et πνιγώδης usurpari docui. Aristoph. certe (B. 122.) πνιγηρὰν ὁδὸν εἰς Ἅιδου vocat, Cum quis a seipso stran-

gulatus ad orcum descendit, s. cum laqueo vitam finiens ad generum Cereris descendit. Nam Baccho quærenti viam, qua τάχιστ' ἀφίξηται εἰς Ἅιδου κάτω, eamque μήτε θερμὴν μήτ' ἄγαν ψυχρὰν, dicit Hercules unicam esse, sc. τὴν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι ἑαυτὸν, Ut scabellum ascendens et funiculum collo aptans animam claudat. Ad quæ Bacchus respondet, πνιγηρὰν λέγεις. ["Toup. Append. in Theocr. p. 36. Bergler. ad Alciphr. p. 5. ad Dionys. H. 3, 1729. Phryn. Ecl. 38. *Πνιγίζω, Toup. Add. in Theocr. 392. Jacobs. Anth. 10, 107." Schæf. Mss.]

Πνιγερὸς, Laqueus quo se quis strangulat. Hes. ἀγχόνη exp. per hoc πνιγερὸς, velut notius. Videndum tamen ne hoc πνιγερὸς idem etiam significet cum πνῖγος: sicut παγερὸς idem cum πάγος, i. e. Æstus s. Fervor solis strangulans.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, Furnus in quo carbones aut carnes quæ inassantur, πνίγονται. Polluci πνιγεὺς est ὁ τῶν ἀνθράκων κάμινος: Schol. Aristophanis, κρίβανος, κάμινος. Vide Aristot. in Πνῖγος citatum. Per jocum autem Aristoph. cœlum πνιγέα vocat, quod æstivo tempore suo fervore suffocet ea quæ ambit, non aliter ac caminus inclusos carbones, N. (97.) τὸν οὐρανὸν — ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς· Κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες: ubi satis perspicue docet πνιγέα esse τὴν τῶν ἀνθράκων κάμινον, Furnum s. Fornacem carbonariam. Schol. ibi ait, proprie πνιγέα dici ἔνθα, οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. Idem Ὄρν. (1000.) ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλως Κατὰ πνιγέα μάλιστα, Schol. ὥσπερ πνιγεὺς περίκειται τῇ γῇ: et e Didymo, τοιοῦτος ἀήρ ἐστι τῇ γῇ περικείμενος ὁμοίως πνιγεῖ. Utitur et Aristot. de Part. Anim. 2. ‖ Videtur Πνιγεὺς usurpatum etiam fuisse pro Vaporario, Hypocausto, Caldario, Loco excalfacto in quo sudabant in balneis: quod sc. usque adeo excalfieret, ut tantumnon suffocaret æstu suo insudantes. Atque INDE Προπνίγειον, Calida lavatio, Caldarium in quod intrabant e frigidario, minus calidum quam ipse πνιγεὺς, calidius autem ipso frigidario. Vitruv. 5, 11. Proxime autem elæothesium, frigidarium, ab eoque iter in propnigeum, in versura porticus. Plin. Ep. 2, 41. Adjacet unctorium hypocauston, adjacet propnigeon balnei; mox duæ cellæ magis elegantes quam sumtuosæ. Sunt qui interpr. Præfurnium, i. e. Os furni: quod his ll. parum convenit. Nisi forte SCR. Προπνίγεον, et derivandum a NOMINE Πνιγέα, ἡ, quod exp. Vaporarium, ap. Gal. de Causis Morborum 2. Σικύα ἰατρική, ἢ πνιγέα. ‖ Πνιγεὺς, Hesychio est non solum κλίβανος, verum etiam ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος. Item ὁ φιμὸς τῶν κτηνῶν. Quæ et in Lex. meo vet. habentur, ubi et h. l. Aristoph. additur, περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα, exponiturque τὸν φιμόν. Itidem J. Poll. 10, c. 12. ei, qui μόνιππον equum conscensurus sit, dicit habenda esse, ἔφιππον, κημοὺς, φιμοὺς, ψαλλία, χαλινοὺς, πνιγέας, φάλαρα, παρώτια, ἀνθήλια, ubi ex Aristoph. Anagyro vocabulum id affert. ["Phryn. Ecl. 39." Schæf. Mss. Hero Spirit. 171. 228.]

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, Incubus, Suppressio nocturna, qua sc. dormientes sibi videntur suffocari. Vide Ἐφιάλτης et Ἡπίαλος: vide et Πνιγμὸς paulo supra. P. Ægin. 3, 15. Τὸν ἐφιάλτην ὠνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ φαντασιοῦσθαι τοὺς ἐν αὐτῷ γενομένους ὡς ἐφαλλομένου τινος. Θεμίσων δὲ πνιγαλίωνα προσωνόμασεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ πνίγειν. ["Ad Mœr. 372." Schæf. Mss.] Habetur ET Πνιγάμων in VV. LL. pro eod. [* Πνιγίτης, unde]

Πνιγῖτις γῆ, Terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis, Eretriæ similis, ut Oribasius tradit: forsan sic dicta, quod in locis πνιγηροῖς reperiatur. Meminit et Diosc. 5, 177. et Plin. 37, 16. sed perperam ap. eum legitur Pignitis.

[* Ἀναπνίγω, J. Poll. 4, 114. τὸ φθέγμα. Sed ap. Aret. 3, 10. est falsa lectio pro ἄποπν. * Ἀντιπνίγω, unde * Ἀντίπνικτος, Theod. Prodr. 274.] Ἀποπνίγω, Suffoco, Præfoco, Strangulo, Aristoph. Σφ. (1134.) Ὅθ' οὗτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται, Suffocare, διὰ τὸ καῦμα τὸ ἀπὸ τῆς καυνάκης, inquit Schol.: Xen. Ἑλλ. 3, (1, 11.) Εἰσελθὼν ἀποπνίξαι αὐτὴν λέγεται. Pass. Ἀποπνίγομαι, Suffocor, Præfocor, K. Π. 8, (2, 11.) Οὐτ' ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δύνανται φέρειν, ἀποπνιγεῖεν γὰρ ἄν, Neque vestimenta plura induunt, quam quæ gestare possint; alioqui enim suffocarentur. Lucian. Δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ. Est autem ἀποπνιγῶ aor. 2. conj. Unde et partic. ἀποπνιγείς: ut, Ἀποπνιγεὶς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀποπνιγήσομαι fut. 2. pass. ab eod. aor. 2. ἐπνίγην: quo fut. utitur Aristoph. (N. 1506.) ‖ Metaphorice sumtum, Indignationem moveo, Stomachum moveo alicui, Uro, Eneco. Et Ἀποπνίγομαι, Stomachor, Mihi movetur stomachus, Præ indignatione disrumpor. Dem. (403.) Ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι. Sic ἀποπνίγομαι ἐπὶ Σίμωνι, pro Simon me discruciat, urit. Absolute autem Lucian. (3, 284.) Καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιπουσαν αὐτὸν ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον· ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων γιγνομένων. Sic ETIAM Ἀπάγχεσθαι dixit Aristoph. Eodemque modo et ἐμπίπραμαι usurpatur. ["Ad Thom. M. p. 9. Toup. Opusc. 1, 226. ad Lucian. 1, 364. Wakef. S. Cr. 2, 71. 75. Lennep. ad Phal. 136. Athen. 224. Jacobs. Anth. 6, 85. 10, 107. Platonius Epigr. Vexo, Discrucio, ad Mœr. 74. Pisces, Jacobs. Anth. 12, 361. * Ἐναποπνίγω, Toup. Opusc. 1, 226. Valck. Diatr. 201." Schæf. Mss. "Ἐκαποπνιγεῖσαι, de muscis unguento suffocatis, Greg. Naz. Or. 53. p. 763." Strong. Mss. "Euseb. H. E. 165." Kall. Mss. Athen. 325. "Eumath. 146." Boiss. Mss. * Προσαποπνίγω, Aretæus. * Διαπνίγω, Gl. Offoco. "Valck. Adoniaz. p. 380. ad Diod. S. 1, 206." Schæf. Mss. * "Ἐκπνίγω, ἐξεπνίγετο ὁ σῖτος, C. Pl. 3, 20, 5. not. ubi olim versione Plinii (p. 271. posita) falsus verbum * ἐκπηλόω scriptum fuisse putabam, idque verbum temere Lexico Gr. intuli. Egregii Coraii Censura ἐξεπήγνυτο substituit, quod habet liber Urbinas." Schn. Ind. Theophr. * "Προεκπνίγω, Theod. Prodr. 286." Elberling. Mss.] Ἐμπνίγω, Suffoco in. Pro simplici Suffoco affertur e Greg. Naz. Ἔμπνικτος, i. e. ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, In olla furno inclusa suffocatus, Athen. (661.) Ἑφίψιον ἐντακερὸν ἔμπνικτον. Vide Πνικτός. [Grotius Excerpt. p. 893. legit εἶτα τακερὸν, εὖ πνικτόν. * Ἐπιπνίγω, LXX. Nahum. 2, 12.] Καταπνίγω, Suffoco, Præfoco, Offoco. Apud Gal. καταπνίγειν πῦρ, Suffocare atque opprimere ignem, ut fit in fornace, præfurnio spiraculisque obstructis. Vide et Aristot. in Πνῖγος citatum. Item Strangulo, Strangulando neco. ["Nicander Ἀ. 286. Nemes. 221, Plut. (6, 507.)" Wakef. Mss.] Κατάπνιξις, ἡ, Strangulatio, Suffocatio. [* "Συγκαταπνίγω, Psellus in Cant. Cantic. 2, 2." Boiss. Mss. * Περιπνίγω, Geop. 6, 1, 2. "ad Charit. 328. * Περιπνιγὴς, Diod. S. 2, 542." Schæf. Mss. Nicander Θ. 432. Joseph. A. J. 7, 13, 3.] Συμπνίγω, Una suffoco et strangulo, Comprimo in strangulatu. Pass. Συμπνίγεσθαι, Una suffocari, In unum acervum congesta suffocari. Apud Suid. Πνιγεὺς, ὁ φοῦρνος, ὁ κρίβανος· κυρίως ὅπου οἱ ἄνθρακες συμπνίγονται. Pro quo ap. Schol. Aristoph. simpliciter πνίγονται. Ubi nota ET Πνιγεύς. [Luc. 8, 14. 42. Matth. 13, 22. Marc. 4, 7. 19. "Joseph. 535, 43. * Συμπνιγὴς, Diod. S. 3, 51." Wakef. Mss. * Ὑπερπνίγω, unde * Ὑπερπνιγὴς, ἵππος, i. q. ὑπέρασθμος, Anonymus Suidæ.]

"ΠΟΑ, ἡ, Herba, Tertia τῶν φυτῶν species; prima enim secundum Theophr. est τῶν δενδρωδῶν, secunda τῶν φρυγανικῶν, tertia τῶν ποωδῶν, quarta τῶν σιτωδῶν: de quo τῶν ποωδῶν genere tractat H. Pl. 7. in eo numerans τὰ λάχανα etiam. Idem ejusd. libri cap. 9. scribit quorundam φυτῶν radices esse σαρκώδεις, veluti τὰς τοῦ σίτου καὶ τὰς τῆς πόας τῆς πλείστης. Et Paus. Attic. Ἀνδρὸς διακρίναι πόας ἐς ἀνθρώπων ἴασιν εἰδότος: pro quo alii βοτάνας." ["Schweigh. ad Appian. 3, 173. Koen. ad Greg. Cor. 99. Wessel. ad Diod. S. 1, 52. Longus p. 3. 5. 235. Vill., Brunck. Aristoph. 3, 24. Kuster. 110. Lobeck. Aj. p. 309. Thom. M. 786." Schæf. Mss.] "Comp. HINC [* Ποηλόγος, unde] Ποηλογεῖν, Herbas legere, quod et βοτανολογεῖν. ET "Ποηφάγος, Herbam comedens, Herba vescens: ut "ποηφάγον θηρίον, Suidæ τὸ τὰς βοτάνας ἐσθίειν.

" Apud Ælian. vero ποηφάγος est Animal quoddam " Indicum, 16, 11." " Ποηφάγος, dicitur esse Ani- " mal quoddam ap. Ælian., sed perperam; ποηφάγος " enim scr. est." [Athen. 393. Hippocr. 358, 18. * Ποηφαγὴς, Cyrill. Alex. 2, 200. * Ποηφαγέω, Joseph. B. J. 2, 8, 8. " Nili Epist. 1. p. 334." Boiss. Mss. Ποοφαγέω, Aristot. H. A. 8, 3.] " Ποηφαγία, " Herbæ comestio, Victus ex herba," [Hes. * Ποηφόρος, Schol. Soph. Aj. 407. p. 264. Erf.] " Et Ποεσί- " τροφος, Herbarum altrix s. nutrix, nisi malis Herbis " quas producit nutriens, Opp. K. 3, (189.) φέρβει " μιν ποεσίτροχος αἶα." [* Ποεσίχροος, 2, 409.] " De- " rivatum inde et Ποώδης, Herbosus, i. e. Herbis " abundans. Item Herbeus s. Herbidus, Herbæ " similis; ut enim dicitur Herbei oculi, et Herbidus " color, ita etiam ποώδης χροιά. Plut. περὶ Εὐθυμίας, " Τὰς ὄψεις ἀπὸ τῶν ἀγαν λαμπρῶν τιτρωσκομένας " ἀποστρέφοντες, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς πα- " ρηγοροῦμεν. Dicuntur et ποώδη φυτὰ, Herbaceæ " plantæ, Ad herbarum genus prope accedentes: ut " sunt τὰ λάχανα et similia, de quibus Theophr. H. Pl. l. 7. quem sic orditur, Ἐπόμενον δὲ τοῖς εἰρημέ- " νοις περὶ τῶν ποωδῶν εἰπεῖν. Et DIMIN. Ποάριον, " τὸ, Herbula, Parvula herba, βοτάνιον." [Theophr. H. Pl. 1, 7, 3. 9, 10, 2.] " Est inde et VERB. Ποά- " ζειν, Herbas legere. In re rustica est Herbas inu- " tiles e segete evellere: quod Lat. Runcare dicitur, " Græcis synonymo verbo βοτανίζειν. Dicit enim " Theophr. C. Pl. 3, 25. Ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ " σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἅτε πολλῆς πόας ἐκφυομέ- " νης: paulo ante eadem prope signif. dicens τὴν " ἀναφυομένην πόαν ἀπολέσαι." [Strabo 16. p. 1115.] " Hinc VERBALE Ποασμὸς, Noxiarum herbarum " evulsio s. extirpatio, Theophr. ibid. Κόπρισις, σκάλ- " σις, καὶ ποασμός. Lat. Runcatio dicitur. Et [* Ποα- " στὴς, unde] Ποάστρια, ἡ, Quæ noxias herbas vellit " et extirpat, Runcatrix, J. Poll. γυναιξὶ ποαστρίαις. " Vide et Σκαφεύς." [" Brunck. Aristoph. 1, 70. Fragm. p. 212.] " Item Ποάστριον, τὸ, quod idem " Poll. suo tempore dictum fuisse χορτοκόπιον scri- " bit, Falx qua secatur herba, qualis ap. Scriptt. " rei Rusticæ est Fœniseca." [" Ποάστρια, Fabula Phrynichi, Priscian. 17. 18. 127." Elberling. Mss.]

" Ionice pro πόα DICITUR Ποίη, Il. Ξ. (347.) " Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Recens " germinantem s. virentem herbam. Apud Herod. " vero et alios Iones ποίη est non solum Herba, πόα, " sed etiam Qualis, ποία, ex adj. masc. ποῖος." [" Toup. Opusc. 1, 389. ad Od. Σ. 367." Schæf. Mss. * " Ποιηβόρος, Herbivorus, Euseb. Pr. E. 215." Wakef. Mss. * " Ποιηβορέω, Andr. Cr. 205." Kall. Mss. * " Ποιηλόγος, Toup. Opusc. 1, 389. * Ποιηφάγος, ibid. ad Mœr. 339." Schæf. Mss. Max. Tyr. 29, 4.] " Ποιηφαγέοντες, Qui herbas comedunt, " Herbis victitantes, Herod." [3, 25. 100.] " Et " Ποιήεις, Herbosus, Herbidus, Herbis consitus, βο- " τανώδης, πολυβότανος, βοτανηφόρος, Il. B. (503.) " in catalogo navium, ποιήεντ' Ἀλίαρτον, I. (150.) " Ἰρὴν ποιήεσσαν: et mox, Ἄνθειαν βαθύλειμον." [" Heyn. Hom. 4, 297. ad Paus. 353." Schæf. Mss.] " Et Ποιώδης, itidem Herbosus, Herbidus, Herba- " ceus, ut ποώδης." [" Ad Herod. 302. (4, 47.)" Schæf. Mss. Arrian. Hist. Ind. 355. 359. * Ποιηρὸς, Eur. Cycl. 44. Bacch. 1046.]

" Ποιὰ, pro πόα dicitur, ut ῥοιὰ pro ῥόα, ψοιὰ pro " ψόα, χροιὰ pro χρόα: nam τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ, " ἐὰν τῷ ō παραλήγωσι, solent παροξύνεσθαι: at si " τῇ ōι διφθόγγῳ, ὀξύνεσθαι, ut tradunt Etym. et Lex. " meum vet.: oxytonως itidem scribentes νεοθηλέα " ποιὴν ap. Hom.: Eust. vero hujus in accentu di- " versitatis nullam facit mentionem, paroxytonως ut " πόα, ita etiam ποίη scribens, additque, quod ad " signif. attinet, ποίην communiter dici τὸν κατὰ τὸ " ἔαρ δρεπόμενον ἢ κειρόμενον χόρτον: at κατ' ἐξοχὴν " ita nominari τὸν κατὰ τὸ θέρος: unde et veteres " ποίην interpretatos esse τὸν Δημητριακὸν καρπόν: " itaque cum Hom. dicit Od. Σ. (371.) κεκορηότε " ποίης, de bobus, intelligendum esse non solum " χόρτον, sed etiam καρποὺς Δήμητρος, ut quibus πιαί- " νονται οἱ βόες ἐν σταθμοῖς: et ab hac ποίῃ Poëta- " rum quendam τὸν ἐνιαυτὸν nominasse ποίην. Cujus " posterioris signif. meminerunt Etym. quoque et Lex. " meum vet., scribentes ποιὰν dici τὸν ἐνιαυτὸν παρὰ " τὴν πόαν, quoniam semel tantum in anno ἡ πόα " φύεται: velut a Callim. Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' " ἐννέα κάρφετο ποιὰς, Novem circiter annos. Memi- " nit et Schol. Theocr., scribens itidem ποίαν s. ποιὰν " dici τὴν βοτάνην, et κατ' ἐξοχὴν τὸν πυρόν: unde " ποίαν vocari τὸν ἐνιαυτόν. Igitur ποία s. ποιὰ prima " signif. denotabit Herbam vel Cereales fruges: se- " cunda, Annum, eo modo quo Lat. Messis et τὸν " ἀμητὸν signif. et τὸν ἐνιαυτὸν, propterea quod sin- " gulis annis singulæ messes sint. Porro a ποία s. " ποιὰ, quod est Herba vel Cerealis frux, COMP. " Ποιολογέω, Herbam s. Cereales fruges lego, The- " ocr. 3, (32.) Ἁ πρὰν ποιολογοῦσα, quod Schol. exp. " καλάμην συλλέγουσα, σταχυολογοῦσα: nimis stricte. " || Ποιὰ ab Hes. exp. non solum βοτανώδης ὕλη, " item πυροὶ καὶ κριθαὶ, sed etiam ποίησις: ab Etym. " autem et Lex. meo vet. ἡ πεποιημένη φωνή. No- " tandumque ποιὰν ab illo oxytonως scribi, ποίην " autem paroxytonως: et hoc ποίη esse dici non " solum πόαν, h. e. τὴν τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστά- " νουσαν φυτείαν, sed poni etiam ἐρωτηματικῶς pro " ποία, Qualis: Ionice utrumque." [" Greg. Cor. 99. Mitsch. H. in Cer. 149. Jacobs. Anth. 9, 232. Brunck. Aristoph. 3, 24. Kuster. 110. Lobeck. Aj. p. 309. Thom. M. 786. Annus, Wakef. S. Cr. 2, 69. Trach. 69. Heyn. ad Virg. Bucol. p. 35. ad Charit. 504. Paus. 323. Leon. Tar. 79. Antiphil. 8. Jacobs. Anth. 9, 82. * Ποιολόγος, Toup. Opusc. 1, 389. (Athen. 397.) Ποιολογέω, Jacobs. Anth. 9, 206." Schæf. Mss. * Ποιοτρόφος, Opp. K. 1, 460. * Ποοφάγος 2, 613.] " Ποιὸς, substantive etiam accipitur, proprie- " que significat τὸν πυρὸν, Triticum, ut est ap. Schol. " Theocr. (l. c.), qui tamen paulo ante id de ποιὰ " dixerat." [" Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss. Ποιὰ scr. censet Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. 2, 470. Millies enim confusa sunt α et ο. Vide ad Greg. Cor. 413.]

ΠΟΘΟΣ, ὁ, Desiderium, Od. Ξ. (144.) Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, Desiderium Ulyssis me capit. Sic Hesiod. Ἀ. (41.) Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Od. Δ. (596.) οὐδέ κέ μ' οἶκον ἔλοι πόθος: pro quo alibi dicit ἵμερος. Xen. (K. II. 2, 1, 13.) πόθον ἔχειν δεινὸν, pro quo Cic. Teneri s. Moveri desiderio, Esse in desiderio, Plut. Pericle, Πόθος ἔσχε τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Κίμωνος, Desiderium tenebat. Aliquanto post, Τοῦ Περικλέους σαφῆ πόθον Ἀθηναίοις ἐνειργάζετο. Herodian. 6, (4, 4.) Πόθον ἑαυτοῦ τῇ πλήθει ἐμπεποιήκει. Sic 1, (4, 11.) Πόθον δὲ τῆς αὐτῶν χρηστότητος ταῖς τῶν ἀρχομένων ψυχαῖς ἐνέσταξαν. Item, (18.) Πόθον τοῖς καθ' αὐτὸν ἐγκαταλιπὼν, ut Cic. Desiderium sui reliquit apud pop. Rom. Item πόθῳ κυμαίνεσθαι ap. Athen. 13. Aristoph. B. (56.) πόθος γυναικὸς et παιδός. || Πόθος dicitur et Cupido, qui et Ἔρως, Amor, necnon Ἵμερος, Paus. Att. p. 32. Plin. 36, 5. de Scopa, Is fecit Venerem et Pothon. || Flos æstivus, de quo Theophr. H. Pl. 6, 7. et Plin. 21, 11. Sed maxime spectabilis pothos; duo genera hujus; unum, cui flos hyacinthi est; alterum, candidius, qui fere nascitur ad tumulos. Sunt qui putent πόθον esse Aquilegiam; alii utramque Campanulam, albam sc. et cæruleam. Eust. 1679. ex Athen. Ἄνθη θερινὰ, λυχνὶς, κρίνον, ἴφνον, ἀμάρακος ὁ Φρύγιος· ἔστι δὲ, φασὶν, ὁ πόθος καλούμενος· διττὸς δὲ οὗτος· ὁ μὲν, ἔχων ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ· ὁ δ' ἕτερος, ἄκρως ἐκλευκος, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. || Sunt qui etiam pro Priapo accipiant ap. Dionem in Caligula, de Cassio Chærea, Καὶ τὸ σύνθημα αὐτῷ, ὁπότε εἰς ἐκεῖνον καθήκοι, πόθον ἢ Ἀφροδίτην ἢ ἕτερον τι τοιοῦτον ἐδίδου: quod Suet. scribat, Seniorem jam ut mollem et effeminatum denotare omni probro consuerat: et modo signum petenti, Priapum aut Venerem dare: modo ex aliqua causa agenti gratias, osculandam manum offerre formatam commotamque in obscœnum modum. Idem et a Paus. in Bœot. tradi ajunt: addentes et hunc locum ex Josepho A. J. 9. Καὶ ὁπότε τὸ σημεῖον τὸ τῆς ἡμέρας καθηκούσης εἰς αὐτὸν ἥκει, θήλεα

τ' ἐδιδον ὀνόματα καὶ ταυτα αἰσχύνης ἀνάπλεα. ["Ad Lucian, 1, 265. 518. Phalar. 92. 362. Valck. Callim. 121. Abresch. Lectt. Aristæn. 250. Ammon. 59. Xen. Eph. 102. Thom. M. 368. Eur. Ion. 584. Wakef. 625. Trach. 755. Musgr. Herc. F. 269. Jacobs. Anim. 108. Anth. 6, 309. 7, 331. 12, 68. T. H. ad Plutum p. 427. Boiss. Philostr. 441. Heyn. Hom. 7, 356. Planta, Coray Theophr. 254. Conf. c. πόνος, Jacobs. Anth. 11, 315.: cum πάθος, Fac. ad Paus. 3, 53. Π. ἔχει με, seq. inf., Longi Pastor. p. 2. Πόθον λαμβάνειν etc. Brunck. Œd. C. 1678. Ἐς πόθον ἡνθομες ἄμφω, Theocr. 2, 143. Πόθῳ θανεῖν, Eur. Andr. 818. Πόθος, Ποθῆ, Reiz. de Acc. 115." Schæf. Mss. "Cum ἔρως, Dio Chrys. 1, 420." Wakef. Mss. Alciphr. 1, 2.] Ποθόβλητος, ὁ, ἡ, Desiderio tactus, captus: μέριμναι, Nonn. (Jo. 108.) quo significat Ipsa desideria. ‖ Cupidinis telis ictus, A cupidine vulneratus. Epigr. Σκῦλα ποθοβλήτου κεῖται Ἀναξαγόρου. Exp. et Amatorius, Epigr. ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις Ἐλπὶς ἀληθείης ἐστὶ μελιχροτέρη. ["Jacobs. Anth. 11, 169. Paul. Sil. 41." Schæf. Mss. "Nonn. D. 4, 225." Wakef. Mss. * "Δισεξάποθος, Maxime optandus, Carissimus, Martial. 14, 214. (Non erit in turba quisquam μισαύμενος ista, Sed poterit quivis esse δισεξάποθος.) Gron. conj. *δισεξαπατῶν, sed nulla correctione opus esse videtur." Elberling. Mss. *Ἔμποθος, unde * "Ἐμπόθως, Ardenter, Desideranter, Anonym. Vita Chrys. p. 363, 42. Περὶ τὴν θεαρχικὸν θρόνον τοῦτον ὁρῶντος, ἐμπόθως πρὸς ἑαυτὸν ἐπισπωμένου αὐτὸν, ὡς ἀξιέραστον θέαμα." Seager. Mss. * "Ανσίποθος, Jacobs. Anth. 11, 57. * Τηξίποθος, 6, 384." Schæf. Mss. "Hoc apice notatum signif. Desiderio tabefactus, sed scr. * Τηξιπόθος, Desiderio tabefaciens, (Crates ap.) Clem. Alex. 412(=492. ἔρωτες.)" Kall. Mss.]

Ποθεινὸς, Desiderabilis, Desideratus, Exoptatus, Herodian. 1, (13, 9.) Τερπνὸν καὶ ποθεινὸν τῷ δήμῳ θέαμα. Utitur et Eur. (Med. 1221. Iph. T. 515.) et Thuc. ‖ Nomen proprium ap. Athen. (19.) itemque Ποθεινὴ ap. Eund. (576.) nomen αὐληρίδος. ["Lennep. ad Phal. 118. Brunck. ad Phœn. 1753. Valck. 1727. Toup. Opusc. 1, 228. Emendd. 1, 344. Porson. Med. p. 85. Thom. M. 710. Eur. Hel. 629." Schæf. Mss. * "Ποθεινοποιὸς, Schol. Eur. Med. 1727." Elberling. Mss.] Ποθεινῶς, Magno cum desiderio, Xen. A. initio, Ποθεινοτέρως σφῶν αὐτῶν ἔχειν, de sponso furtim ad sponsam accedente. Plut. autem ait eos hoc modo ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους τῷ φιλεῖν συμπορεύσασθαι ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, in Lycurgo p. 89. meæ Ed. [* Παθηνὸς, unde * "Πωθηνῶς, Amauter, Andr. Cr. 31." Kall. Mss.] Affertur ET Ποθενὸς ex Epigr. metri causa pro ποθεινὸς usurpatum, [Anal. 2, 274. ubi Codd. * Ποθινός. " Jacobs. Anth. 8, 104. 9, 298." Schæf. Mss.]

Ποθέω, Desidero, Od. T. (136.) Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον, Il. Ω. (6.) Πατρόκλου ποθέων ἀδρότητά τε καὶ μένος ἠΰ, (A. 492.) ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε, "Ionice pro ἐπόθει, Desiderabat." Frequens usus et in prosa, Lucian. (1, 210.) Ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν: verba Ganymedis patrem suum desiderantis et requirentis. Xen. (Ἱερ. 3, 2.) Ποθοῦσι δὲ (sc. τὸν φιλούμενον) ἄν που ἀπίῃ. Ubi acc. e præcedentibus subauditur, sicut et in hoc celebri senario ap. Aristoph. B. (1425.) Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. Improprie autem res aliquæ dicuntur ποθεῖν τινα, Plut. Coriolano, Τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα. Paulum diverso sensu Cic. Quæ longiorem desiderant orationem. Item cum infin. pro Cupio, etiam Magno cum desiderio cupio, Expeto. Isocr. Panath. Τοῦτο γὰρ οἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκοῦσαι τοὺς πολλούς. Sic et ap. Dem. legitur ποθῶ ἀκοῦσαι. At e Plat. de LL. (10. p. 89.) Ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; pro Au adhuc desideramus sufficientius demonstrari? An putamus non satis demonstratum esse? Sed non videtur posse ita scribi ille locus. ‖ Amo, sicut πόθος pro Amor, Theocr. 12, (2.) οἱ δὲ ποθευντες ἐν ἄματι γηράσκουσι, Amantes uno die consenescunt: verba amantis ad amasium, qui venerat πρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ: Schol. exp. ἐρῶντες. Sic accipere possumus et ap. Plut. Sympos. 6. Αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθούντων ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελεύθερον ἔχουσι. Et ap. Theophyl. Ep. 20. Ἀχράδας χθὲς πέπομφα τῇ ποθουμένῃ. Ceterum notandum est futurum regulare esse ποθήσω, et præt. perf. πεπόθηκα, ut Epigr. Ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώραν. Poetice autem dici ποθέσω: Il. O. (219.) Δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιῶν, pro ἐπόθησαν, Desiderarunt ipsum: itidemque ex Herod. (9, 22.) affertur ἐπόθεσαν. Od. B. (375.) Ἦ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, Quam desideret navi avectum. Eust. hoc futurum Atticis quoque usitatum esse annotat, afferens e Plat. de Anima, Παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας. SED ET Ποθήμεναι ap. Hom. legitur, quod Eust. deducendum censet vel a VERBO Ποθαίνω, VEL Πόθημι, Od. M. (110.) ἐπεὶ οὐ πολὺ φέρτερόν ἐστιν Ἐξ ἑτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας, Desiderare, Requirere. ["Ποθέω, Eran. Philo 167. ad Charit. 290. Valck. Callim. 121. ad Herod. 701. Villois. ad Long. 72. Ammon. 59. Thom. M. 368. Wakef. Trach. 103. 196. 755. Jacobs. Anth. 6, 417. 7, 85. Apollonid. 22. T. H. ad Plutum p. 427. Heyn. Hom. 4, 377. Act. pro pass., Bruuck. ad Bacch. 1041. ad Œd. C. 74. El. 171. Cum inf., Thom. M. 160. De armis, Jacobs. Anth. 11, 366. Ποθῶν, Amans, Toup. Add. in Theocr. 400. Med., Steph. Dial. 65. Ποθέσαι, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 84. Πόθημι, Πόθεμμι, ad Herod. 374." Schæf. Mss. Ποθεσόμενος, Plato Phæd. 107. Heind. Ποθήμεναι, pro ποθεῖν, ποθέμεναι, ut καλήμεναι, πενθήμεναι, Buttm. A. Gr. 1, 505.] Πόθημα, τὸ, Desiderium, nisi potius significet Res desiderata, τὸ ποθούμενον, Desideratum, [Hes.] Πόθησις, ἡ, Ipsa actio desiderandi, Desiderium, ἐπιζήτησις, Gaza de Senect. [Schol. Il. A. 240.] Ποθητὸς, Desideratus, Cic. Omnia desiderata magis quam assidue percepta delectant, ["Ælian. H. A. 381." Wakef. Mss.] Ἀπόθητος, ὁ, ἡ, Non desideratus, Cujus desiderio non tenemur, [Gl. Inamabilis.] E consequenti Abjectus, Vilis, Neglectus, ἠμελημένος, Eust. ὁ μὴ φιλούμενος, Hes. Suidæ autem magis ad verbum, ὁ μὴ ποθούμενος. [Lycophr. 540. δεινὰ κἀπόθητα, sed Codd. κἀπόθεστα. "Coray in Consp. Mus. Oxon. 23. (rejicit Toupii conjecturam in Herod. 9, 27.) Toup. Opusc. 2, 67. Emendd. 4, 489. Sic ἀνεθέλητος." Schæf. Mss.] Ἀπόθεστος pro eodem: a fut. ποθέσω, ut Eust. tradit, exponens, μὴ ποθούμενος, ἀφίλητος, ἀτημέλητος. Utitur Hom. Od. P. (296.) de cane, Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένου Ὀδυσῆος, Neglectus jacebat, Nemo ipsius desiderio tenebatur. ["Ruhnk. Ep. Cr. 287. Koen. ad Greg. Cor. 251. Toup. Emendd. 4, 489. ad Callim. 1. p. 243. (H. in Cer. 48.)" Schæf. Mss.] Πολυπόθητος, Multum desideratus, [Athen. 433. * Πολυπόθεστος, vide Πολύθεστος.] Τριπόθητος, Ter desideratus, i. e. Sæpe desideratus, Multum cupitus, Exoptatissimus. Quod vero Philo de Mundo dicit, Τριπόθητον ἡγεῖσθαι ἀλήθειαν ἰχνηλατήσειν, reddere maluit Bud. Curam habere antiquissimam investigandæ veritatis. ["Ad Lucian. 2, 41. Thom. M. 710. Valck. Adoniaz. p. 378. Abresch. Lectt. Aristæn. 151. Toup. Emendd. 1, 306." Schæf. Mss. Moschus 3, 52. * "Ποθητικὸς, Stob. p. 8." Wakef. Mss. * Ποθήτωρ, Manetho 4, 120. * Ποθητὺς, Opp. K. 2, 609.]

Ποθὴ, ἡ, Desiderium, i. q. πόθησις, s. πόθος, sed Poetis peculiare, Od. B. (126.) ποθὴ πολέος βιότοιο, O. (545.) ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔστι, Il. Ξ. (368.) Κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, P. (690.) μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται, sc. Patrocli interemti, Od. Θ. (414.) Μηδέ τί τοι ξιφέος γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο Τούτου, Il. A. (240.) Ἦ ποθ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, Z. (362.) οἱ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν. Item, Σῇ ποθῇ, Tui desiderio, T. [321. " Koen. ad Greg. Cor. 199. ad Il. P. 439. Heyn. Hom. 6, 202. 596. 7, 356. 796. * Πολυποθὴς, Wakef. Alc. 571." Schæf. Mss.]

Ἀντιποθέω, Vicissim desidero, Mutuo alicujus desiderio tangor. Pass. Ἀντιποθοῦμαι, Vicissim desideror, desiderium moveo. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 28.) Φιλῶν ἀντιφιλεῖσθαι, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι. [* Ἐκπο-

θέω, unde * "Ἐκπόθητος, Desideratus, Amphiloch. p. 39." Kall. Mss.] Ἐπιποθέω, i. q. ποθῶ, Desidero, Requiro, Lucian. (1, 211.) Θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω. Verba Jovis ad Ganymedem, qui ἐπόθει τὸν πατέρα. Itidem Gaza ap. Cic. Vires adolescentis desidero, vertit, Ἐπιποθῶ νεανίσκου ἰσχύν. Eundem usum habet τὸ ἐπιζητῶ. [* Ἐπιπόθημα, LXX. Ps. 139, 9.] Ἐπιπόθησις, Desiderium, 2 ad Cor. 7, (7.) Ἀγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν. Pro quo usurpavit ET Ἐπιποθία, ἡ, ad Rom. 15, 23. Ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς. Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ, Desideratus, Desiderabilis, ad Phil. 4, (1.) Ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι. [* Ἐπιποθήτως, Gl. Optato. * "Περιποθέω, ad Xen. Eph. 137." Schæf. Mss.] "Περιπόθητος, Valde de- "sideratus, s. Admodum desiderabilis," [Aristæn. p. 20. Abr." Ἀδωνις. "Ad Xen. Eph. l. c. Bergler. Alciphr. 186." Schæf. Mss. "Hes. v. Περίψυκτος." Boiss. Mss. * Προσποθέω, Plato Charmide 174. Τόδε δὴ ἔτι προσποθῶ, Hoc insuper velim scire. * Ὑπερποθέω, Aristid. 1, 36. "Schol. Pind. Ὀ. 8, 81." Wakef. Mss.]

ΠΟΙΕΩ, Facio, Efficio, Ago, Dem. (128.) Ἔδει γὰρ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι: (242.) Ἐρώτησον αὐτούς· μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. Athen. 12. Τὸ μηθὲν πώποτε ἑτέρου ἕνεκα πεποιηκέναι, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 1.) Ἐπερωτῶντα τὰ οἴκοι τέλη τί χρὴ ποιεῖν, Aristot. Polit. 8. Καὶ ὅλως ζητητέον τὶ ποιοῦντας δεῖ σχολάζειν· οὐ γὰρ δὴ παίζοντας. Item sequente περὶ cum suo gen., Xen. Ἑλλ. 6, (5, 33.) Ἐν φροντίδι ἦσαν ὅ,τι χρὴ ποιεῖν περὶ Λακεδαιμονίων. "Ποιούν- "των, Attice interdum pro ποιείτωσαν, Faciant." Sed ut veniam ad eos hujus verbi usus, quos habet junctum particulæ τί, in directa, ut ita dicam, interrogatione, tres observare me memini. Primus est hic ap. Aristoph. (N. 723.) ΣΩΚΡ. Οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις; ΣΤΡ. Ἐγὼ, Νὴ τὸν Ποσειδῶ. Heus tu, quid agis? Quam rem agis? Quid rerum agis? Quid agitur? Et Gallice, Holà, que faites-vous? Secundus est, cum alicui dicimus τί ποιεῖς, non quod ignoremus quid agat, s. quid faciat, sed admirantes simulque indignantes quod id facere audeat: ut ap. eund. Aristoph. Σφ. (1443.) ΒΔΕ. Ἀλλ' ἀράμενος — ΦΙ. Τί ποιεῖς; ΒΔΕ. Ὅ,τι ποιῶ; Εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Tertius autem rarior est, et in quo purus putusque sit idiotismus, et quidem optime cum linguæ nostræ idiotismo conveniens: a Dem. tamen usurpatus, Mid. 226(=542.) Ὡς δ' ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδετέρους ἔπειθεν, ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθείς, ἀπελθὼν, τί ποιεῖ; καὶ θεάσασθε τὴν κακοήθειαν, τὴν μὲν δίαιταν ἀντιλαχὼν, οὐκ ὤμοσεν, ἀλλ' εἴασε κ. τ. λ. Eodem plane modo in nostra lingua, cum narratur aliquid, dicitur interdum, Que fait-il? ad verbum τί ποιεῖ; Vel, Que vous fait-il? pro eo quod est, ut alio sermonis genere utentes dicimus etiam, Savez-vous bien ce qu'il fit? Vel, Que pensez-vous qu'il fit? Persequens autem hanc verbi ποιεῖν cum verbo Faire collationem, quandoquidem in eam incidi, subjungam alium ejusd. Dem. locum, et quidem ex ea ipsa in Mid. Orat. 239(=574.) Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τὰ παιδία ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Dico enim hic quoque vocem Græcam eum usum habere, qui Gallice exprimi possit, reddendo verbum verbo, non item Latine. Dicit enim eodem plane modo Gall. lingua, Faire le piteux, le marmiteux, vel, du piteux, du marmiteux: quo hic dicitur a Dem., ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Hoc præterea observavi, multo melius convenire Græco ποιῶ cum Gallico Faire, quam cum Lat. Facere, cum infinitivo jungitur, ut ap. Isocr. Symm. Οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα ποιήσειεν ὑμᾶς, μισήσαντας ἃ δεῖ, βελτιόνων ἐπιθυμῆσαι πραγμάτων. Et Xen. K. Π. 4, (5, 15.) Μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε: 2, (2, 6.) Εἶγε κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν. Sic enim Gallice dicitur Je vous ferai, vel Je vous ai fait désirer, Je vous ferai avoir honte, Je vous ferai pleurer: cum Lat. in multis hujusmodi loquendi generibus potius utantur suo verbo Faciam, cum particula Ut habente conjunctivum, quam cum infin. Sunt autem

A ll. illis similes hi Xen. (Ἀπ. 2, 3, 13.) Εἰ βούλοιο ξένον ποιῆσαι ὑποδέχεσθαι ἑαυτόν. Item, Ποιῶ τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι. Facio ut discipuli mei abstineant, Do operam ut etc. Sed est præterea duplex usus verbi ποιεῖν infinitivo juncti, in quorum utroque optime ei convenit cum Gallico Faire; at cum Lat. Facere non item, quod sciam. Unus est hic ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 17.) p. 353. meæ Ed. Καὶ ἐποίησαν τοὺς μὲν ἄλλους εἰς τὰς τάξεις δραμεῖν, Ἀγησίλαον δ' ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα. Sic enim Gallice dixeris, Ils le firent retirer. At nequaquam Latine itidem Fecerunt illum recedere, pro Fecerunt ut cogeretur recedere, sibi timens videlicet. Vel, Imposuerunt ei recedendi necessitatem. Vel potius, Fecerunt ut sibi necesse putaret recedere. Aut etiam brevius, Fecerunt ut recedendum sibi esse putaret. Nisi quis malit, In causa fuerunt cur ille recederet. Alter autem usus est hic ap. Isocr., Symm. init. Καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾷν, καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν, pro Induxistis illis in animum philosophari ea quæ etc. Fateor tamen hic quoque ποιεῖν admittere etiam aliquas ejusmodi expp. quales proxime præcedenti datæ fuerunt. In VV. LL. e Dem. affertur, Πεποιηκότες ταῦτα γενέσθαι, pro Auctores horum. Et ex Aristot. Ποιῶ πράττειν τὰ καλὰ, pro Exhortor agere honesta. Quæ interpr. mihi minime probatur. Quinetiam ποιεῖν cum infin. quidem itidem, sed interjecta particula ὥστε, respondet omnino ei quod dicimus, Faire en sorte que, etc., ut ap. eund. Isocr. ad Nic. Πεποιήκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν, Or. c. Soph. Πεποιήκασιν ὥστε δοκεῖν ἄμεινον βουλεύεσθαι. Lat. autem dixeris, Fecerunt etc.

A ποιεῖν juncto cum ὥστε transibo ad ποιεῖν junctum cum ὡς, cum ὅπως, cum πῶς, cum οὕτως, cum ἄλλως, aliisque adverbiis. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur, (fin.) Ποιήσω ὡς λέγεις, Faciam ut jubes. Quod nihil aliud est quam Faciam quod jubes. Xen. K. Π. 1, (4, 9.) p. 9. Ποίει ὅπως βούλει, Fac quod libet. Ad verbum, Fac ut libet, Faites ce C qui vous plaît: ad verbum, Faites comme il vous plaît. Apud eund. Xen. cum πῶς, sequente etiam περὶ, (Ἀπ. 1, 3, 1.) Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων. Habuisti autem et supra cum hac præp. præcedente ὅ, τι, ut Gall. dicitur Demandant comment il falloit faire de cela. At Latine non ita commode reddi ad verbum possit. Dicetur enim potius Quid agendum sit ea de re, quam, Quomodo agendum sit ea de re. At cum οὕτως junctum verbum ποιεῖν habemus tum alibi, tum ap. Plut. de Socr. Dæm. Cum ἄλλως ap. Plat. de Rep. 1. Ἀλλὰ μένετε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε, ubi observari etiam debet hoc loquendi genus, quod itidem aliis in imperandi modo positis verbis subjungi solet. Sed et alia adverbia inveniuntur huic verbo juncta, ut cum ὀρθῶς et καλῶς. Cum ὀρθῶς, ut in Alexandri Magni ad Aristot. Epistola, Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας, ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων. Cum καλῶς autem juncti, et quidem duobus modis, habes exempla ubi de eo agitur. Sed Dem. dixit D etiam, Καλὸν ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, Or. pro Cor. Interdum vero ποιῶ cum adverbio habet accus. personæ, ut cum dicitur ποιῶ σε κακῶς: quod Latine reddi ad verbum non potest, servato sc. accusativo. Sed nec Facio tibi male, pro Afficio te malo, satis Latinum est.

Ποιῶ s. Ποιοῦμαι activa signif., cum accus. quoque construitur frequentissime, interdum vero et duobus accuss. Cum uno quidem accus. junctum varia loquendi genera efficit; nam et substantivis et adjectivis jungitur. Substantivis, ut μνήμην, vel μνείαν ποιοῦμαι, Mentionem facio, ap. Aristot. Et λόγον vel λόγους ποιεῖσθαι, Verba facere, Orationem habere. Isocr. ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Initium facere. Et πόλεμον ποιεῖν, quod et πόλεμον ποιεῖσθαι, itidemque εἰρήνην ποιεῖν, Bellum s. Pacem facere. Ad quod posterius, sc. ad ποιεῖν εἰρήνην, referri possunt et hæc, ποιεῖν s. ποιεῖσθαι καταλλαγὰς aut διαλλαγὰς, et συνθήκας, sicut ad πόλεμον ποιεῖν, referri potest μάχην ποιεῖσθαι et ναυμαχίαν vel πεζομαχίαν ποιεῖσθαι.

Cum adjectivis autem, ut ποιεῖσθαι φίλον, sicut et ποιεῖσθαι φιλίαν, vicissimque ποιεῖσθαι ἐχθρόν. Item cum aliis adjectivis, cum quibus junctum ποιεῖσθαι longius recedit a Faciendi signif.: ut cum dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι: quod loquendi genus vide in Δεινός: itidemque πόλεμον ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, et εἰρήνην, in Πόλεμος et Εἰρήνη: sic et e reliquis singula iu singulis nominibus. Exempla tamen hic aliqua proponam significationum, quas hoc verbum accipit pro variis substantivis quibus jungitur, sed verbo Facere affinium: ut ποιεῖν ὀσμὴν, ap. Aristot. Odorem excitare. Et ἱδρῶτας ποιεῖν, Sudores excitare, movere. Itidem ποιεῖν ἡδονὴν, Excitare voluptatem. Cui simile ποιεῖν χαρὰν in Act. (15, 3.) Potest autem ποιεῖν in utroque horum reddi etiam Afferre: sc. Afferre voluptatem, gaudium. At ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocr. Conferre beneficia. E Dem. vero (151.) et ποιῶ σοι ἀργύριον, pro Comparo tibi pecuniam. Itidemque e Thuc. (1, 5.) affertur ποιῶ pro Comparo, junctum sc. accusativo βίον: nam ποιῶ βίον redditur Comparo victum. At ποιεῖσθαι κέρδος, verbo composito, Lucrifacere, In rem suam vertere, Bud. e Plut. Invenitur et ποιεῖν ἐκκλησίαν pro Cogere s. Advocare concionem. Et ποιεῖσθαι διαδικασίαν, Constituere judicium, Bud. Itidem vero cum aliis substantivis junctum, reddendum erit pro linguæ Latinæ proprietate. Quod et in N. T. faciendum erit, ubi ποιεῖν τὸν νόμον, redditur Servare legem, item Præstare, et Implere. Nam Facere legem, ad verbum, sonaret potius Ferre legem et imponere. Ibid. ποιεῖν ἁμαρτίαν, Committere peccatum. At ποιεῖν τὴν ἀνομίαν, sicut ἐργάζεσθαι, quod redditur ad verbum, Facere iniquitatem, dicitur de iis qui omne peccati genus committere gaudent, qui nulli non dediti sunt sceleri et flagitio. Ibid. ἐλεημοσύνας ποιεῖν, quod redditur Eleemosynas præstare, et exhibere, et, quod malo, erogare, Gall. ad verbum reddi potest, Faire des aumônes. Sed et quibusdam aliis substantivis annexum verbum ποιεῖν potest ad verbum reddi vocabulo Faire, non item vocabulo Facere: ut ποιεῖν χώραν, Faire place, ap. Aristot. Rhet. 3. Δεῖ οὖν χώραν ποιεῖν ἐν τῷ ἀκροατῇ τῷ μέλλοντι λόγῳ. Hic enim potius reddiderim Locum s. Sedem parare, aut Præparare, quam ad verbum, Locum facere. Nam dicitur quidem Latine et Locum facere, sed non hac signif., quod quidem sciam. Certe ap. Ovid. Voto locum facere est potius quod dicimus Donner lieu. Sic παράδειγμα ποιεῖν plerisque in locis aptius reddetur, Proponere exemplum vel exempla, quam Facere exemplum e Fabio: ut cum dicit Isocr. in Panegyr. Τῶν μὲν κυρία γενομένη, τοῖς δ' αὐτὴν παράδειγμα ποιήσασα. Et ap. Aristot. Ὅπερ πάντες ποιοῦσι παράδειγμα, τὸ τῆς Ἰσοκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον, Quod omnes sibi exemplum proponunt, vel exemplar. Apud Dem. autem in Timocr. Ἄξιόν ἐστιν ὀργισθῆναι, καὶ κολάσαι, καὶ παράδειγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τοῦτον, non solum Proponere exemplum aliis, interpretari possumus, sed etiam Præbere exemplum aliis in hoc, aut etiam Statuere exemplum, vel edere. At Facere exemplum, esset quidem interpr. ad verbum, sed non satis exprimens Gr. verborum vim. Itidem vero in aliis quoque loquendi generibus interpretandis velim hujus rei lectorem meminisse: sc. videndum esse an idem loquendi genus Latinum, usum omnino eundem habeat, quem Græcum. Affertur etiam ποιεῖν σιωπὴν e Xen. pro eo quod Gallice dicitur Faire silence: sed cum dicit ille, Ἑλλ. 6, (3, 5.) Σιωπὴν ἐποίησε παρὰ πάντων, hic σιωπὴν ἐποίησε non sonat Il fit silence, sed Il fit faire silence. Quod si usquam reperiatur σιωπὴν ποιεῖν in altera illa signif., poterimus non minus reddere ad verbum Latine quam Gallice: cum itidem dicatur Facere silentium. Quinetiam ποιεῖσθαι βασιλέα ap. Plat., Creare regem, Gallice ad verbum Faire roi, vel Faire un roi, pro loco. Fortasse autem et Facere regem, non prorsus linguæ Latinæ iguotum est. Jam vero et quod ap. Hom. legimus, ποιεῖσθαι εὐνὴν, plane et ipsum cum Gallici sermonis consuetudine convenit, dicentis, Faire le lit, quod est, verbum e verbo, ποιεῖσθαι εὐνὴν, itidem pro Sternere lectum. Sunt vero et alia pleraque loquendi genera Gallis, in quibus suo verbo Faire eod. aut simili modo utuntur; sed et nonnulla Græcis, in quibus itidem suo ποιεῖσθαι, vel potius ποιεῖν. Sciendum est autem quædam etiam esse substt., cum quibus junctum hoc verbum nec Latino Facere reddi potest, nec Gallico Faire: sed nec verbo affinem habente illi Facere significationem, ut in superioribus exemplis fieri videmus. Nam ποιεῖσθαι, interdum est Existimare: ut ap. Greg. Naz. Καὶ πομπὴν, ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος: quam signif. habet et cum aliis accuss., ut docebo infra, ubi agam de ποιοῦμαι juncto præpositionibus, et nominatim de eo quod junctum est præpositioni ἐν, habet et cum περὶ, cui jungitur suus genitivus, ut docebo aliquanto post. Interdum ποιεῖσθαι, Adoptare: ut cum dicitur ποιεῖσθαι παῖδα, ap. Dem. Itidem ap. Plut. Alex. Ἣν ἐποιήσατο μητέρα, Quam in matrem adoptarat. Interdum etiam eum usum habet ποιεῖν, quem verbum Ago, cum accus. significationem habente Spatii temporis: ut, Tres dies ibi egi, Tres menses aut annos ibi egi, cujus tamen usus exempla in N. T. duntaxat memini me observare: ut ap. Jacob. 4, (13.) Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, Et agemus ibi annum unum, Commorabimur ibi annum unum. Sic 2 ad Cor. 11, (25.) Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, Noctem ac diem in profundo egi. Sic et Act. 18. duobus in locis. Potest autem fortasse huc referri et illud ἐποίησαν, quod legitur ap. Matth. 20, (12.) Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, ut sc. interpretemur, Unam tantum horam egerunt, commorati sunt: et subaudiamus, In opere faciundo, aut aliquid hujusmodi. Nisi quis malit, Unam duntaxat horam operi impenderunt. Si qua præterea de hoc verbo juncto cum substantivi nominis accus. dicenda supersunt, ea, ut spero, cum unoquoque substantivo annotata reperientur. Quod autem attinet ad hoc ipsum verbum ποιῶ junctum cum adjectivo, præter eum usum quem habet cum illis adjj. quæ supra protuli, aliisque ejusd. generis, sciendum est, interdum vel potius frequenter poni pro Efficio, et Reddo: in ea sc. signif. qua dicitur Reddere aliquem segniorem, Reddere otiosum, ap. Cic. Tale est ἀσθενεῖς ποιεῖν, Infirmos reddere s. Debiles, ap. Xen. K. Π. 1, (5, 2.) Ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, πάντων γε ἂν τῶν πέριξ ῥᾳδίως ἄρξειν. Sed interdum ipsum verbum ποιεῖν cum adjectivo alia orationis forma reddimus, et quidem vel unico verbo ambo interpretantes, vel pluribus: ut cum ἑτεραλκέα νίκην ποιεῖν, Bud. vertit, Inclinare victoriam: et ἐμφανῆ ποιεῖν, Ob oculos exhibere. Venio ad ποιῶ duos accuss. habens, quorum alter est pronomen: ut sc. cum dicitur ποιῶ σε κακὸν, vel κακά: itidemque ποιῶ σε ἀγαθόν. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 13.) Ἐγὼ δ', εἰ μέν τι κακὸν ἐκείνῳ τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι, Si quid mali fecerunt civitati, Si quo malo vel damno affecerunt civitatem. Sic ap. Athen. Κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους. Huc autem pertinet ποιῶ junctum adverbio κακῶς, cum pronomine itidem; nam κακῶς σε ποιῶ, et ποιῶ σε κακὸν vel κακὰ, idem valent. Sed generalius etiam cum alio accus., ut, πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους Ἡμεῖς ποιοῦμεν, quod ex Aristoph. N. (259.) affertur. Sed et ap. Matth. 27, (22.) legimus, Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Ubi interpretando Quid faciam isto Jesu etc. talis videri possit usus verbi Facio, qualis est in isto Cic. loco, Quid hoc homine faciatis? aut ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum animal reservetis? Nisi quis putet eum non tam generaliter, ut ita dicam, loqui, sed interrogare quo supplicii genere afficiendum censeant. Sed hoc addendum est, ap. eund. Evangelistam inveniri junctum etiam dativo, pronominis sc., cum accus., necnon dativo cum adverbio. Nam 21, (40.) legimus, Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Et paulo ante, Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. In quibus ll. fortasse possumus ποιεῖν interpretari Tractare, Accipere: hoc modo, Quomodo agricolas illos tractabit? et Tractarunt illos eodem modo. Vel, Quomodo illos accipiet? et Acceperunt illos eodem modo: ut ap. Cic. Tusc. 4. Quo te modo accepissem, nisi iratus essem. Ceterum

quod ad has duas constrr. attinet, priorem quidem memini me legere ap. aliquos etiam e Classicis Scriptt., atque adeo e Plat. Apol. (17.) affertur, Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω, et e Dem. Ποιῶ σοι ἀτύχημα, at posteriorem non item lectam mihi ap. eos recordor. Ceterum antequam finem faciam dicendi de hoc verbo adjunctum habente vel unum subst., vel duo, de hac etiam re lectorem monebo, junctum quibusdam accuss., nec Gallico Faire, nec Lat. Facere, atque adeo nec alio verbo satis commode posse reddi: contra vero ipsum una cum suo accus., apte reddi unico verbo, quod σύστοιχον, ut ita dicam, significationem habeat nomini, cui adjunctum est. Verbi gratia, huic phrasi, ὀργὴν ποιεῖσθαι, apte dabitur eadem interpr. quæ daretur verbo ὀργίζεσθαι, vertendo Irasci, Indignari. Itidem istis σπουδὴν et ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, commode tribuetur ea ipsa interpr. quæ tribueretur verbis σπουδάζειν, ἐπιμελεῖσθαι: in quibus tamen reddendis possumus non solum unico uti verbo, verum etiam verbo cum accus. Sed et ποιεῖσθαι γνώμην, cum redditur Statuere, Decernere, ap. Thuc., (1, 128.) eand. habet interpr. quam γινώσκειν.

At præpositionibus junctum Ποιῶ s. potius Ποιοῦμαι, quam varios usus habeat, docebunt quæ sequuntur eorum exempla, in quibus alphabeticum earum ordinem sequar. Cum præp. εἰς, ut ποιεῖσθαι εἰς vel ἐς ἀσφάλειαν, ap. Thuc. Facere ut aliquid sit s. Collocare in tuto: 8. init. Καὶ τὰ τῶν ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, καὶ μάλιστα τὴν Εὔβοιαν, Res sociorum in tuto collocare, vel in tuto statu. Dicam autem et de ποιεῖν significante Collocare s. Ponere, infra etiam. At Interpres vertit, Oppida sociorum stabilire. Apud Synes. autem ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν Bud. reddit, Recipere in sese, Periculi sui facere: Πάντα ἀναδεχόμενος καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα. Cum præp. ἐν: ut, Ἐν θαύματι ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, Habere pro miraculo, Miraculum existimare. Vel simplicius, Rem mirandam s. admiratione dignam existimare, censere. Plut. Ὁρῶν τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος, ἐν θαύματι ποιουμένους, ἤρετο κ. τ. λ. Ita dicitur ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, Risui habere, Ridiculum existimare. Atque adeo verbum hoc ποιεῖσθαι signif. hanc obtinere, etiam cum jungitur accusativo, docui paulo ante, cum dissererem de hujus verbi usu cum accus. constructi. Sed illis exemplis quæ ibi protuli, addo e Thuc. (1, 118.) Οὐκ ἔτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο· Pro quo Plut., per plurale, (Sertor. 5.) Οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενος, Rem non tolerandam existimans, ratus, ut Bud. afferens et δεινὰ ποιεῖν pro Conqueri, Vociferari, e Dem. Καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά. At ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι idem Bud. vertit Rem esse periculosam dictitare, in h. Synes. l. Σχετλιαζόντων ἡμῶν, καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων, τοσοῦτον ἀπηρτῆσθαι τῆς γῆς. At vero ἐν μέσῳ ποιεῖν ap. Thuc., pertinet ad eam hujus verbi signif. qua ponitur pro τιθέναι, Ponere: quare ejus verba in illum reservabo locum. Cum præp. ἐπί: ut, Ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, pro Comparare sibi magnam potentiam, ut quidem Bud. vertit ap. Herodian. (1, 9, 1.) Ὁ δὲ Περέννιος, ποιησάμενος αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ, Cum summotis aliis in maximam Commodi gratiam insinuasset, et magnam potentiam sibi comparasset. At de Ποιεῖν ἐπὶ ξηροῦ τὰς ναῦς, dicam in Ποιῶ habente Ponendi signif. Item cum præp. περὶ, et quidem frequentissime: habet autem in hac constr. verbum istud eum usum, quem jam semel atque iterum annotavi: sc. pro Existimo, Censeo. Estque animadvertendum, Lat. quoque verbum Facio in certis quibusdam loquendi generibus hanc signif. habere, ut mox docebo, veluti περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, s. περὶ πλείονος, s. πλείστου. Lys. (p. 1.) Περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην, Rem magnam esse existimarem, Pro re magna haberem. Dem. Τὴν ἑαυτοῦ συκοφαντίαν ἀξιοῖ περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νόμων. Isæus, Νῦν δὲ χρώμενος ἡμῖν, καὶ περὶ πλείστου ποιούμενος ἁπάντων, Et omnium maximi existimans, Bud. Vicissim autem περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, et περὶ ἐλάττονος: nam περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι dicit Isocr. pro Existimare rem parvam, Pro re parva habere. Idem dicit etiam περὶ ἐλάττονος, adjungens illi comparativo suum gen. Καὶ περὶ ἐλάττονος φαίνομαι ποιούμενος τὴν ψυχὴν τοῦ παρ' ὑμῖν εὐδοκιμεῖν. Itidem ap. Lys. (28.) Καὶ τὸν νόμον παραβαίνων, ὃν σὺ περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας. Ceterum cum in aliis hujus signif. exemplis, quæ antea protuli, ποιεῖσθαι nequaquam ad verbum reddere possimus Facere, in his contra aptissime eo utemur: vertendo, περὶ πολλοῦ s. πλείονος ποιεῖσθαι, Magni s. Pluris facere; περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, Plurimi s. Maximi facere: ut περὶ πολλοῦ, redditur Magni. Itidemque περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, Parvi facere: περὶ ἐλάττονος ποιεῖσθαι, Minoris facere: ut in illo Lysiæ loco, Ὃν σὺ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας, Quam legem minoris fecisti quam voluptates, Non tanti fecisti quanti voluptates. Vel utendo alio verbo, Non tanto in pretio habuisti, quanto voluptates. Possumus vero et mutata orationis forma reddere, Quam posthabuisti voluptatibus. Vel, ut Bud. vertit, Quam præ voluptatibus contemtui habuisti. Venio ad ποιεῖσθαι junctum præpositioni ὑπό. Est ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, In potestatem suam redigere, Potestatis suæ facere, ut Idem scribit, p. 302. afferens e Synesio, Ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος τὸ πρᾶγμα: et e Dem. Ποιεῖσθαι τὴν χώραν ὑφ' ἑαυτῷ. Nam ὑφ' ἑαυτῷ, quod ibi habetur, mendose scriptum esse puto, pro ὑφ' ἑαυτῷ, cum inveniam hunc usum præpositionis ὑπὸ ap. ipsum Dem., cum alibi, tum in Or. pro Cor. Ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν, ubi etiam observa jungi ὑπὸ non voci passivæ, habenti sc. signif. activam, sed voci activæ. De ποιεῖν autem juncto cum πρὸς, dicam in Ποιῶ, Conduco, Prosum etc. Exempla autem hujus verbi juncti et aliis præpositionibus, aut his ipsis quidem, sed cum aliis nominibus, inter hæc vel inter illas reperientur, i. e. inter ea quæ de ipsis disseruntur.

Ποιῶ et Ποιοῦμαι junguntur etiam cum adverbiis, non retinentia suam Faciendi signif., ut retinent cum illis adverbiis, quibus junctum ποιῶ protuli supra, sed aliis, cum quibus alio verbo quam illo Facere interpretari ea oportet. Adverbia autem, quibus junguntur, sunt cum alia, tum ἔξω, itidemque εἴσω: et ἐμποδὼν et ἔμπροσθεν: dicitur enim ἔξω ποιεῖσθαι, vel potius ποιεῖν, et ἐμποδὼν ποιεῖσθαι, et ἔμπροσθεν: habetque cum his verbum ποιεῖσθαι Ponendi signif.: unde ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι Bud. vertit Opponere. Cui ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι affine est ἐμποδὼν ποιεῖσθαι: qui enim aliquid obstaculi affert, is illud velut opponit. Dicendum autem erit de ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, et ἐμποδὼν ποιεῖσθαι, etiam in Ἔμπροσθεν et in Ἐμποδών. At vero ἔξω et εἴσω cum activo ποιεῖν ap. Xen. Legitur enim ap. eum, K. H. 4, (1, 2.) Ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας, ubi verbum ποιεῖν quandam Collocandi signif. habet. Sed et cum ἔξω carente genitivo, Act. 5, 34. Ἐκέλευσεν ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι, ubi ποιῆσαι ἔξω est Facere ut foras eant, exeant, egrediantur; nam his duobus utitur Plautus, cum alioqui brevius dici possit, Exeant, Egrediantur, omisso illo adv. At facere ut foras eant, nihil aliud est quam Abducere, Amittere. Adeo ut reddi debuerit, Jussit ut apostolos abducerent, vel potius, amitterent: non autem cum vet. Interprete, pariter et Erasmo, neutrum verbum Secedere interpretationi hujus ἔξω ποιῆσαι adhibendum fuerit. Atque ut ποιεῖν cum ἔξω est Amittere, sic ποιεῖν cum εἴσω est Immittere, Indere; ita enim reddi posse non incommode existimo in isto Xen. loco, Ἱππ. (6, 8.) Ἔχοντα δεῖ πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινὸν, τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι. Sunt porro, ut dixi, et alia adverbia quibus jungitur verbum ποιεῖν: legimus enim ap. Isocr. ad Nic. Ἀλλὰ βουλόμενος ἅμα μὲν ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν, ubi reddere possis, Me quamlongissime abducere. At de ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, dictum est supra, sc. T. 1. c. 473.

Ποιῶ et Ποιοῦμαι cum in nonnullis e proxime præcedentibus loquendi formulis quandam Ponendi s. Collocandi signif. inclusam habeant, de qua dicturum me sum pollicitus, de ea hic verba facienda existimo, priusquam ad ceteras transeam. Extat

igitur ap. Hom. hic versus, Il. N. 55. Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Extat et hic illi similis ap. Eund. Od. Ξ. 273. Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα Ποίησεν. Annotat autem Eust. in priorem illum locum, θεὸς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, esse quod κοινῶς diceretur, θεὸς ὁδηγήσειε: non enim esse aliud ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, quam θήσει εἰς νοῦν, ita enim scribitur, esseque multis in ll. ποιῆσαι i. q. θεῖναι. At in alterum illum l. nihil annotat; sed cum reperiatur et alia lectio illius versus, sc. τοῦτο νόημα, atque hanc ipsa ejus Commentariorum editio habeat in textu, quamvis ille contra in suis Comm. scribat ὧδε νόημα, nullam illius alterius mentionem faciens: hoc tamen dico, si ποιεῖν accipiendum sit pro τιθέναι, i. e. Ponere, multo aptius legi τοῦτο quam ὧδε, ut ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε sit, Hanc cogitationem posuit in mente, Imposuit menti, i. e. Indidit menti, aut etiam Injecit menti, s. animo. Hoc præterea sciendum est, de quo non admonet Eust., separandam non esse a verbo præp.; dici enim ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε pro ἐμποιήσειε φρεσί. Quem usum habere illud comp. ἐμποιεῖν in prosa quoque, eumque frequentem, docebo, cum ad ipsum pervenero. Affertur quidem certe et ποιεῖν τῇ διανοίᾳ e Plat., pro Fingere in animo, Coucipere; sed id suspectum est. Habet alioqui et simplex ποιεῖν, item ποιεῖσθαι Ponendi signif. cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ap. Thuc. (1, 109.) Ποιεῖν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, Facere ut naves sint in sicco, pro In sicco naves collocare. Itidemque ap. eund. Scriptorem, ἐν μέσῳ ποιεῖν, l. Καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι, κατὰ νώτου βοηθοῦντας, ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τοὺς πολεμίους. Qui enim intercludunt hostes in medio, eos veluti collocaut in medio. At de ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι dixi supra. Habet vero verbum ποιεῖν aliquam Collocandi signif., cum nonnullis etiam advv., ut in proxime præcedente tmemate videre est. Cum illo certe Isocratis loquendi genere, quo tamen et ceteri usi sunt, ἑμαυτὸν ὡς ῥᾳδιότατα ποιησαι, affinitatem habet aliquam hæc loquendi formula in sermone Italico frequens, Fatte-vi in qua.

Ποιῶ pro Efficax sum, Prosum, Confero: cum præp. πρὸς ap. Diosc. frequens, ut 1. Ποιεῖ πρὸς φάρμακα, Adversus venena est efficax. Idem, Ποιεῖ πρὸς στρόφους. Idem, Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν, σὺν ὄξει ἐπιπλαττόμενα. Idem, Οἱ δὲ μέλανες κόκκοι καὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς ποιοῦσι. Plin. ap. eum hoc verbum varie interpr. In hoc postremo loco reddit Auxiliari: locum illum ita interpretans, Grana nigra auxiliantur et suppressionibus nocturnis. At Ποιεῖ πρὸς λέπραν vertit Sedant lepram. Pro illis autem verbis ποιεῖ πρὸς στρόφους, habet, Discutit tormina. Idem alioqui non raro utitur et verbo Facio in ea ipsa signif. et constr., quam videmus in ll. illis habere verbum ποιεῖν: veluti cum dicit, Facit ad difficultatem urinæ. Sed aliam etiam constr. ei dat nonnunquam, sc. cum dat., veluti cum dicit, Facit præclare cœliacis. Habet alioqui Facio cum illa præp. Ad et alium usum.

Ποιῶ, Facio carmina, Versus facio, Poetice scribo, Isocr. Panegyr. (50.) Τίς γὰρ ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων, μὴ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει, ubi animadverte de Poetis dici ποιεῖν, ut λέγειν dicitur περὶ τῶν λογογράφων. Et cum aliquod e Poeta quopiam testimonium proferunt, vel testem eum laudant, dicere solent, ὡς ἐποίησεν, vel ὥσπερ ἐποίησεν, s. πεποίηκεν. Sic Aristot. Μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ ἔπος τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἰδέαν, ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος, Plin. Formam mutat et colorem upupa, ut tradit Æschylus. Xen. (Σ. 4, 6.) Ἴστε γὰρ δήπου ὅτι Ὅμηρος ὁ σοφώτατος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, Carmina scripsit s. composuit de. Vel, In suis carminibus scripsit, aut in suis poematibus, Bud. Interdum vero cum accus., Carminibus describo, Carminibus persequor aut Poemate. Vel Carmina scribo de etc. ut ὁ τὴν Γιγαντομαχίαν πεποιηκώς, et ὁ τὰ Κυπριακὰ πεποιηκώς. Potest vero et simpliciter reddi Scribo, ut cum dicitur ab Isocr. (Hel. Enc. 28.) de Stesichoro illum τὴν λεγομένην παλινῳδίαν πεποιηκέναι. Alicubi vero est Describo, poetice sc.: ut cum dicit Aristot. de Bellerophonte, Ὃν οὕτως ἐποίησεν Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ οὗτος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, Ἤτοι ὃ καππεδίον κ. τ. λ., q. tamen l. Budæus affert postquam dixit ποιεῖν sumi pro Poetice scribere: sed malim, h. quidem in l. Poetice describere. Hanc porro signif. habens ποιεῖν cum variis nominibus componitur: ut κωμῳδοποιὸς, τραγῳδοποιὸς, i. e. κωμῳδίαν s. κωμῳδίας ποιῶν, vel potius πεποιηκώς. Itidemque ἐλεγειοποιὸς, et ἐποποιός. Aristot. Poet. Πλὴν οἱ ἄνθρωποι γε συνάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, τοὺς μὲν, ἐλεγειοποιοὺς, τοὺς δὲ, ἐποποιοὺς ὀνομάζουσιν. Hinc autem et ποίημα ac ποίησις, et ποιητὴς, item ποιητικὸς, atque alia: a πεποίημαι sc., et πεποίησαι, et πεποίηται: nam passive quoque dicitur aliquid πεποιῆσθαι, quod carmine scriptum est, s. carminibus.

Ποιῶ λέγοντας, pro Induco loquentes, Introduco, e Plut. Solone. Potest autem, Ποιεῖ οὕτω λέγοντας reddi etiam, Eis hunc sermonem tribuit, Eos hoc sermone usos refert. Sunt qui reddant, Eis hunc sermonem affingit. Sed qui ita loquitur, sermonem illum falso illis tribui s. ascribi, atque adeo fictum, non verum esse profitetur: cum alioqui Græca illa loquendi formula minime hanc, ut ita dicam, restrictionem patiatur.

Ποιῶ, ap. Xen. invenio in alia præterea signif.: sc. pro Fingo, eo quidem in sensu quo dicitur, Finge ita esse. Pro quo etiam quidam, Pone ita esse. Gallice, Mets le cas, vel Prends le cas qu'il soit ainsi. Xen. K. Ἀ. 5, (7, 5.) Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φασιν. [Ποιήσω, Faciam, Ponam, Herod. 7, 184. Cic. de N. D. 1, 30. Age et his vocabulis esse deos faciamus.] ‖ Cum hac autem verbi ποιεῖν signif. aliquam affinitatem habet pass. ποιοῦμαι pro Simulo: qui ejus usus e Themist. affertur: ubi dicit, Ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι, pro Rhetoricum se esse simulans, i. e. peritum rhetorices. Item, Φιλόσοφος εἶναι τὴν ἀκροτάτην φιλοσοφίαν ποιῇ. Habet alioqui potius hanc signif. comp. verbum προσποιοῦμαι, ut suo dicetur loco.

Ποιῶ interdum pro eo quod et ἐργάζομαι, de qua signif. prius dixissem, si prius recordatus ejus fuissem, qua in signif. Plinius interpr. Factito, ut cum de persica Ægypti scripsit, Simulacra ex ea factitavere; sunt enim hæc verba pro illis Theophrasti, Ἐξ οὗ καὶ τὰ ἀγάλματα ποιοῦσι. Sciendum est autem præp., quam in h. Theophr. l. videmus, interdum omitti, ut cum dicitur ποιεῖν λίθου λευκοῦ, pro Facere e lapide albo. Sic autem et pass. præteritum πεποιημένος sæpe pro Factus, Confectus, Fabricatus, εἰργασμένος: et quidem plerumque cum gen., subaudita itidem præpositione.

Ποιῶ et ποιοῦμαι licet Bud. promiscui usus esse dicat, Comm. 302. afferens e Dem. (431.) Οὓς κρατήρων κοινωνοὺς πεποίησθε, et ex Aristot. Πεποιήμεθα τὸν λόγον, et, Ποιοῦμαι μνείαν, ex Eod.: sciendum est tamen non solum adhiberi unum plerisque loquendi formulis, quibus alterum minime adhibetur, sed cum iisdem etiam nominibus interdum diversum usum habere. Dicitur enim δεινὰ s. δεινὸν ποιεῖσθαι, item δεινὰ ποιεῖν, Indigna existimare, Pro indignis habere, Ægreferre, Conqueri; at pro Indigna patrare s. Improba, Indigna committere, dicitur δεινὰ ποιεῖν, potius quam δεινὰ ποιεῖσθαι: Dem. pro Cor. Εἰ γὰρ παρῆν, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, εἰ ταῦθ' ὡς οὐκ ἄριστα νῦν ὑμᾶς ἀξιοῖ ψηφίσασθαι; Sic ποιοῦμαι φιλίαν πρὸς τοῦτον, vel τούτῳ, Ineo amicitiam cum hoc, vel contraho, ap. Plut. At vero, Ἐποίησε φιλίαν τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Κρῆτας, Amicitiam Atheniensibus conciliavit cum Cretensibus, Athenienses cum Cretensibus amicitia junxit. Quidam vero interpr. Inter Athenienses et Cretenses amicitiam junxit, conjunxit, contraxit. His autem addi possunt ποιεῖν et ποιεῖσθαι ἄκοιτιν: cum enim dicit Hom. Il. Ω. 537. de Peleo, Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν, secus accipit ποίησαν ἄκοιτιν, quam Hesiod. (Θ. 921.) ποιήσατ' ἄκοιτιν. Hic enim iutelligit, Fecit sibi uxorem, Matrimonio eam sibi junxit, Duxit in uxorem; at illic ποίησαν ἄκοιτιν est Fecerunt ut ei esset uxor, eam duceret in uxorem, Matrimonio eam illi junxerunt. Eust. exp. ἔθεντο, Subtiliora etiam quædam commentans. Ut autem Hesiod., sic Hom. quoque illo loquendi genere utitur ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Quinetiam vicissim ap. eum dicitur mulierem quampiam ποιεῖσθαι ἄνδρα, Facere sibi maritum, Matrimonio se jungere illi, Cum illo matrimonium contrahere. Apud eund. Poëtam invenitur non solum medius aor. ποιήσατο pro activo ἐποίησε, ut σχεδίην ποιήσατο et Ἰστία ποιήσασθαι, Od. E. (251. 259.) sed et fut. passivæ vocis ποιήσεται pro ποιήσει: K. (433.) ἤ κεν ἅπαντας Ἤ σῦς, ἢ ἐλάφους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας. Est autem, si Eustathio credimus, FUT. Ποιήσομαι pro ποιήσω, Attice usurpatum. Ceterum cum jam in superioribus extent pleraque loquendi genera, quibus una vox potius quam altera adhibetur, addendi sunt et alii usus uni voci, sc. passivæ, peculiares. Ποιεῖσθαι παῖδας potius quam ποιεῖν, itidemque composite, παιδοποιεῖσθαι, Liberos procreare. Lucian. (1, 530.) Ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος. Sic autem ποιεῖσθαι παῖδα potius quam ποιεῖν, cum significat Adoptare: de quo verbi hujus usu dictum supra fuit. Quo etiam pertinet ποιεῖσθαι γυναῖκα de viro dictum, vicissimque ποιεῖσθαι ἄνδρα, de muliere: de quibus loquendi formulis paulo ante disserui. Potest vero ad eand. classem referri et ποιεῖσθαι ἡγεμόνας, Il. Π. (171.) Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, Duces creavit. Eust. autem exp. προεβάλετο, addens, οὐ φύσει ἄρχοντας Μυρμιδόνων ὄντας, ἀλλὰ * θετῶς, οἷα νῦν ποιηθέντας. Quinetiam ποιεῖσθαι βασιλέα itidem pro Creare regem, dixit Plato, ut supra docui. At ποιεῖν πολίτην ex Isocr. affertur pro Donare civitate. Cum illis ποιεῖσθαι γυναῖκα et ποιεῖσθαι ἄνδρα, aliquid affinitatis habet ποιεῖσθαι σύμβουλον, q. d. Facere sibi consultorem, Asciscere sibi consiliarium; nam et cum illis duobus accuss. junctum ποιεῖσθαι aliquam Asciscendi et Adjungendi signif. habet. At vero ad ποιεῖσθαι significans Existimare referendum videtur ποιεῖσθαι, quod in isto Plut. loco in Romulo habetur, Ποιεῖσθαι δαίμονος οὐ δεῖ πάντα. Affertur autem is in VV. LL., ubi exp., Non omnia fortunæ sunt ascribenda. Quod si ad illam signif. referamus hoc ποιεῖσθαι, reddemus ad verbum, Non omnia oportet existimare fortunæ, sub. esse. At de ποιοῦμαι pro προσποιοῦμαι, Simulo, dictum est initio col. præcedentis.

Ποιοῦμαι autem passivam ut vocem, ita etiam signif. habens, ap. Hom. quoque extat: Il. Z. 56. ἤ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον Πρὸς Τρώων, ubi observanda constr. quoque. Sonant autem illa ad verbum, Scilicet optima tibi facta sunt domi a Trojanis, pro Scilicet optime de te meriti sunt Trojani. Et partic. passivæ itidem signif. ap. Xen., πεποιημένα παρασχεῖν, Effecta reddere, Præstare: K. Π. 2. Ἱκανῶς ὧν ἐδέοντο, πάντα πεποιημένα παρασχεῖν. Sæpe autem πεποιημένος pro εἰργασμένος, Factus, Confectus, Fabricatus. Paus. Att. (36, 2.) Πανὸς δὲ ὡς ἕκαστον ἔτυχε ξόανα πεποιημένα. Atque adeo ut dici ποιεῖν λίθον λευκοῦ, docui supra, sic φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι, ap. Xen. legitur K. Π. 7, (5, 9.) ‖ At πεποιημένα ὀνόματα, vel πεποιημέναι λέξεις, Ficta s. Novata verba, quæ etiam Facta. Aristot. Rhet. 3. Καὶ διπλοῖς ὀνόμασι καὶ πεποιημένοις χρηστέον. Si tamen Dem. Phalereo aliisque credimus, non tam late patet hujus partic. signif., sed sunt τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθους ἢ πράγματος, ut σίζε et λάπτοντες: quam definitionem ipse aliunde affert. Sic certe Fabius ὀνοματοποιΐας exempla profert, Mugitus, Sibilus, Murmur. De hoc autem nomine, ὀνοματοποιΐα, simulque de verbo ὀνοματοποιῶ, dixi supra, T. 2. c. 1324. ‖ Item πεποιημένον, Carmine scriptum. Quinetiam ipsa carmina dicuntur πεποιημένα, ut πεποιημένα ἰαμβεῖα ap. Dem. (413.) Apud Synes. autem, Ταῦτα λέγων πεποίηται, Inductus est ista loquens; aut etiam Inducitur.

Invenitur ETIAM Ποῶ pro Ποιῶ, "unde πόει, Fac, "pro ποίει, et ποοῦ, pro ποιοῦ:" quod πῶ Atticum esse dicenti Etymologo non lubenter fidem adhibeo: licet ap. Aristoph. sæpe hanc scripturam reperiri sciam. Semper enim aut certe utplurimum, hæc scriptura absque ι extat in iis ll. qui poscunt ut prior hujus vocis syllaba corripiatur. Sed ne in illis quidem ll. scriptura hæc necessaria est, cum videamus alioqui corripi etiam syllabam ποι ap. eum: ut B. (1008.) in ἄνδρα ποιητὴν, in fine versus: et (1010.) εἰ μὴ πεποίηκας: itidem in fine versus: cum tamen in fine versus qui interjectus est, scriptum sit ποοῦμεν pro ποιοῦμεν. Non ignoro interim, alibi etiam inveniri illam scripturam sine ι, et nominatim ap. Theocr. (8, 18. 10, 25. 38.) nisi me memoria fallit. [" Ποιέω, Casaub. ad Athen. p. 3. Alberti Peric. Cr. 55. Toup. Opusc. 1, 466. Ammon. 116. Wyttenb. Select. 342. ad Charit. 344=603. Thom. M. 188. 504. ad Diod. S. 2, 566. Markl. Suppl. 940. De panificio, Valck. Adoniaz. p. 397. De sacrificio, Clark. ad Il. A. 444. De mysteriis, ad Corn. Nep. 189. Stav. De poëtis, Brunck. Aristoph. 150. Ernest. ad Nubes p. 58. Herm. De carmine epico, Toup. Opusc. 2, 50.: de Tragœdiis, 92. Sensu obscœno, Villoison. ad Long. 105. Versibus canto, Celebro, Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 13. Bibl. Crit. 4, 2. p. 84. Homer. 1, 3. Ern., ad Charit. 234. ad Herod. 129. 287. Athen. 1, 15. ad Paus. 124. Jacobs. Anth. 6, 150. 157. 7, 221. 225. 8, 50. Huschk. Anal. 23. Kuster. V. M. 52. Plato Lys. p. 8. 9. Scribo, Fabric. Bibl. Gr. 1, 2. Harl., Valck. Hipp. p. 232. Apparo, Formo, Schneid. Anab. 43. Pono, Fingo, ad Herod. 591. Seq. accus. cum inf., Xen. Mem. 1, 2, 9. Cum duplici accus., Dawes. Misc. Cr. 185. De constr., Thom. M. 252. Omissum in τί γὰρ ἄλλο ἤ —, ad Xen. Mem. 2, 3, 17. Œc. 9, 1. Zeun. ad K. Π. 138. Brunck. ad Æsch. Pers. 207. Ad ποιεῖν nomen repetendum e proximis, Heind. ad Plat. Gorg. p. 11. Cum inf., ad Diod. S. 2, 288. Cum inf. fut., Brunck. Soph. 3, 383. Schneid. Anab. 54. Ποίησον cum inf., Steph. Dial. 49. Ποιεῖν τινα seq. participio, Heind. ad Hipp. 148. De usu h. v. pleonastico, ad Charm. 76. Ἐποίει, ἐποίησε, de artificibus, Lessing Schr. ix. p. 377. Ποιεῖν, πᾶν, Lennep. ad Phal. 162.: ὕδωρ, Wessel. Diss. Herod. 182.: τὸν ἀγῶνα, Valck. Adoniaz. p. 195.: χρόνον, ad Diod. S. 1, 42. Dionys. H. 2, 801.: θήραν, Fischer. ad Xen. K. Π. p. 39.: ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν, Xen. K. Ἀ. p. 12.: κριθὰς, Aristoph. Eip. 1322.: θόρυβον, Toup. Opusc. 2, 209.: τὸν βίον, Fisch. Ind. Palæph. v. Βρῶμα. Φίλον ποιεῖν, ποιεῖσθαι, ad Xen. Mem. 2, 1, 23. Π. υἱὸν, Filium procreare, Phalar. 118. cf. Locella ad Marbod. 156. Lucian. 1, 530. Apoll. Rh. p. xiii. Brunck. (Ἀθάμας—ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας): Wessel. Itin. 596. Plut. Alex. 104. Schm. Ποιεῖν, ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, Schneid. Anab. 193. Ἰσχυρὸν ποιεῖν, ποιεῖσθαι, ad Diod. S. 2, 24. Ἔργον ποιεῖν' (ποιεῖσθαι) τὸν λόγον etc. Abresch. Lectt. Aristæn. 255. Ποιεῖν νύκτα, ἡμέραν, Jacobs. Anth. 9, 449. Meurs. ad Lycophr. p. 1302. Orell. ad Epist. Socr. 443.: καλῶς, εὖ, Lennep. ad Phal. 60. ubi et de καλῶς ποιῶν. Εὖ π., Thom. M. 390. Εὖ ποιεῖν τὸ παρὸν, Toup. Opusc. 1, 487. ad Lucian. 1, 485. Heind. ad Plat. Gorg. 179. Εὖ ποιῶν, Lucian. 1, 850. Agathias 35. Kuster. Aristoph. 105. Brunck. 3, 106. Eip. 271. 285. Ποιεῖν ἔς τι, Valck. Diatr. 69. (Thuc. 2, 8.): ἐν μέλει καὶ ῥυθμῷ, Athen. 1, 16. Τί ποιεῖς; Brunck. Aristoph. 2, 183. Τί ποιῶν; Abresch. Æsch. 2, 110. Τί ἐστιν αὐτῷ ποιῆσαι; Alciphr. 222. Ποιεῖν περί τινος, 25. 129. Ὡς εἰπὼν ἐποίησεν, Charit. 707. Εἰς πλινθίον ἑαυτοὺς ποιήσαντες, Diod. S. 2, 351. vide v. l. Ποίεο, Fac, Brunck. ad Poët. Gn. 277. ad Herod. 650. Pass. pro act., Sylb. ad Paus. 199, 28. ad Charit. 609. De act. et med., Kuster. V. M. 34. 43. 78. 92. 93. 97. ad Phalar. 313. Steph. Dial. 15. 64. Boiss. Philostr. 322. Ποιεῖσθαι, ad Phalar. 289. ad Charit. 646. Wakef. Georg. 26. Wyttenb. Select. 376. ad Callim. 1. p. 239. Lucrari, Acquirere sibi, Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Græv. Lectt. Hes. 580. Ducere, Existimare, Dionys. H. 1, 376. Musgr. Hec. 300. Steinbr. Mus. Tur. 1, 177. ad Herod. 206. Kuster. V. M. 50. Diod. S. 2, 428. Profiteri, Sibi vindicare, Abresch. Lectt. Aristæn. 23. Simulare, Thom. M. 754. Ποιεῖσθαί τι πρό τινος, ad Xen. Mem. 2, 5, 3.: ἐπὶ τῇ τύχῃ, Lennep. ad Phal. 88.: διὰ, ad Herod. 440.: ἐν, Valck. Hipp. p. 195.: λίθῳ, Bast Lettre 48.: παῖδας, θεοὺς ἐκ γυναικὸς, T. H. ad Lucian. 1, 200.: ἐνέδραν, κρανγὴν, Fischer. ad Palæph. 19. 51.: παῖδα, Adoptare, ad Charit. 329. ad Herod. 360. Bibl. Crit. 3, 1.

p. 5. 29. Parere, in Appiano, ibid. p. 106. Ἐποιήσατο τὸν παῖδα, sc. υἱὸν, Demosth. 1364, 22. coll. 1366, 16.: Ποιεῖσθαι υἱὸν, ad Diod. S. 1, 644. Valck. Adoniaz. p. 270. T. H. ad Plutum p. 114.: δόξαν, ad Diod. S. 1, 435.: δύναμιν, ad 2, 513. Ποιοῦμαι ἐμὸν, Heind. ad Plat. Theæt. 335. Περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὑρεῖν ἢ κ. τ. λ. Xen. Mem. 1, 1, 18. Πλεῖστα ποιησάμενος, Plurimum laboris expertus, Verh. ad Anton. Lib. 176. Πεποίημαι, Musgr. Med. 1130. ad Charit. 386. Πεποιημένος, act., ad Charit. 541. 609. Ὀχλῳ πεποιημενος, Brunck. Anal. 2, 71. * Ποιεέσκω, Wessel. Diss. Herod. 144. ad p. 507.' Schæf. Mss. " Ποιέω, Sensu peculiari technico, Schol. Theocr. 1, 3. p. 2." Boiss. Mss. " Ποιεῖν τινὶ, Alicui conducere, Arrian. Epict. 198. Πεποίημαι, Mihi feci, acquiro, med., Lucian. 3, 297. Strabo 1170. Ποιεῖσθαι ἐμαυτοῦ, Meum facere, Philostr. 69. Med., Gigno, Plut. Alexandro 42. Cum gen., Cat. Min. 29. Ποιέω et πράττω differunt, Clem. Alex. 697. Ἐν θαύματι πεποιημένος, Mirans, Liban. 14." Wakef. Mss. " Ποέω, Harles. ad Theocr. 145. 171. Toup. Opusc. 2, 256. Koen. ad Greg. Cor. 30. Dawes. M. Cr. 291. ad Charit. 415. Jacobs. Anth. 6, 255. 423. 7, 157. 8, 9. 127. 9, 432. 469. 10, 118. 119. 138. 158. 11, 396. 12, 138. 419. Palladas 95. et Jacobs., Brunck. Aristoph. 1, 13. 36. Schol. ad Plutum p. 16. Hemst., Callim. Ep. 10. Hermann. Præf. ad Hec. p. xxv. ad Aristot. Poet. p. 121. Steph. Dial. 18. Eckhel. Doctr. Num. 1. p. lxxx. Inverniz. Præf. ad Arist. p. x. Ernest. ad Callim. 328." Schæf. Mss.] " Πεποιημένως, Ficte," [Schol. Il. O. 607.]

Ποίημα, τὸ, Quod aliquis fecit, Opus. Factum autem et Facinus sæpe respondent potius nomini ἔργον. In Epist. ad Ephes. 2, (10.) Αὐτου γὰρ ἐσμὲν ποίημα, Opus manuum ipsius sumus, Ab ipso facti sumus: πλάσμα alibi appellat, si bene memini. || Plerumque de Poetæ opere s. figmento: vox Lat. quoque usitatissima, Plaut. Neque fictum unquam neque pictum, neque scriptum in poematis. De quorum origine Quintil. 9. cap. ult. et Plin. 7, 56. Æschin. c. Ctesiph. Ποιήματα Ἡσιόδου. Plut. (6, 130.) Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου, καὶ σπουδὴν περιτίθησιν τοῖς χρησίμως λεγομένοις: unde etiam apparet quæ præcipue poëmatum materies fuerit, sc. fabulas et figmenta. Athen. 14. Οἱ μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, ἐκπονοῦσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει μέτρων: quales esse dicit τοὺς ἐλεγειοποιούς. Idem rursus 13. Ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Ἀύδην: 2. Αὐτοσχέδια ποιήματα, Versus qui e tempore fiunt, quos ἐκ τροφῆς ξηρᾶς οὐ γίνεσθαι ait, sicut nec scommata: quo fere modo Horat. Nulla placere diu nec vivere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus. Isocr. ad Nic. (2.) dicit etiam ἔμμετρα ποιήματα, opponens eis τὰ καταλογάδην συγγράμματα. A ποίησις autem quomodo distinguatur, vide in ea voce. [" Ad Charit. 202. 290. Ammon. 43. ad Herod. 539. 544. Paus. 3, 243. Lucian. 3, 476. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 235. Scriptum quodvis, Fabric. Bibl. Gr. 1, 1. Harl., Diod. S. 1, 236. Conf. c. ὑπόμνημα, Heyn. Hom. 4, 508. Τὰ π., Versus, Dionys. H. 1, 107. 5, 36. 37. (de C. VV. p. 30. Schæf.) Argum. Aristoph. Eἰρ. * Πόημα, Koen. ad Greg. Cor. 30. * Ποιηματογράφος, Heyn. Hom. 8, 245." Schæf. Mss. * " Ποιηματοκόπος, Hes. v. Μιξίαμβος." Wakef. Mss. * Ποιηματικὸς, Poëma conscribens, Poeta, affertur e Plut.] Ποιημάτιον, τὸ, Lucian. (598.) Parvum poëma: Poemation Lat. quoque usurpant. [Plut. Cicerone 2. Athen. 283. 685.]

Ποίησις, ἡ, q. d. Factio: ut Testamenti factio, Factura. At Factus peculiariter dicitur Tantum olei quantum uno tempore conficiunt, teste Varrone, ἀσπίδος διαχρύσου ποίησις, Factio s. Factura clypei. Et ab Herod. Confectio etiam s. Compositio unguenti, ποίησις dicitur. At in Epist. Jacobi 1, (25.) Μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται, sc. ὁ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας, redditur In opere suo beatus: quia ex effectis de-

A mum agnoscitur fides. Quod si αὐτοῦ scriptum esset, significaret ποίησις αὐτοῦ, subaudito νόμου, Executio mandatorum Legis, πλήρωσις: sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν νόμον supra docui usurpari: et sic etiam ποιηταὶ νόμου dicuntur. || Poesis, Carminum factio, Athen. 10. Εὐφυὴς περὶ ποίησιν ὤν, Isocr. Panath. Περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσεως, Plato Minoe, Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία, Plut. in suo libello quem inscripsit Πως Δεῖ τὸν Νέον Ποιημάτων Ἀκούειν, (p. 56.) dicit nullam esse ποίησιν ἄμυθον οὐδὲ ἀψευδῆ: cui similem l. citavi in Ποίημα. Ibid. ait Ζωγραφίαν esse φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν autem σιγῶσαν τὴν Ζωγραφίαν. Aristot. περὶ Ποιητικῆς scribit, τὴν ποίησιν μᾶλλον τὰ καθόλου λέγειν: historiam autem μᾶλλον τὰ καθ' ἕκαστον: quamobrem etiam poësin historia esse φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον. Item σατυρικὴ ποίησις ap. Athen. 14. ubi etiam σκηνικὴ ποίησις. Præterea οἱ περὶ τὴν ποίησιν, Poetæ. Ceterum inter ποίησις et ποίημα id discriminis esse ait

B Aphthonius, quod inter διήγησις et διήγημα: nam ποίησιν vocari πᾶσαν τὴν Ἰλιάδα: ποίημα autem, τὴν τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευήν. Diog. vero L. Zenone 7. p. 338. e Posidonio tradit, poema esse λέξιν ἔμμετρον ἢ ἐρρυθμον μετασκευῆς, τὸ λογοειδὲς ἐκβεβηκυῖαν: poësin autem esse σημαντικὸν ποιήμα, μίμησιν περιέχον θείων καὶ ἀνθρωπείων. || Exp. etiam Adoptio, ut ποιεῖσθαι pro Adoptare quoque ponitur. [" Ammon. 43. 90. 93. ad Charit. 202. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 235. Jacobs. Anth. 12, 170. Scriptum quodvis, Fabric. B. Gr. 1. p. 1. 2. Harl. Ἡ π., Poëmata, Fabulæ, Dawes M. Cr. 238. Adoptio, ad Eran. Phil. 157. Valck. Adoniaz. p. 270. Anim. ad Ammon. 27. ad Diod. S. 1, 644. Dionys. H. 2, 653. Plut. 6, 316. Hutt. Π. et ποίημα quomodo differant, Mallius Theod. p. 81. Καr' ἐξοχὴν Homerica, Boiss. Philostr. 511. Plur., Plato Charm. 83." Schæf. Mss. " Π. et πρᾶξις, quid differant, Aristot. Polit. 1, 3." Wakef. Mss. * Σωματοποίησις, Plotin. de Pulcr. 273.]

C [* " Ποιησείω, Herodian. Epimer. 249." Boiss. Mss. Vide Ἀγορασείω.]

Ποιητέος, Faciendus. Et ποιητέον ἐστὶν, Faciendum est, Facere oportet. Xen. (Ἀπ. 1, 7, 2.) Τούτῳ ταῦτα ποιητέον, Huic ista facienda. [" Greg. Thaum. in Orig. 15. M. Anton. 4, 1. 8, 17." Kall. Mss. Xen. Ἱππαρχ. 1, 4. Œc. 13. Herod. 7, 8. Plato Crit. 51. de Rep. 5. p. 460. Soph. 226. 747. 751. Tim. 46.]

Ποιητὴς, Factor. Sed peculiariter Factores a Scriptoribus rei Rusticæ dicuntur Qui oleum efficiunt, vel Creator, Conditor: ut in Symbolo Apost. Πιστεύω εἰς Θεὸν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, Creatorem cœli et terræ. Et ap. Greg. Naz. Ὁ. π. τῶν αἰώνων, quod exp. Auctor sæculorum: de Christo. Ceterum inter ποιητὴς et δημουργὸς, quod redditur Opifex, Justin. Martyr, e sententia Platonis hoc discrimen constituit, quod ποιητὴς, οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενος, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ποιεῖ τὸ ποιούμενον: ὁ δημιουργὸς autem,

D τὴν τῆς δημιουργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εἰληφὼς, κατασκευάζει τὸ γιγνόμενον. Pro Opifice accipere possumus ap. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. Item ποιητὴς dicitur Qui factis exprimit ea quæ facienda esse audivit: ut ποιητὴς νόμου, Epist. Pauli et Jacobi, sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν, Exequi mandata legis, Satisfacere legi, supra docui usurpari. Eadem signif. in Epist. Jacobi 1, (22.) Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς: (25.) Οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλήσμων γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, Effector operis: quem dicit fore beatum ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ. Ποιητὴς, Qui carmina facit, Poeta, Plato Symp. Εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, ubi etiam nota ἀγαθὸς ποιητὴς, ut et ap. Athen. 14., cui opp. ap. Aristot. de Poët. φαῦλος ποιητής. Itidemque ap. Aristoph. B. (96.) γόνιμος ποιητής. Plut. de Aud. Poem. Οἱ δὲ ποιηταὶ ταυτὰ, sc. quæ philosophi exemplis propositis quibus exhortentur et erudiant, ποιοῦσι, πλάττον-

τες αὐτοὶ πράγματα καὶ μυθολογοῦντες. Idem in Apophth. (694.) Ἀνταγόρας ὁ ποιητής. Et sine artic. Athen. (340.) Ποιητὴς Ἀνταγόρας. Idem tamen Athen. 15. (p. 697.) Σέλευκον τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητήν. At 14, Μοχθηρῶν ᾀσμάτων γεγόνασι ποιηταὶ, ubi etiam nota gen. ᾀσμάτων. Apud Aristoph. B. (1030.) ἄνδρες ποιηταὶ, et (1008.) ἀνὴρ ποιητὴς simpliciter pro ποιηταὶ et ποιητής. Vulgus autem, συνάπτον τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, Poëtarum alios vocat ἐλεγειοποιούς, alios ἐποποιούς, Poëtarum nomine dignans, non solum τοὺς κατὰ μίμησιν, sed generaliter Omnes qui metra scripserunt, sive medica tractent s. physica, s. alia. Unde et Empedocles Poëta dicitur, licet Physiologus potius quam Poëta; nam is cum Homero nihil commune habet præter metrum. Qua de re vide plura ap. Aristot. περὶ Ποιητικῆς, fere ab initio. Ποιητὴς etiam κατ' ἐξοχὴν dicitur Homerus, ut Plut. tradit (8, 652.) Πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν: qui Homerus, βασιλεὺς τῶν ποιητῶν dicitur ab Athen. 2. [p. 40. " Casaub. ad Athen. p. 3. ad Charit. 289. Valck. B Callim. 150. Wolf. Prol. Hom. 42. Ammian. Ep. 21. Scriptor, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 1. Harl., Heind. ad Plat. Phædr. 212. 290. Quis κατ' ἐξοχὴν, Koen. ad Greg. Cor. 28. ad Diod. S. 1, 310. An Pater? Fischer. ad Palæph. 99. Ὁ π. et ὅπη conf., Idem ad Plat. Euthyphr. 43. Ὁ π. Ὅμηρος, ad Diod. S. 2, 257. Tzsch. ad Strab. 4. p. 347. Π. τῆς μάχης, Plut. Alex. 146. Schm." Schæf. Mss. * " Ποιητοδιδάσκαλος, Etym. M." Wakef. Mss. * " Παντοποιητὴς, Clem. Ep. ad Cor. 1, 55." Kall. Mss. * Φιλοποιητὴς, Plato de Rep. 10. p. 309=607. * " Ποιητὴρ, Etym. M. 685, 19." Wakef. Mss.] Fem. Ποιήτρια, ἡ, Poëtria, Quæ carmina facit, Athen. (600.) Τῆς Μεγαλοστράτης ἐρασθεὶς ποιητρίας οὔσης, Plut. Hellen. Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία, ποιήτρια μελῶν, ubi π. μελῶν ut supra ποιητὴς ᾀσμάτων. [Heliod. 62. τῶν ἐπιβουλῶν. " Ad Mœr. 93. Valck. Callim. 150. * Ποιητρὶς, Toup. Opusc. 1, 547." Schæf. Mss.]

Inde Ποιητικὸς, Faciendi vim habens, Per quem aliquid fit, Aristot. Polit. 1, 3. Τὰ μὲν οὖν λεγόμενα C ὄργανα, ποιητικὰ ὄργανά ἐστι: quoniam sc. instrumentorum ope artifex opus suum efficit. Idem l. 1 Rhet. ἀρετὰς dicit ποιητικὰς τῶν ἀγαθῶν εἶναι, Bonorum effectrices. Sic Epigr. in Philosophos, Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι; Sapientes reddere posse? s. Sapientes efficere. Item ap. Stoicos, ποιητικὰ ἀγαθὰ, Efficientia bona, ut Cic. interpr. p. 57. et 165. mei Lex. Cic., quod vide. Item ποιητικαὶ τέχναι, Artes in effectu positæ, quæ operis, quod oculis subjicitur, consummatione finem accipiunt, qualis est pictura, Quintil. 2, 19. Et ποιητικὰ αἴτια ap. Aristot., Causæ efficientes. Ex Ejusdem Rhet. affertur, Εὖ ποιητικὸς περὶ χρήματα, pro Munificus circa pecunias; sed scr. potius conjunctim εὐποιητικός. || Poëticus, ut τὸ ποιητικὸν ἔθνος ap. Philostr. Ep. 16. Ποιητικοῖς ὀνόμασιν ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, Lucian. (2, 30.) Sic Plut. de Orac. Pyth. Τὸ π. τῶν ὀνομάτων. Item Poëtis conveniens, familiare, Poëtas decens, Dionys. H. de Areopagitico Isocratis loquens, Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα, Poëtis D convenientiora quam veriora, ut Liv. Cautior quam promtior. Item ἡ ποιητικὴ, sc. τέχνη, Ars poëtica, Ars faciendi carmina, i. q. ποίησις, Plut. de Disc. Adul. et Amico, Ἔνιοι τὴν Ζωγραφίαν, σιωπῶσαν ἀπεφήναντο ποιητικήν: quod et in Ποίησις habes. Sic Idem rursus de Aud. Poëm. (p. 62.) Ὑπογράφοντες τὴν ποιητικὴν, ὅτι μιμητικὴ τέχνη καὶ δύναμίς ἐστιν ἀντίστροφος τῇ Ζωγραφίᾳ. Extat et Aristot. liber περὶ Ποιητικῆς. [" Lesbon. 180. Plut. Mor. 1, 901. Valck. Callim. 150. Adoniaz. p. 193. Thom. M. 166. 463. Jacobs. Anth. 9, 416. Brunck. Aristoph. 2, 201. * Ποιητικῶς, Toup. Opusc. 2, 113. Fischer. ad Palæph. 131." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 480. Athan. 1, 447." Kall. Mss. " Schol. Theocr. 1, 28." Boiss. Mss. " Demosth. 1401, 23." Seager. Mss. Lucian. 1, 532. * " Ποιητικεύω, Fischer. ad Palæph. 131." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 59, 40. " Schol. Arat. Phœn. 135." Boiss. Mss.]

[* Ποιητίζω, Gl. Poëtor. * " Ποιητεύω, Epiphan. Hær. 24, 2. 25, 3." Routh. Mss. * " Ποιήτευμα, Scriptum, Epiph. Hær. 26, 2. Fabric. B. Gr. 1. p. 2." Kall. Mss. * " Παραποιητεύω, Epiphan. Hær. 48, 4." Routh. Mss.]

Ποιητὸς, Factus, sæpe etiam Factitius, Il. M. (470.) οἱ δὲ κατ' αὐτὰς Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας, Portas manu factas, factitias. Alibi πηκτὰς et κολλητὰς vocat, non Factas modo, verum et Compactas ac conglutinatas e pluribus tabulis. Plut. Solone, Ποιητοῖς φρέασι, Puteis manu factis, factitiis. E Nonno autem ποιητὸς τύπος pro Effigie. Item τὸ π., Id quod efficitur, Aristot. Eth. 6, 2. Activa quoque signif. ponitur pro ποιητικὸς, Efficiens, Epicur. Τὰ π. τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν. Quod Cic. p. 55. mei Lex. Cic. sic vertit, Quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum. Item Adoptivus, Ascititius: π. υἱὸς, Plut. Demosthene, pro quo alibi εἰσποίητος. Sic, Ποιητόν σε ἔθετο Gaza dixit pro eo, quod Cic. de Senect. Te adoptavit. Et ποιητὸς πατὴρ ap. Lys. (510.) Adoptivus pater. Huc refer, quod ap. Aristot. legitur Polit. 3, 1. π. πολῖται, Civitate donati. [" Heyn. Hom. 5, 36. 6, 519. 8, 499. 503. Adoptivus, Valck. Adoniaz. p. 270. ad Eran. Phil. 157.: πατὴρ, Luzac. Exerc. 86. ad Diod. S. 1, 644. Fem., Heyn. Hom. 5, 711." Schæf. Mss.] " Ἀποίητος, Non factus, Nondum " factus, Athen. (172.) e Menandro, πλάττομεν γὰρ " πλάσματα, Τὴν νύκτα τ' ἠγρυπνήκαμεν' καὶ νῦν ἔτι " Ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν. Affertur et pro Sine " arte factus, e Dionys. H." [" 5, 7. Valck. Adoniaz. p. 399." Schæf. Mss. * Ἀποιήτως, Dionys. H. 2. p. 303, 49.] Αὐτοποίητος, A seipso factus, Sua spoute et per se factus: αὐτοποίητον, Hes. εὐτελές. [* Αὐτοποιητικὸς, Plato Soph. 266., sed in Ed. Bipont. divisim αὐτὸ π.] Εὐποίητος, Bene factus, Affabre factus, Eleganter confectus: εὐποίητα ἅρματα, Hom. (Hymn. 1, 265.) Et εὐποίητος κερκὶς, Epigr. [" Wakef. Phil. 216. Heyn. Hom. 5, 94. 7, 245. Εὐποιήτη, ad Il. Γ. 158." Schæf. Mss. * " Ἡμιποίητος, J. Poll. 6, 160." Kall. Mss.]

Ἀναποιέω, in VV. LL. exp. Efficio, Formo: affertur etiam ἀναπεποιημένος præt. passivi ἀναποιέομαι, pro Conspersus, e Levit. 7. initio, Ἄρτους σεμιδάλεως ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ: quidam tamen Interprr. non verterunt Panes conspersos oleo, sed, Panes præparatos in oleo. Verum ibid. paulo post habetur, Καὶ σεμίδαλιν πεφυραμένην ἐν ἐλαίῳ. Sic ἀναπεποιημένης a Suida exp. ἀναπεφυραμένης, ἀνεζυμωμένης. Ita enim lego ap. eum, non ἀναπεφυρομένης. [" Schol. Aristoph. Πλ. 1064. * Ἀναποίητος, Ammon. 128." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 542.]

Ἀντιποιέω, E contrario facio, Vicissim facio, Par pari reddo. Exp. etiam Beneficium rependo: quæ signif. est potius verbi ἀντευποιεῖν. || Ἀντιποιέομαι, Vindico, Attribuo s. Arrogo mihi. Genitivo jungi solet: ut ἀντιποιεῖσθαι ἀρχῆς, Vindicare sibi principatum, imperium: [Plut. 8, 525.] Sic ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος ap. Plut.: et ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, Aristot. Polit. 3. Ἀντιποιούμενος τῶν αὐτῶν, Qui eadem sibi vindicat, Competitor. || Exp. etiam ἀντιποιέομαι a Suida φιλονεικῶ et ἐπιμελῶς διάκειμαι: qui illius signif. hoc exemplum ponit, Δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντας οὐ πρότερον χαρίσασθαι θελήσαντι: posterioris istud e Polyb. (2, 47, 5.) Ὁ δὲ Ἄρατος κατανοῶν τὸν Ἀντίγονον πρᾶξιν ἔχοντα καὶ σύνεσιν, καὶ πίστεως ἀντιποιούμενον. Vulgo etiam exp. non absimili sensu, Affecto, Occupare contendo, Assequi conor: item Capesso, Isocr. Archid. Ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένοις. Demosth. (145.) Τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες, ἀφεστᾶσι δ' ἔνιοι. Notandum est autem, in priori l. a Suida c. sine casu poni ἀντιποιηθέντας. Affertur etiam positum cum infin. e Plat. Ἀντιποιούμενοι τὰ τοιαῦτα τιμᾶν. [" Jacobs. Anim. 229. Cattier. Gazoph. 67. Ammon. p. 3. Valck. Anim. p. 7. Act. Traj. 1, 216. T. H. ad Lucian. 1, 211. 449. Med., Marcell. de V. Thuc. p. 8. Diod. S. 2, 540. et v. l. Resisto, Fischer. ad Palæph. 102. et Ind. De constr., Dionys. H. 1, 437. Ἀντιπεποίημαι, ἀντιποιηθεὶς, Kuster. V. M. 56." Schæf. Mss. * " Ἀντιποίησις, Studium, δόξης, i. e. Ambitio, Athan. 1, 445." Kall. Mss. Joseph. A. J.

17, 9, 4. Herodian. 1, 8, 4. Dionys. H. 1. p. 677, 47. " Ad Hesych. 1, 1546, 10." Dahler. Mss. * " 'Αντιποιητέον, Clem. Alex. 197." Kall. Mss.]

'Αποποιέομαι, Abduco, Rejicio, Repudio, Alienum a me facio. Contr. τῷ οἰκειοῦμαι. Basil. Hom. 8. de aquila loquens, quæ alterum pullum suum nido exturbat, Διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἐπίπονον ἀποποιούμενος, ὃν ἐγέννησεν. Idem ad Episcopos Italiæ, 'Επεὶ οὖν οὐ δύναται ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶν εἰπεῖν, χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω, πάντως οὐδὲ ὑμεῖς ἀνέξεσθε ἀποποιήσασθαι ἡμᾶς, Rejicere nos, et alienos a vobis facere. Sic et ap. LXX. Job. ut 15, (4.) Οὐ καὶ σὺ ἀπεποιήσω φόβον; i. e. Rejecisti timorem Dei a te: et 14, (15.) Μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, Ne abdices, abnuas, Bud. || 'Αποποιοῦμαι, Improbo, Non admitto, Repudio, Philop. in Procl. 2. de discordia Aristotelis cum Platone loquens, Καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιήσασθαι τῶν Πλάτωνος, ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν. || Est etiam Renuntio alicui amicitiam, Plut. (6, 576.) Οὕτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον αὐτοῖς νόμοις, ὅλην μετακινήσαντα τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν. Hæc Bud. Suidas, 'Απειπεῖν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φιλίαν. [" Kuster. V. M. 71. Schneid. Præf. ad Demetr. p. ix." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 86." Wakef. Mss. " 'Αποποιέω, sensu τοῦ ποιέω, Tatian. 56." Routh. Mss.] 'Αποποίησις, Abdicatio, Rejectio, Repudiatio. Traditur etiam esse Figura quædam, μεταθέσεως species. [" Amissio, Greg. Nyss. 3, 619." Wakef. Mss.]

[* " Διαποιέω, Efficio, Dan. 8, 24. Dionys. H. 1, 299, 19." Schleusn. Lex. V. T.]

Εἰσποιέω, VEL 'Εσποιέω, Ascisco, Adopto, Dem. Καὶ τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν. Sic Lucian. (2, 173.) Μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, ubi tamen redditur Insinuavi me artis auxilio. Et, Εἰσεποίει ἑαυτὸν εἰς τὴν δύναμιν αὐτου, Plut. (Pomp. 16.) Apud Aristidem autem, Εἰσποιῶ τἀμὰ εἰς ὁμοιότητα, Plut. Numa (19.) Τοὺς δ' ἑφεξῆς μῆνας Δομετιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὐτου ἐπωνυμίαις, Suis cognomentis ascivit. Sic Adoptare herbam pro De suo nomine nuncupare, Plin. || Sæpe autem in propria signif. Adoptandi; nam εἰσποιεῖν est Adoptare, ut ἐκποιεῖν, In adoptionem dare. Et εἰσποιεῖσθαι Adoptari, Dem. Μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν, ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ, ubi tamen Bud. eod. sensu vertit In adoptionem daretur; qui enim a me adoptatur, is mihi in adoptionem datur. Et εἰσπεποιημένος, Adoptatus. Vide Comm. 114.; vide item quæ dicam in 'Εκποιέω. " 'Εσπεποιημένος, " Ascititius, s. Ascitus." [" Paus. 3, 82. 303. Lucian. 1, 349. 868. 2, 170. T. H. ad Dial. p. 32. ad Herod. 171. 508. ad Charit. 343. Act. et med., Kuster. V. M. 33. 45." Schæf. Mss.] Εἰσποίησις, ἡ, Adoptatio, pro quo dicitur potius Adoptio, Plut. (7, 336.) Τοῦτο εἰσποιήσις ἦν 'Αλεξάνδρου διὰ θεῶν μαρτύρων, [" Valck. Anim. ad Ammon. 28. ad Eran. Phil. 157." Schæf. Mss. * Εἰσποιητέαν, Theod. Prodr. 266.] Εἰσποιητὸς, Adoptatus, qui et θετὸς et υἱόθετος, [Dem. 1390. " Phryn. Ecl. 146. ad Eran. Phil. 157. Thom. M. 95. Valck. Adoniaz. p. 270. Anim. ad Ammon. 19. 27. T. H. ad Lucian. Dial. 32." Schæf. Mss. Εἰσποιητὸν ποιεῖσθαι, Lobeck. Phryn. 334.] Συνεισποιέω, Una ascisco, adopto, Plut. (9, 223.) Ἔτι τοίνυν ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χάρισι δεῖ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν, ubi tamen est potius pro εἰσποιεῖν, Bud.

'Εκποιέω, oppositum proxime præcedenti Εἰσποιέω: nam ut εἰσποιῶ sonat q. d. Facio intra, i. e. Facio ut sit intra, et velut Intromitto, s. Introduco, sic ἐκποιῶ, Facio ut sit extra, i. e. Amitto, Subduco: unde, Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, Philostr. Subducere me ex judicio: ubi ἐκποιεῖν με τοὺ δικαστηρίου, vel potius ἐμαυτὸν, eadem forma dicitur, qua ab Isocr. 'Εμαυτὸν ποιῆσαι ὡς πορρωτάτω τῶν τοιούτων ὑποψιῶν. Dico autem, Vel potius ἐμαυτὸν, quod ita leg. esse omnino mihi persuadeam. Hinc fit ut sicut εἰσποιῶ ponitur pro Adopto, sic ἐκποιῶ pro Adoptandum do: quoniam sc. ego adoptans, in domum meam intromitto eum quem adopto, ex alia amissum et velut amandatum; at vero dans adoptandum, e domo mea amitto et velut amando, quem alius in suam intromittat. Hæc enim mihi esse videtur hujus signif. origo. Unde fit ut generalius etiam pro Alieno ponatur, h. e. Emancipo: quo accipitur modo in Pand. Græcis, et accipi potest ap. Æschin. c. Ctes. (p. 56.) ut inquit Bud. afferens tamen eum locum in quo non ἐκποιεῖν habetur, sed ἐκποίητον γενέσθαι: et addens, posse etiam ad hominem ὑπεύθυνον referri, et significare εἰς υἱοθεσίαν δεδομένον. At in suo Lex. affert vocem PASS. 'Εκποιεῖσθαι itidem e Pand. pro Alienare, i. e. Vendere, Donare: cum antea pro exemplo ejus siguif. verbi ἐκποιεῖν, qua dicitur de eo qui in adoptionem dat, l. h. Isæi protulisset: in quo et verbale illud ἐκποίητος, et ipsum pass. verbum ἐκποιεῖσθαι habemus: Μητρὸς δὲ οὐδεὶς ἐστιν ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη, A matre autem nullus per adoptionem alienus esse potest, neque matrem habere potest nisi propriam, sive in gentilitate maneat, sive inde migret. Ceterum ut ἐκποιῶ pro Amitto poni dictum est, sic et pro Emitto ab Herod. poni tradit Bud., non tamen simpliciter pro Emitto, sed pro Emitto semen. Vide Θόρνυμαι. || Sufficio, ἐξαρκῶ, Bud. ex Athen. 4. Καὶ πίνω Χῖον οἶνον, καὶ τἄλλα ἀρκούντως παρασκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. E Theophr. quoque affert, C. Pl. 1, (14, 1.) Τὰ γὰρ πρόβατα εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιοῦσης ἔτι τῆς ὥρας, Tempore anni adhuc sufficiente. I. e. Tempore anni pariendi spatium præbente. || Addit, ἐκποιεῖν esse etiam Efficere, Consummare. [" Vide Wessel. ad Herod. 2, 125." Schw. Mss.] In Lex. autem suo profert et ἐκποιεῖ positum impersonaliter pro Suppetit, e Diog. L. Theophrasto, 233 [=179. HSt. " Aristoph. 'A. 255. Eἰρ. 708. Brunck. 3, 223. ad Anacr. p. 105. Ed. 1. Boiss. Philostr. 120. 474. 600. Wakef. Herc. F. 582. ad Lucian. 1, 349. Perficio, Anton. Lib. 72. 74. Impers. Suppetit, Licet, Schweigh. Epict. 292. Polyb. 1, 279. J. Gronov. ad Cebet. 124." Schæf. Mss.] 'Εκποίησις, ἡ, Ipsa actio dandi aliquem in adoptionem, Alienatio, Emancipatio etc. sequendo signiff. datas ipsi verbo. || Emissio seminis. Vide Θόρνυμαι. [Herod. 3, 109.] 'Εκποίητος, [s. 'Εκποιητὸς,] Datus in adoptionem, ut vides in loco Isæi in 'Εκποιῶ, ubi etiam animadvertenda constr. cum gen., cum alioqui aut sine adjectione ponatur, aut cum præp. εἰς, habente suum accus., ut, 'Εκποίητος εἰς τὸν οἶκον τὸν 'Ιπολοχίδου: [Æschin. 414. " Phryn. Ecl. 147. Eran. Philo 156. Thom. M. 95. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 87. Segaar. Epist. ad Valck. 13. Ammon. 19. Valck. Anim. 27." Schæf. Mss.] " 'Ανεκποίητος, Qui non potest ἐκποιεῖσθαι, i. e. Edu- " ci, Extrahi, Expelli, Hippocr. Aphor. (5, 20. p. " 1253.) 'Οδύνην ἀνεκπ. ποιέει." [Edd. autem habent * ἀνεκπύητος. * Συνεκποιέομαι, Contentus sum, Satis habeo, Polyb. 6, 49, 7.]

'Εμποιέω, Facio s. Efficio in, intra, Xen. ('Απ. 2, 1, 20.) Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, Efficiunt s. Creant in animo. In VV. LL. redditur Innasci facio, Gigno: in quibus alioqui redditur et Indo, Insero, Incutio, Injicio; item Affero, Gigno: in seqq. ll. Xen. ('Απ. 1, 4, 11.) Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, Indiderunt. Plut. Numa, 'Εμποιεῖν παίδευσιν τοῖς ἀξίοις, Inserit: ἐμποιεῖν φόβον vel δέος, Herodian. (2, 3, 13.) Incutere terrorem: ἐμποιεῖν ἐλπίδας, Injicere spem, e Xen. (K. 7, 4.) 'Εμποιεῖν νόσον. Afferre morbum, e Plat. de Rep. At Gigno redditur in ἐμποιεῖν μῖσος, ap. Plat. Odium gignere. Ita quidem VV. LL., sed hoc sciendum est, ἐμποιεῖν in plerisque hujusmodi, esse ab illo ποιεῖν, quod diximus habere signif. τον τιθέναι, i. e. Ponendi: ideoque aptissime reddi verbo Indere, Immittere: ubi autem nomen cum quo jungitur minime illud admittit, tunc ad ea quæ illi sunt affinia confugiendum esse. Quare pro loco possumus illius interpr. adhibere non solum Incutio, Injicio, Affero, Induco, Excito, item Ingenero; sed et alia verba. Non dubium est igitur quin in illo Xen. loco, Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, commode reddatur ἐνεποίησαν, Indiderunt. Sed et cum dicitur ἐμποιεῖν τι τῇ

ψυχῇ reddi itidem potest Indere menti: itidemque in aliis loquendi formulis, quæ sunt hujus generis, verbo illo uti possumus: sic tamen ut fatear esse et alia quæ ibi locum habeant. At ἐμποιεῖν λήθην ap. Isocr., Inducere oblivionem. Apud Eund. ἐμποιεῖν ὀργὴν, Concitare s. Commovere iram, Panath. Ἃ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι τῶν πεπραγμένων. Cum item dicit ἐμποιεῖν πολέμους, et ἐμποιεῖν στάσεις, poterimus uti verbo Commovere, aut etiam illo Concitare, potius Excitare. Quinetiam Serere bella, discordias Lat. dixerunt eo sensu quo ille ἐμποιεῖν. Ceterum illi ἐμποιεῖν τῇ ψυχῇ simile est ap. Hom. ἐμποιεῖν φρεσὶ, de quo dictum est in Ποιῶ. Ubi et de ποιεῖν τῇ διανοίᾳ, quod e Plat. profertur, sed perperam, meo quidem judicio, pro ἐμποιεῖν, ut ibi admonui. At minime metaph. τοῦ τιθέναι signif. habet ποιεῖν in hoc comp. ap. Herod. (7, 6.) Ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν, pro Inserens, Interjiciens, Immittens. || Hesiod. vero DIXIT Ἐμποιήσασθαι simpliciter pro ποιήσασθαι ἐν, Θ. (7.) Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο, Καλοὺς, ἱμερόεντας. [" Ad Charit. 689. Duker. Præf. Thuc. p. 5. Dionys. H. 2, 793. Plut. Alex. 165. Schm., Wyttenb. Select. 384. ad Diod. S. 1, 253. ad Herod. 508. Bergler. Alciphr. Ἐμποιέω ἐς, Interpolo, Ruhnk. Ep. Cr. 80." Schæf. Mss. " Impello, Synes. 150. Introduco, Plut. 2, 377(=7, 485.): οἶστρον, Furorem injicio, Clem. Alex. 51. * Ἐμποιητέος, Efficiendus, Themist." Wakef. Mss. Ἐμποίησις, Dio Cass. 37, 16. * Ἐμποιητικὸς, Schol. Aristoph. Σφ. 8. "Etym. M. 260, 3." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 120. 122. 289. 374. 781. (927.) Cyrill. Hier. 40." Kall. Mss. * Παρεμποιέω, Epiphan. 1, 56. Plut. 8, 67.]

" Ἐπιποιεῖν, Attingere, VV. LL. e Philostr. Ep." [p. 570. Lex. Xen. " Ad Diod. S. 1, 9." Schæf. Mss.] "Ἐπιποίητος, Fictus, Commentitius, Synes. " Καὶ εἰδε θροῦν ἐκείνων, εἴτε τὸν ὄντα, εἴτε τὸν ἐπι- " ποίητον." [" Boiss. Philostr. 427." Schæf. Mss. * Ἐπιποιήτως, Epiphan. 1, 321.]

Item cum particula εὖ COMP. Εὐποιέω, Benefacio, Beneficus sum, Beneficium confero, Xen. Εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα, Benefacienti benefacere, Tac. Ingratis Benefacere. Alioqui reddi possit, Beneficum esse, Beneficio afficere, Beneficentia prosequi. Scribitur vero et disjunctim Εὖ ποιῶ. [" Cattier. Gazoph. 18. Diod. S. 2, 116. Hal., Lennep. Phal. 186." Schæf. Mss. Vide Lex. Xen. et cf. Εὐπορίζω.] Ετ Εὐποιητέος, Beneficio afficiendus, [Xen. Ἀπ. 2, 6, 27.] Εὐποιητικὸς, Propensus ad beneficentiam, ad conferenda beneficia. Et subst. τὸ εὐποιητικὸν, Beneficentia, Aristot. Rhet. Εὐποιητικὸς περὶ χρήματα, Circa pecunias beneficus, Beneficentia lubenter utens. [Jambl. Protr. 286. K. " Clem. Alex. 293. 711. Τὸ εὐπ., M. Auton. 1, 14." Kall. Mss. * " Εὐποιητικῶς, Muson. Ep. in Ald. Collect. Epistologr. circa fin." Boiss. Mss.] QUINETIAM Εὐποιὸς pro εὐποιητικὸς, Hes. Item δίκαιος, quod sc. justi sit bene et recte agere. Et SUBST. Εὐποιΐα, Beneficentia; sed illud vocab. οὐ πάνυ κεκρίσθαι scribit J. Poll. [" Diog. L. Epicuro 387. HSt." Seager. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 46. " Bergler. Alciphr. (1, 10.) p. 43. ubi v. in exempl. C. G. Kühn. it. Wagner. ad h. l. p. 63. Bergler. 297." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 353. * Φιλεύποιος, unde] Φιλευποιΐα, Amor beneficentiæ, Studium beneficentiæ. [Male in impressis pro Φιλοποιΐα ap. Diog. L. 7, 30.] Ἀντευποιέω, Vicissim beneficentia utor erga quempiam, Vicissim beneficus sum erga quempiam, Mutua beneficentia prosequor aliquem, Beneficium s. Beneficia rependo, ἀντενεργετῶ, Dem. (476.) Οτι τοὺς εὐποιήσαντας ἡ πόλις ἀντευπεποίηκε: (494.) Aristoph. Πλ. (1029.) Τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Dicitur et ἀντευποιῶ τὸν εὐεργέτην, Gratiam refero ei qui de me bene meritus est. [* Κατευποιέω, Tzetz. Ch. 3, 638. p. 51.]

Μεταποιέω, Muto, Commuto, Transmuto. Proprie autem Muto formam, Muto aliquid, faciens diversum ab eo quod prius erat. Quia sc. qui aliquid mutat, postea facit, i. e. quod factum erat, id postea alio modo facit. Nisi potius μετὰ hic significat id quod Trans, in Transformo. Exp. μεταποιῶ etiam verbo Refingo. Bud. μεταποιεῖν νόμον, quod ille e Dem. (208.) sumsit, interpr. Derogare legi, Obrogare aliquid legi. At PASS. Μεταποιοῦμαι interpr. Vindico, Mihi assero, Capesso: afferens e Synesio, Μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Et e Greg. Τῆς ἀγχινοίας μεταποιούμενοι, Qui solertiam sibi vindicant. Ex Eod. Εἴ δὲ καὶ αὐτοὶ μεταποιοῦνται τῆς καλοκἀγαθίας λόγῳ γοῦν, Sibi vindicant verbo tenus saltem. [Thuc. 1, 140. 2, 51.] Item cum accus. ex Eod., Χριστὸν ἐνδέδυμαι, Χριστὸν μεταποιήσασθαι διὰ τοῦ βαπτίσματος, Capessere cœpi, ut Idem interpr. Alioqui redditur et Acquisivi. [" Plut. Mor. 1, 435, Oxon., Musgr. Hipp. 1038. Herod. 191. Valck. Adoniaz. p. 291. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 164. 2, 383. ad Lucian. 2, 355. De act. et med., Kuster. V. M. 33. Μεταποιοῦμαι, Boiss. Philostr. 528. Timæi Lex. 179. et n., Toup. Opusc. 1, 280. Lennep. ad Phal. 101. 179. Teneo, ad Diod. S. 1, 88. Μεταποίημαι, Kuster. V. M. 56." Schæf. Mss. Μεταποιοῦμαι, Photio φροντίζω, προνοοῦμαι.] Μεταποίησις, ἡ, Mutatio, Commutatio. In VV. LL. exp. etiam Instauratio, et Refectio. Ibid. e Greg. Naz. Συνθέσεων μεταποίησις, Fœderis commutatio. E quo et Bud. affert, Καὶ τὴν τοῦ παντὸς μ. καὶ μετάθεσιν εἰς τὸ ἀίδιον καὶ ἀσάλευτον. [Eust. Il. A. p. 44, 8.] Μεταποιητὴς, Mutator. In VV. LL. Reformator, et Refector. [* Μεταποιητικὸς, Just. Mart. 212. * Μεταποιητὸς, unde] Ἀμεταποίητος, ὁ, ἡ, Immutabilis, [Cyrill. Alex. in Hos. 7. p. 3., 8. p. 120., in Jo. 3. p. 27. * Εὐμεταποίητος, Hippocr. 24, 52.] " Συμμεταποιέω, " Una s. Simul commuto, vide Μεταποιέω."

Παραποιέω, q. d. Facio ad similitudinem alicujus, ementiens sc. id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est, Falso assimulo, Adulteror, ut παραποιεῖν σφραγῖδα, quod et παραποιήσασθαι. Thuc. 1, (132.) Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα, ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἡ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ. Et παραποιηθεῖσα σφραγὶς, a pass. Παραποιοῦμαι, Signum adulteratum et falsum, Bud. dicens Falsum pro Falso assimulatum, in h. Basil. l. Μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα, δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες ἀδικοῦσι ὅλον ἂν κλῆρον ἐφ' ἑτέρους μετήνεγκαν. Παραποιῶ, Ad dissimulationem veritatis, et ne res agnoscatur, corrumpo et perverto: ut idem interpr. afferens ex Athen. (513.) Πολλὰ δὲ τοῦ Ξάνθου παραπεποίηται σίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην, [illegible] vit, ne furtum aguosceretur. Addit, Παραποιῶ, Inverto, Perverto, quasi παρατρέπω: e Paus. Eliac. 1, (10, 1.) Τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι. [" Abresch. Lect. Aristæn. 166. ad Xen. Eph. 137. Demosth. 102. ad Phalar. 312. Phryn. Ecl. 98. 173. Thom. M. 770. Coray Theophr. 236. Schol. Aristoph. Πλ. 782. Schneid. Anab. 66. Cattier. Gazoph. 84. Paus. 397. Adultero, ad Diod. S. 1, 89. Imitor, Valck. Hipp. p. 284. Muto, Wessel. Præf. ad Herod. init. Valck. ad p. 139. De sigillis, ad Ammon. 74. Bergler. Alciphr. 208. De numis, Valck. Hipp. p. 284. Π. ἐκ, ad Theocr. x. Id. p. 40. Casaub. ad Athen. 123. Παραπεποιημένος, Fac. ad Paus. 1. p. 10. ad Charit. 209." Schæf. Mss. * Παραπεποιημένως, Epiph. 1, 829. 884.] Παραποίημα, τὸ, Quod factum est ad similitudinem alicujus etc. sequendo ea quæ dicta sunt in Παραποιῶ. Vel, Adulteratum. Ab Aristot. autem vocatur Verbum de industria paulum immutatum ad aliud significandum: quod plerumque fit facete, vel scommatice. Ita Bud., sed afferens tamen locum ejus Rhet. 3., in quo non παραποιήματα habetur, sed παραπεποιημένα. [Hippocr. 848. Foes.] Παραποίησις, ἡ, Assimulatio qua ementimur aliquid, Adulteratio. Et παραποιήσεως γραφὴ, Falsi accusatio. Bud. [Eust. Od. A. p. 37, 38. * Παραποιητὸς, unde] Ἀπαραποίητος, ὁ, ἡ, Non adulteratus, Germanus, Genuinus, ἀνόθευτος, γνήσιος, [Eust. Il. A. p. 2, 48.] Ἀπαραποιήτως, Non adulterate, Germane, Genuine, [p. 76, 29. * " Δυσπαραποίητος, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα, e T. H. emend." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 91.]

Περιποιέω, Tueor, Tutor, Servo, Conservo, Thuc.

2, (25.) Τὴν τε πόλιν περιεποίησε, Lys. (486.) Καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεπαίησε, Plut. Popl. Περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Ab Eod. περιποιεῖν dicitur is, qui suo patrocinio aliquem tuetur, et periculo liberat: Συνεῖπεν αὐτοῖς ὁ Κικέρων, καὶ περιεποίησεν. Herodian. 8, (8, 12.) Ἐς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Apud Diosc. Εὔχροιαν περιποιεῖ, Ruell. vertit Fovet. A quo activo περιποιεῖν significante Conservare, Servare, est περιποιηθεὶς pass. ap. Greg. pro Servatus. Itidem vero περιποιεῖσθαι, pro Conservare, Servare, Tueri, Thuc. 3, (102.) Οἱ ἐσελθόντες περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, Servarunt, Periculo liberarunt, Xen. K. Π. 4, (4, 3.) Τὰς ψυχὰς περιεποιήσασθε. || Περιποιοῦμαι, Acquiro, Quæro, Comparo, Emereor. Pro Acquiro, s. Comparo, ap. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 3.) Περιποιεῖται τοσαῦτα ὥστε καὶ πλουτεῖν. Sic Aristot. Pol. 3. Περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν. Dicitur et περιποιεῖσθαί τι παρά τινος, Emereri. Dem. (416.) Τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας παρὰ θεῶν περιποιήσασθαι ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισί. Themist. autem hac quoque in signif. usurpavit activam vocem, de Anima 2. Τούτῳ γὰρ περιποιῆσαι βούλεται εἰκόνα θειότητος καθόσον δύναται, i. e. κτήσασθαι, Quærere et comparare. Supra autem usus aoristo medio fuerat, Καὶ γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν δι' αὐτὸν αἱρεῖται, καὶ ὥστε ἑαυτῷ ταύτην περιποιήσασθαι. || Περιποιοῦμαι, Vindico mihi, Assero s. Attribuo mihi, Meum facio. Bud. exp., Alienam rem mihi assero, afferens e Synesio, Τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι. || Περιποιοῦμαι, In contrarium et præpostere facio, Bud. e Phalar. Ep. ad Messenios, Πολυκλειτον, ὡς πυνθάνομαι, τὸν ἰατρὸν ἡμῶν μέμφεσθε ὡς προδότην τῶν Ἀκραγαντίνων ἐλευθερίας γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου, καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε, ubi vertit, Præpostere interpretamini. Sed vereor ne potius scr. sit παραποιεῖσθε. || Περιπεποιημένον, particip. in pass. signif. quasi περιττῶς πεποιημένον, Arte singulari et industria factum: ut περιπεποιημένον ὄργανον, ap. Theophr. H. Pl. 9, (3, 4.) Ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ φασὶν οὐκ ἐκπλήττοντας τὴν δᾷδα, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ τῷ δένδρῳ προσκαίειν, φέροντας ὄργανόν τι περιπεποιημένον. [Περιποιέω, Jambl. Protr. 24. K., Plut. Pelop. 4. extr. " Ammon. 65. 116. ad Xen. Eph. 137. ad Diod. S. 1, 65. 82. 253. 360. Xen. Œc. 2, 10. Abresch. Æsch. 2, 92. Heyn. Hom. 5, 71. Copiam efficio, affero, Jacobs. Anth. 9, 416. Act. et med., Kuster. V. M. 33. Περιποιοῦμαι, Toup. Opusc. 1, 385. Herod. 55. (3, 36.) ad Diod. S. 1, 5. 202. 435." Schæf. Mss.] Περιποίησις, ἡ, Tutatio, Ipsa actio tuendi, et conservandi: ut tam περιποιεῖν, quam περιποιεῖσθαι ponuntur pro Tueri et conservare. || Acquisitio, ut περιποιεῖσθαι pro Acquirere. || Interdum Vindicatio et assertio, ut περιποιεῖσθαι est Aliquid sibi asserere: quo exp. modo ap. Paul. ad Ephes. 1, (14.) Εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, Ad liberationem vindicationis, s. assertionis, Dum liberemur ab assertione. Quod nihil aliud est quam Dum in libertatem vindicemur. Ad cujus loci exp. pertinentia vide in annot. doctiss. Interpr. Quidam ita interpr. paulo quidem certe liberius, Eousque dum Christus, qui redemtionis nostræ pretium persolvit, nos a peccati servitute asserens, vindicta liberabit. [" Περιποίητος, ad Hes. 2, 930, 23." Dabler. Mss. * " Ἀπεριποίητος, Eust. 3, 22." Seager. Mss. " Schol. Lucian. Prom. 14. * Ἀπεριποιήτως, Eust. 101, 38." Boiss. Mss.] Περιποιητικὸς, q. d. Acquisitivus: ῥήματα, Gramm. Acquisitiva, i. e. Acquisitionis significationem habentia. [Athen. 357. πνευμάτων, pro ποιητικός. Eust. Il. T. p. 1232, 6. " Clem. Alex. 22." Wakef. Mss. * " Περιποιητικῶς, In commodum alicujus, Schol. Aristoph. Πλ. 717." Kall. Mss. * Προσπεριποιέω, Reisk. ad Dem. 832, 24. * Συμπεριποιέω, Joseph. A. J. 9, 7, 2. Diod. S. 11. p. 284, 17.]

Προποιέω, Ante s. Prius facio. Et προποιοῦμαι, Ante fio. Unde partic. προποιηθεὶς, Ante factus. In VV. LL. redditur etiam Præconditus, Præparatus, et προποιέομαι, Prius extruor; sed non addito exemplo. [Thuc. 3, 12. Herod. 1, 41. 7, 44. Theophan. Chronogr. 212. * Ἀποπροποιέομαι, Georg. Pachym. 2, 1.]

Προσποιέω, et Προσποιέομαι, quod frequentius est, q. d. Facio ut meum sit, s. sub mea potestate sit, s. præterea sit, Mihi assumo, adjungo, Vindico, In meam potestatem redigo. Apud Thuc. aliquoties activa vox προσποιεῖν pro Ditioni suæ adjungere, Subjicere sibi: 2. Φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν οὖσαν πολεμίαν, Dicens se illorum ditioni adjecturum eam, vel subjecturum eam illis, aut In illorum potestatem redacturum. Ibid. Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν. Sic autem et passiva voce utitur Idem, sæpius etiam quam activa; estque illa ap. ceteros quoque Scriptt. in usu frequentiore quam hæc. Affert tamen Bud. et e Dem. προσποιεῖν pro Quærere sibi, dicens aliquanto post, a Thuc. accipi pro ὑποτάττειν, in loco illo, Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν, in h. l. (832.) Ἐξὸν αὐτοῖς, εἰ καὶ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων, ἐῶντας ὥσπερ εἶχε κατὰ χώραν, ἡμᾶς τε τρέφειν καὶ τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγένετο, ταῦτα προσποιεῖν, [προσπεριπ. Reisk.] ubi tamen προσποιεῖν postea reddit, In rem suam vertere: totum l. ita interpretans, Cum interim facile esset e reditibus patrimonii nostri, ita ut nihil e sorte absumerent, et nos alere, et munera civilia agnoscere, et quæ inde superfuissent, in rem suam vertere. At vero passivæ vocis exemplum profert, primum quidem pro ὑποτάττειν, Sibi subjicere, In suam potestatem redigere, e Paus. Καὶ ἄνευ τῆς πατρῴας ἀρχῆς προσπεποιημένος Ἀρκάδων μὲν τοὺς πολλοὺς κ. τ. λ., deinde vero pro Vindicare, Suum esse contendere, ex Isæo, cum gen. Ἢ πόσοι συγγενεῖς καὶ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου, E testamento sibi vindicassent. Ex Eod. (p. 69.) Καὶ οἵδε μὲν οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκείνου τοῦ ὀνόματος οὔτε γινώσκειν οὔτε προσήκειν αὐτοῖς. Ubi tamen et pro ὑποκρίνονται intelligi posse admonet, i. e. Simulant. Sciendum est autem jungi alioqui potius accusativo: cujus constr. habes in superioribus illis ll. exempla; itidemque in hoc Plut., ubi de Cæsaris nece loquens, scribit, (Cæs. 67.) Ἔνιοι δὲ καὶ κατεμίγνυσαν ἑαυτοὺς, ὡς μετεσχηκότες τοῦ ἔργου, καὶ προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, Sibi vindicabant, et assumebant. || Interdum προσποιοῦμαι, Adjungo, i. e. Adjicio, Themist. in l. Phys. 2. Ὅλως δὲ τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς, ἀλλ' αὐτὸ τρίγωνον αὐτοὶ ἢ κύβον λαβόντες, οὕτω θεωροῦσιν ἄνευ ὕλης καὶ κινήσεως. Potest etiam reddi Assumunt. Alibi vero οὐ προσποιεῖται ab eo positum censet Bud. vel pro Non admittit, s. Transmittit, aut pro Dissimulat: sc. ubi ille scribit, Ταῦτα τοίνυν ἐναργῶς φαινόμενα καὶ δεικνύμενα ὑπὸ τῶν δημιουργῶν ὅσαι ἡμέραι, ὁ περὶ τοῦ κενοῦ λόγος οὐ προσποιεῖται ἢ ἀγνοεῖ. || Προσποιοῦμαι cum infin., interdum et cum accus., Simulo, Fingo, Plato de Rep. 1. Προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν. Et, Προσποιοῦμαι βήττειν, Xen. (K. Π. 2, 2, 1.) Et Προσποιοῦμαι εἶναι φίλος, Æschin. Apud Isocr. autem Ἐὰν μὴ δεόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ. Itidemque ap. Alex. Aphr. Προσποιουμένη τὸ θεραπεύειν. Qui loci alterius constructionis, sc. cum accus., sunt potius exempla: cum præfigatur articulus τό. Quæ cum accus. constr. cum alibi, tum ap. Herodian. extat: 2, (9, 18.) Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Omnium hominum solertissimus erat ad simulandam amicitiam et præferendam cum certa fide benevolentiæ: (14, 9.) Ὑποκρίνεσθαί τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν, Simulatorem dissimulatoremque omnium, Polit. Idem quodam loco vertit Simulare, ubi puto potius fuisse reddendum Profiteri: de qua signif. mox dicam. At pro Dissimulare, dicunt μὴ προσποιεῖσθαι, Dem. Εἰ μέν τοι βουλόμεθ' ἡμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτὸν ἡμῖν κ. τ. λ. Sic Æschin. Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετ' ἀκούειν. Sic Thuc. 3, (47.) Δεῖ δὲ, καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι. || Junctum itidem infinitivo, redditur interdum Profiteor, Plato Epist. Πλάτων, ὡς ἔοικε, προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα εἰδέναι. Sic autem existimo vel potius contendo reddi debuisse in Herodiano 4, (5, 13.) non autem verbo Simulo, ut Polit. vertit, Μάρκος αὐτὸς

φιλοσοφίαν καὶ ἐπιείκειαν προσποιούμενος, Λουκίου τὴν ὕβριν οὐκ ἤνεγκεν ὄντος γαμβροῦ, ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Inest autem huic verbo his quoque in ll. aliqua Vindicandi signif.; nam qui aliquid profitetur, sibi scientiam ejus vindicat. [" Ad Charit. 225. 230. 231. Steph. ad Comic. Sent. 315. ad Herod. 404. Heyn. Hom. 8, 481. Act. Traj. 1, 212. Valck. Phœn. p. 709. Hipp. p. 217. ad Xen. Eph. 149. 167. Lennep. ad Phal. 47. 101. 348. 370. Wyttenb. Select. 364. ad Herod. 406. 467. Coray Theophr. 342. Diod. S. 2, 84. 577. 608. Lex. Gr. Tittm. 274. Thom. M. 753. Eur. Hel. 1403. Heind. ad Plat. Phædr. 319. Coucilio mihi, ad Herod. 467. De act. et med., ad 710. Kuster. V. M. Præf. vi. 29." Schæf. Mss. * Προσπεποιημένως, Gl. Dissimulanter.] Προσποίημα, τὸ, Id quod vindicamus nobis, Id quod simulamus, [Plut. 6, 207. 9, 408. Mario 14. Aristot. Eth. 4, 7. Orellii Epicur. Frr. " Simulatio, Athen. 255." Schw. Mss. " Dionys. H. 2, 1075. Thom. M. 873." Schæf. Mss.] Προσποίησις, ἡ, Vindicatio, Ipsa actio vindicandi sibi aliquid, aut assumendi, etc. sequendo signiff. datas verbo προσποιεῖσθαι. Apud Thuc. (2, 62.) de oratione, qua nobis aliquid vindicamus s. tribuimus s. arrogamus. Frequenter autem pro Simulatione, Synes. Ep. 44. Δεινοὶ γὰρ ἐξελέγξαι προσποίησιν οἱ βασανισταὶ, Aristot. Eth. 2, 7. Ἡ δὲ πρ., ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία, καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν, ἀλαζών· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία. [Lucian. 1, 398. Plut. 9, 88. Dione 30. " Mœris p. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 78. Thom. M. 753. Callim. 1. p. 462." Schæf. Mss. * Ψευδοπροσποίησις, Scbol. Aristoph. Θ. 870.] Προσποίητος, ὁ, ἡ, [et * Προσποιητὸς, ἡ, ὸν,] Simulatus, Fictus: ut προσποίητος εὔνοια, Herodian. (8, 7, 5.): sicut προσποιεῖσθαι εὔνοιαν ex eo protuli, ap. quem (2, 15, 4.) legitur et προσποιήτῳ τιμῇ, quod Polit. vertit Specie quadam honoris. Et, Μετ' ὀργῆς προσποιήτου, ex Aristot. Œcon. 2. [Plut. 6, 62. 7, 231. 232. 10, 770. " Dionys. H. 2, 1199. Bast Lettre 165. * Προσποιητῶς, Plato Theæt. 393=(174.)" Schæf. Mss. " Diogenian. Prov. 7, 86." Boiss. Mss. Dio Cass. 221. " Athan. 1, 501. 2, 524. * Προσποιήτως, Andr. Cr. 61." Kall. Mss. * " Ἀπροσποίητος, Schol. Philostr. ap. Bekk. Spec. 129." Dindorf. Mss. Προσποιητικὸς, Simulator, Fictor, Simulationi deditus. Ex Aristot. (Eth. 3, 7.) Προσποιητικὸς ἀνδρείας [ἀνδρίας,] Simulator fortitudinis: [4, 7. " Ad Phalar. 323. Zeun. ad Xen. K. Π. 180." Schæf. Mss. * " Ἀποπροσποιέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8, (91.) P. 2. p. 187." Boiss. Mss. " Ἀποπροσποιοῦμαι, Dissimulo, Athan. 1, 685." Kall. Mss. Athen. 402. Menander Rhet. p. 71. Schleusn. Lex. V. T. Perperam in Gloss. Ἀπροσποιεῖται· Dissimulatur. * Ἀποπροσποίησις, Theoph. Sim. Hist. 8, 7. * Παραπροσποιοῦμαι, Gl. Dissimulo, Cohibeo. Παραπροσποιηθέντα· Dissimulata. * Παραπροσποίησις· Dissimulatio, Simulatio. * Περιπροσποιοῦμαι, Plut. Mario 29., sed v. Reisk. Annot.]

[* Συμποιέω, Schleusn. Lex. V. T. Aristoph. Θ. 158. Schol. N. 856. B. 1455. " Kuster. Aristoph. 58. Valck. Diatr. 14." Schæf. Mss.]

Ὑποποιέω, et pass. Ὑποποιέομαι, q. d. Sub me esse facio, ὑπὸ ἐμαυτῷ ποιοῦμαι. Unde accipitur pro Acquiro, Concilio. Sed major est passivæ vocis usus, Aristot. Pol. 5, (4.) Ὑπεποιήσατο τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ, Ejus amasium sibi conciliavit, et quasi fecit ut sub se esset, i. e. In suam potestatem quodammodo redegit, Dem. (365.). Ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσωνται, ubi exp. οἰκειώσωνται, Philostr. Her. Ὑποποιήσονται τοῖς χρήμασι τοὺς δυνατοὺς ἐπὶ σε, Greg. Naz. Λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμογλώσσοις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπιχειρεῖ, ubi apte reddemus et Conciliare et Demereri. At vero in Plut. Pericle, Ὑπεποιεῖτο τὸν δῆμον, quidam ὑπεποιεῖτο interpr. non Conciliabat, sed Conciliare nitebatur, et pellicere, Captabat. Bud. in illo Aristot. l. quem modo protuli, Τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ ὑπεποιήσατο, vertit, Dicto audientem sibi reddidit. Idem ὑποποιοῦμαι tradit esse i. ferme q. περιποιοῦμαι, Mihi auctoro, Ad auctoritatem meam fidemque traho. Et affert e Greg. in Jul. 1. Ὑποποιεῖται δὲ τὸ στρατιωτικὸν, τὸ μὲν δι' ἑαυτοῦ, τὸ δὲ διὰ τῶν ἐν τέλει· τὸ μὲν των τιμῶν ἡττώμενον, τὸ δὲ ἁπλότητι παρασυρόμενον. Cui loco alterum illum ejusd. subjungit. Idem in suo Lex. ὑποποιεῖσθαι interpr. etiam Subigere, Subjugare, sed exemplum non afferens. At vero activæ vocis exemplum affertur e Plut. Pericle (9.) Ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιούσης τινὰ λεληθότως ἄῤῥηλον, ubi ὑποποιεῖν exp. Clam et sensim suggerere. Fortasse autem rectius Sensim acquirere et comparare. Hes. ὑποποιεῖσθαι, exp. etiam προσποιεῖσθαι: pro cujus significationis exemplo Bud. affert e Plut. Cæsare, Φαώνιος δὲ τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν ὑποποιούμενος, μανικῶς ἐσχεριλίαζε. [" Athen. 1. p. 10. Casaub. 1. p. 26. Boiss. Philostr. 437. 537. De act. et med., Kuster. V. M. 33." Schæf. Mss. Plut. 8, 669. * " Ὑποποίησις, Anna C. 319." Elberling. Mss.] Ὑποποίητος, in VV. LL. exp. Simulatus, ut sc. sit i. q. προσποίητος; quemadmodum Hes. ὑποποιεῖσθαι exp. προσποιεῖσθαι, sed an ille ad hanc verbi προσποιεῖσθαι signif. respexerit in illa exp., dubitari potest. In Iisd. ὑποποιοῦμαι redditur Simulo: et subjungitur exp. Græca, non solum προσποιοῦμαι, sed et ὑποκρίνομαι Auctoris tamen nomine non addito.

[* Αὐτοποιὸς, Soph. Œd. C. 698. male αὐτόποτος in Ed. Brunck. Δουλοποιὸς, unde * " Δουλοποιία, Dionys. Areop. 32. * Ἐξουσιοποιὸς, 33. (Cœl. Hier. 8, 1.) * Εὐωδοποιὸς, 85. * Ἡσυχοποιὸς, Pearson. ad Ignat. Epp. 39. * Θηριοποιὸς, unde * Θηριοποιέω In feras verto, Tzetz. ad Lyc. 818. * Καινοποίησις, Innovatio, Athan. 1, 497. * Καλλοποιὸς, Dionys. Areop. 10. 13. 27. 191. (Cœl. Hier. 2, 4.) Procl. Theol. Plat. 1, 24. p. 59. * Καλοποιὸς, unde * Καλοποιία, Theoph. ad Autol. 1, 5. * Μακαριοποιὸς, Cyrill. Hier. 238. * Μεροποιὸς, unde * Μεροποιέομαι Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 282. * Νεκροποιὸς, unde * Νεκροποιέω, Interimo, Ireu. Fr. 13." Kall. Mss. * Παντοποιὸς, Theophr. Char. 6, 1.]

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, Varius, Qui multorum diversorumque generum est: ἐδέσματα, Athen. τροφή, Plut. Symp. 4, 1. ubi quæritur, Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα: aliquanto post dicit τὴν πολυχορδίαν a Musicis caute admitti, διὰ τὸ μικτὸν καὶ ποικίλον. Ibid. διάφοροι ποιότητες dicit pro ποικίλαι. Idem de Primo Frig. Μονοειδὲς γὰρ ἡ σιωπὴ, ποικίλον δὲ ἡ φωνή, Est enim silentium uniusmodi, vox autem varietate distincta est, Turn. Item Herodian. ποικίλαι τέχναι, ut Virg. Artes variæ. Synes. Ep. 114. Ποικίλαι δὲ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ, καὶ ἀνθέων χροιαὶ, καὶ λειμῶνα θάμνοι. Ubi ποικίλαι χροιαὶ ut ap. Virg. Colores varios mentitur lana. Rursum Herodian. 7, (12, 13.) Ποικίλη πολυτέλεια. || Varius, Varii coloris, Versicolor: quæ signif. utrique videtur magis propria esse et primum obtinere locum debere, ut Cic. de Fin. 1. Varietas enim, inquit, Latinum verbum est, idque proprie quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia: Varium poema, Varia oratio, Varii mores, Varia fortuna. Voluptas etiam Varia dici solet, cum percipitur e multis dissimilibus rebus dissimiliter afficientibus voluptates. In hac signif. igitur ποικίλος frequentissime usurpatur; dicuntur enim ζῶα ποικίλα, Varia animalia, Virg. Lynces variæ, quas Maculosas alibi vocat. In Geop. Ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, ἐὰν εὕρῃς τὴν γλῶσσαν μέλαιναν, μέλαν τέξεται· ἐὰν δὲ ποικίλην, ποικίλον ἔσται τὸ τικτόμενον. Quæ desumta videntur e Varroue, Animadvertendum quoque lingua ne nigra aut varia sit, quod fere qui ea habent, nigros aut varios procreant agnos. Eod. modo Columella quoque arietem probari scribit, sc. si palatum atque lingua concolor lanæ est. Nam cum hæ corporis partes, inquit, nigræ aut maculosæ sunt, pulla vel etiam varia nascitur proles. Ubi itidem observa ποικίλος reddi posse non solum Varius, sed et Maculosus, ut et Virg. Varias lynces dicit, quas alibi Maculosas. Et Ovid. Pantheræ pictæ, quas Plin. Varias. Aristot. de muræna, Διαφόρως ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον: de myro autem, ὁμόχρουν καὶ ἰσχυρόν. Unde Plin. Muræna, varia et infirma: myrus, unicolor, et ro-

bustus: ubi etiam nota ei OPPOS. Ὁμόχρους, Unicolor: pro quo paulo ante in verbis Columellæ habes Concolor: [de Galeo s. Mustelo pisce, Athen. 294.] Itidem Antipho in Or. περὶ Ταῶν, ipsos ταὼς, Pavones, vocat ποικίλους ὄρνεις, teste Athen. 9. (p. 397.) ap. quem l. 3. legitur ποικιλώτερον ταώ. A Latinis Pictæ volucres vocantur aves versicolores: ut et uva picta, quæ a Colum. et Varia dicitur: ut cum ait, Ubi uvæ variæ cœperint fieri. Quod Hesiod. αἰόλλεσθαι dicit, ab αἰόλος synonymo huic ποικίλος. Item herbæ aliquæ ποικίλαι sunt. Theophr. de helicis generibus, Καὶ τρίτη, ποικίλη: pro quo Plin. Tertia, versicolor: quam et Versicolorem hederam vocat. Item et arma ac vestimenta ποικίλα dicuntur. Il. Δ. (432.) ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικιλ' ἔλαμπε, Virg. Astur equo fidens et versicoloribus armis. Alibi Arma picta dicit, et Hom. αἰόλα. Athen. 10. Ἐσθῆτα ποικίλην ἀνέβαλλεν, ut Terent. Varia veste exornatus, Plin. Pictæ vestes, Propert. Picta toga. Et (12. p. 523.) de Iberis, Ἐν ποικίλαις στολαῖς προϊόντες. Itemque ap. Plut. Apophth. τὰ ποικίλα στρώματα, quæ ibi dicuntur ἐκτεινόμενα μὲν, ἐπιδεικνύναι τὰ εἴδη, συστελλόμενα δὲ, κρύπτειν. Ovid. Strata picta, ut Cic. Stragula picta, et Virg. Picta tapeta. Rursum ap. Athen. 2. ἡ τῶν ποικίλων ὑφή. Et Lucian. (1, 140.) Ποικίλα ἐνδύς. Præterea quod e lapidibus variis ac versicoloribus structum est, ποικίλον dicitur, ut ap. Athen. 5. (p. 207.) Λουτὴρ ποικίλος τοῦ Ταυρομενίτου λίθου, Solium e lapide vario scalptum, Bud. Referenda huc et ποικίλη στοὰ, quæ erat Porticus picta Athenis, ἔνθα ἐγράφησαν οἱ ἐν Μαραθῶνι πολεμήσαντες, ut Suid. tradit: meminit Comicus quidam ap. Athen. 3. et Æschin. c. Ctes. necnon Diog. L. 7., ubi Zenonis vitam describit. Hanc ποικίλην στοὰν a varia pictura dici testatur Plin. 35, 9. de Polygnoto Thasio, Hic et Athenis porticum pinxit, quæ ποικίλη vocatur, gratuito, cum partem ejus Myron mercede pingeret. At ποικίλου ὄρους meminit Paus. Att. p. 27. ‖ Metaph. π. λόγος, Varia oratio, Variis quasi coloribus picta et ornata. Ammian. Epigr. titulo εἰς Ῥήτορας, Ποικίλον αὐδῆσαι μῦθον ἐπισταμένη, Lucr. vario distincta lepore Omnia. Aliter autem Virg. noctem vario sermone trahebat: ut et Cic. Disputationes variæ et diversæ, et in omnem partem diffusæ: a quo etiam Plato dicitur fuisse Varius et multiplex ac copiosus. ‖ Ad animum quoque transfertur. Dicitur enim homo ποικίλος Qui varias artes ac machinas callet: nonnullis Callidus, Vafer, Versutus, i. q. ποικιλόβουλος et ποικιλομήτης, quæ vide. Hesiod. (Θ. 510.) Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν, Plato de Rep. 2. p. 20. Τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα * ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην: quod Lysander ap. Plut. dicit προσράπτειν τὴν ἀλωπεκῆν, ὅπου μὴ προσικνεῖται ἡ λεοντῆ: est enim vulpes animal versutum et ἀπατηλόν. Respicit autem Plato ad hæc Archilochi verba, Τῷ δ' ὄρ' (sc. πιθήκῳ) ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο Πυκνὸν ἔχουσα νόον, ubi nota Platonem ποικίλη dicere pro πυκνὸν ἔχουσα νόον, s. πυκινόφρων, ut alibi nominatur, Cauta Horatio, Astuta Persio. A Plut. Polit. Præc. ὁ πολιτικὸς quoque dicitur esse ποικίλος, ut Qui pro variis casibus variare consilia norit. Afferuntur et hæc e Xen. (Ἀπ. 2, 3, 10.) Οὐδὲν ποικίλον δεῖ μηχανᾶσθαι, Nihil varium et argutum. Et e Plat. Οὐδὲν ποικίλον ἐστὶ διαλογίζεσθαι. Sic Dem. (120.) Οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν. At vero Ποικιλότερος ὕδρας, Suid. Proverbialiter dictum scribit ἐπὶ τῶν δολερῶς θωμαζομένων. Item ποικίλος dicitur Cui animus variat et inconstans est, Aristot. Eth. 1, 10. Οὐδὲ δὴ ποικίλος γε καὶ εὐμετάβολος. Sic Virg. varium ac mutabile semper Femina. ["Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. Brunck. ad Poet. Gn. 293. Toup. Opusc. 2, 280. Wakef. S. Cr. 1, 147. Trach. 412. Eum. 463. ad Mosch. 2, 67. in Addend., ad Xen. Eph. 288. ad Charit. 375. T. H. ad Plutum p. 293. 403. Heyn. Hom. 4, 634. 6, 569. 7, 164. 562. Boiss. Philostr. 316. 328. 521. Heind. ad Plat. Gorg. 151. ad Diod. S. 1, 415. Jacobs. Exerc. 2, 64. Anim. 190. Anth. 6, 175. 190. 7, 35. 11, 107. Multiformis, Valck. Phœn. p. 622. Exquisitus, Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 195. De vestibus, Toup. Opusc. 1, 64. 356 ad Lucian. 1, 246. De forma compar. et superl., ad 2, 211. 286. Ἡ ποικίλη, se. στοὰ, Bergler. Alciphr. 16. 399. Διάλεκτος ποικίλη, Wessel. Diss, Herod. 146. Πολλοὶ καὶ ποικίλοι, ad Diod. S. 2, 132. Jacobs. Anth. 11, 111. Ποικίλη, Anim. 224. Brunck. Aristoph. 1, 48." Schæf. Mss. "Τὸ π., Varium, Clem. Alex. 244." Kall. Mss.]

Ποικιλόβουλος, ὁ, ἡ, In consiliis suis varius et callidus: s. simpliciter, Astutus, Versutus, Callidus, Vafer: qua signif. ETIAM Ποικίλος usurpari docui, quod Hes. quoque exp. πυκνὸς, συνετὸς, ἀπατηλός: sic enim reponendum pro ἀπαλός. Epith. Promethei ap. Hesiod. (Θ. 521.) quem et ποικίλον et αἰολόμητιν appellat, ut in Ποικίλος videbis. Item in Epigr. Ποικιλόβουλος Ὀδυσσεύς. Synonyma ποικιλομήτης et ποικιλόστερνος. Ποικιλόγραμμος, Variis, i. e. Versicoloribus, lineis distinctus, s. Varius, Versicolor, Pictus, Maculosus. Athen. (327.) tradit channem piscem ab Aristot. ποικιλόγραμμον vocari διὰ τὸ μελαίναις γραμμαῖς πεποικίλθαι: necnon ποικιλέρυθρον μέλαιναν: UBI Ποικιλέρυθρος μέλας videtur significare, ut cum præcedenti loco conveniat, Rubeis nigrisque distinctus maculis. Mallem alioqui, Niger rubeis maculis pictus. SIC Ποικίλοι ἰχθῦς, Varii s. Picti pisces, ap. Eund. 9. Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων: ut ap. Plin. Pictæ mormyræ. Ποικιλόδειρος, Habens collum varium, i. e. Versicolor, Maculosum, Pictum. Ab Hesiodo vero Ἔργ. (1, 201.) ἀηδὼν ποικιλόδειρος dicitur potius διὰ τὸ * ποικιλόφωνον s. ποικιλῳδὸν, Quod vario modulamine canat. Synonymum EST Αἰολόδειρος. [Aristoph. Ὄρν. 671. 1410. Anyte 23. ἔχις. "Ruhnk. Ep. Cr. 82. Ammon. 7." Schæf. Mss.] Ποικιλοδέρμων, ονος, i. q. Αἰολόδερμος, Cujus pellis varia s. versicolor et maculosa est: ut Variæ et maculosæ lynces ap. Virg. Itidem Lat. Poetis Pictus terga, qui et Pictas pantheras dicunt, quas Plin. Varias et Versicolores. Eur. (Iph. A. 227.) ποικιλοδέρμονες πῶλοι. [* "Ποικιλόδερμος, Const. Manass. Chron. p. 6(=12.)" Boiss. Mss.] Ποικιλόδωρος, Variis et multiplicibus muneribus ornans, Varia donans: βασιλεὺς, Nonn. [cf. Jo. 159.] SYNONYM. Αἰολόδωρος. [* Ποικιλοεργὸς, Paul. Sil. Ecphr. 376. πήνη. "Paul. Silent. Ambo 262." Schæf. Mss. * Ποικιλόθρονος, Sappho ap. Dionys. H. de C. VV. 344. * Ποικιλολείμων, unde * Ποικιλολειμωνῖτις, Schol. Æsch. Pr. 24. * Ποικιλολόγος, unde * Ποικιλολογία, Oratio nimium depicta, et in qua nihil rectum aut proprium sit, ei contraria est ὁμοιολογία." Lex. Hederici 1796.] Ποικιλομήτης, i. q. ποικιλόβουλος, quod vide Od. Γ. (163.) Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην. Ad eundem, N. (293.) Minerva, Σχέτλιε, ποικιλομῆτα: ubi ait eum δόλων οὐ μέλλειν λήξειν οὐδ' ἀπατάων: vocat et κερδαλέον et ἐπίκλοπον. Synonymum EST Αἰολομήτης SIVE Αἰολόμητις, quod habes in Ποικίλος. ["Wakef. Trach. 1121. Heyn. Hom. 6, 204." Schæf. Mss.] FEM. Ποικιλόμητις, Varia in consiliis suis, i. e. Callida, Astuta, Vafra, Versuta, Versipellis, ["Græv. Lectt. Hes. 516. Heyn. l. c. Brunck. Soph. 3, 450." Schæf. Mss. "Stob. p. 531." Wakef. Mss.] Ποικιλομήχανος, Qui varias machinas et technas callet, Callidus, Versutus, Versipellis, ὁ ποικίλα μηχανῶν, ut Xen. loquitur. Apud Athen. 13. in Epigr. quodam, Ποικιλομήχαν' ἔρως. ["Epigr. adesp. 213." Schæf. Mss.] Ποικιλόμυθος, Cujus sermo varius est s. vario distinctus lepore. Pro Facundus, Disertus, e Nonno. [Athen. 697. Orph. H. 12, 5. 27, 8. Anthol. 7. p. 632.] Ποικιλόνωτος, Pictus terga, ut Poëtæ loquuntur, Cujus tergum maculosum et varium est: δράκων, Eur. (Iph. T. 1245.) Huic est SYNON. Αἰολόνωτος. [Pind. Π. 4, 444. ὄφιν. "Jacobs. Exerc. 2, 126. Anim. 88." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 6, 68. D. 19, 24." Wakef. Mss. * Ποικιλοπράγμων, Synes. 105. * "Ποικιλόπωλος, Hes." Wakef. Mss. * Ποικιλόστικτος, Athen. 305.] Ποικιλόστομος, Cujus os varium est. Apud Soph. ποικιλόστομος ναῦς, Cujus rostrum varium est, i. e. Vario colore pictum, s. simpliciter, Pictum: ut et ap. Hom. μιλτοπάρῃοι νῆες, Quarum veluti genæ minio rubent. [Schneidero susp.] Ex eod. Soph. Eust. [in

Il. B. p. 235, 8.] affert ET Ποικιλόστολος, p. 310. Ἡ δὲ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Phil. 343.) ποικιλόστολος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμά ἐστιν, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον. Proprie autem ποικιλόστολος est ὁ ποικίλην στολὴν ἐνδεδυμένος, Stolam gerens variam s. variegatam, Cujus stola versicolor s. picta est. [* "Ποικιλόστροφος, Naucratius ap. Cave Hist. Lit. 438." Schn. Lex. Suppl. * "Ποικιλότερπος, * Ποικιλοτερπής, Jacobs. Anth. 8, 310. * Ποικιλότευκτος, 11, 100." Schæf. Mss. * Ποικιλοτέχνης, Tryphiod. 536. Κηρὸν ὑφαίνουσιν μελιηδέα ποικιλοτέχναι, sc. μέλισσαι, ubi olim φυλάδι τέχνῃ.] Ποικιλότραυλος, Valde balbutiens, [Theocr. Epigr. 4, 10. μέλη. * Ποικιλότροπος, unde * "Ποικιλοτρόπως, Psellus in Cant. Cantic. 4, 12. (* Ποικιλοφάγος, unde) * Ποικιλοφαγέω, Typicon fol. ρλϚ. Cotel. not. ad Const. Apost. 5, 18." Boiss. Mss. * Ποικιλοφόρμιγξ, Pind. Ὀ. 4, 3. * Ποικιλόφυλος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 617. * Ποικιλόφωνος, Schol. Pind. Ὀ. 3, 11. Eust. Il. Σ. p. 1230, 17. * Ποικιλόχροος, s. Ποικιλόχρους, Athen. 319. "Planud. Ovid. Met. 9, 690. Theoph. Bulg. in Lat. 261. Ming." Boiss. Mss. * Ποικιλόχρως, Gl. Versicolor: * Ποικιλόχρωμος· Discolor.]

Ποικιλείμων, ονος, ὁ, ἡ, Varia veste exornatus, Pictam s. Versicolorem vestem indutus, ὁ ποικίλον ἱμάτιον φορῶν. Æschylo (Pr. 24.) ποικιλείμων νὺξ dicitur κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς: quamobrem ET Αἰόλα νὺξ a Soph. (Tr. 94.) vocatur. Eust. 814. [* Ποικιλήνιος, Dor. Ποικιλάνιος, Pind. Π. 2, 14. πώλους. * "Ποικιλοψάρτυμα, Const. Manass. Amat. 3, 121." Boiss. Mss.] Ποικιλῳδός, Vario modulamine canens, Cantum variare peritus. A Soph. autem (Œd. T. 130.) ποικιλῳδὸς dici videtur ἡ σφιγξ a callidis dolosisque ænigmatis, quæ sc. varia et perplexa erant. ["Valck. Phœn. p. 21. Wakef. Alc. 548." Schæf. Mss.]

[* Ἀποίκιλος, Jambl. V. P. 222. K., Schol. Soph. Œd. T. 527. "Const. Manass. Chron. p. 81." Boiss. Mss.] Διαποίκιλος, Variegatus, Variis coloribus distinctus, i. q. διαπεποικιλμένος. ["Ad Mœr. 358. Wagner. Alciphr. 2, 225. ad Charit. 717." Schæf. Mss. * Ἐπιποίκιλος, Synes. 17. 82. Aret. 122. Ἡ τοῦ Μιθριδατέω ἐπιποικιλοτέρη ἀντίδοτος, nisi ibi leg. ἔτι π. * Ὑποίκιλος, Anal. 1, 228. * Νεοποίκιλος, Schol. Pind. Ὀ. 3, 8.] Παμποίκιλος, Omnibus modis varius, variegatus, ὁ πάντῃ πεποικιλμένος, Eust. Od. O. (105.) Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι. Alii simpliciter exp. Varii, Versicolores, Picti: sed aliquid amplius significat quam ποικίλοι. Accipitur etiam pro πολύτροπος, ut Hes. exp., quo nonnulli intelligunt non solum Qui varios mores cognovit, sed etiam Versutus, Versipellis, Callidus. ["Hes. v. Παναίολος." Boiss. Mss. * Περιποίκιλος, Valde varius, Xen. K. 5, 23.] "Πολυποίκιλος, Admodum varius, "Multum variegatus: de textura aut pictura. Item "Admodum varius, pro Multifarius, Multimodus, "Multiformis, ut loquuntur Gell. Liv. Colum.: Paul. "ad Ephes. 3, (10.) Ἡ π. σοφία τοῦ Θεοῦ, Multifor-"mis illa Dei sapientia, s. Multifaria, Multimoda. "Apud Suid. legitur superl. πολυποικιλώτατος." ["Wakef. S. Cr. iii. Add." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 1149. "Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 76. 80. Superl., Const. Lascaris ap. Yriarte Catal. Matr. 189." Boiss. Mss.] Ὑποποίκιλος, Aliquantum varius s. variegatus, ["Diosc. 19." Wakef. Mss.]

Ποικίλως, Varie. Gell. dicit Variatim, πολυτρόπως, Hes. i. e. Multis modis. Exp. etiam Callide, Versute, Vafre; et subjungitur h. l. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 21.) Π. πῶς ἔχει ταῦτα. [Soph. Phil. 130. Eur. Bacch. 886. "Jacobs. Exerc. 2, 64. Markl. Suppl. 187. Diod. S. 2, 321." Schæf. Mss.]

Ποικιλία, ἡ, Varietas: quo vocab. utitur Cic. in Ποικίλος. Proprie de disparibus coloribus: ut ποικιλίαν ἔχει, Varie distinctus est. Et ap. Hermog. Τῶν ὀνομάτων ποικιλίαι, Varietates vocabulorum: idem prope cum συνωνυμία. Isocr. ad Phil. Ταῖς περὶ τὴν λέξιν ποικιλίαις. Quod vero Exod. 27, (16.) legitur, Βύσσου κεκλωσμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ, vulgo exp. Bysso retorta opere plumario. ["Ad Timæi Lex. 219. Valck. Diatr. 147. Jacobs. Anth. 11, 107. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 195. Heind. ad Plat. Hipp. 166. Ἡ π. τερπνόν, Abresch. Add. ad Aristæn. 142." Schæf. Mss. Plato T. 6. p. 291.]

[* "Ποικιλίας, ου, ὁ, Piscis cujusdam nomen ap. Athen. 331." Schw. Mss.]

Ποικιλίς, ίδος, ἡ, q. d. Varia, Versicolor, Picta, Nomen avis est ap. Aristot. H. A. 9, 1.: alio nomine ἀκανθὶς vocatur: quam Carduelem esse putant, pictam ac versicolorem. Gaza interpr. Varia.

[* Ποικιλόω, Æschylus Fragm. Inc. p. 648. Pauw. "Valck. Phœn. p. 268." Schæf. Mss. * Ποικιλάω, unde * "Ποικιλαίνω, Geras. Harm. p. 21." Kall. Mss.]

Ποικίλλω, i. q. αἰόλλω, Variego, Varie distinguo, Plato Cratylo, Τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα χρώμασιν ἢ ὀσμαῖς πεποικιλμένα, Variata: quo fere modo Martial. Tapetia Semiramia, quæ variantur acu. Herodian. 5, (8, 13.) Διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο, de vehiculo Antonini Heliogabali: (5, 10.) Χρυσῷ πολλῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένοις κεκοσμημένος: (3, 12.) Ἐσθῆσιν χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις. Sic 4, (7, 4.) Χλαμύσιν ἀργύρῳ πεποικιλμέναις, Argento variatis, Polit. Existimo autem posse reddi etiam, Varie intertextis: πεποικιλμένος κόσμος, Cic. ap. Plat. interpr. Mundus varietate distinctus, p. 29. mei Lex. Cic. At p. præcedenti, Θαυμασίοις πεποικιλμένας interpr. Varietate admirabili præditas, de erroribus planetarum. Idem Cic. p. 49. ejusd. Lex. Ποικίλλεται ἡ ἡδονὴ, reddidit, Variatur voluptas distinguiturque. || Porro sicut ποικίλος Versutiæ quoque ac Vafritiei signif. habet, ita et ποικίλλω accipitur pro Vafre vario, comminiscor, fingo, Plato Symp. Μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι δοκεῖ. Sic de LL. Οὐδὲν ποικίλλων, σαφῶς διορισαίμην. Synes. Ep. 121. Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι καὶ * ἐγκατακεκριμένον ἐν πράγμασι· ἄλλο μέν τοι ποικίλλει ἐνθάδε οὐκ ἀποδράσεις: Aliam tamen astutiam excogitabis, Aliam versutiam comminiscere. Verba Polyphemi ad Ulyssem ποικιλόβουλον et ποικιλομήτην, ut in Epigr. Odyss. appellatur. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 227. Heyn. Hom. 7, 560. Jacobs. Exerc. 2, 64. Anim. 190. Anth. 7, 35. 11, 107. 351. ad Diod. S. 1, 56. Herodian. Philet. 446. et n., Plut. Mor. 1, 913. Brunck. Trach. 412. Wakef. 412. 1121. Markl. Suppl. 187. Musgr. Herc. F. 945. T. H. ad Plutum p. 403. Lobeck. Aj. p. 312. Heind. ad Plat. Gorg. 151." Schæf. Mss. "Manetho 2, 293. (325.) Plut. 8, 931." Wakef. Mss. Arat. D. 269.] Ποίκιλμα, τό, Varius ornatus, Ornatus versicolor, Od. O. (107.) Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος, de peplo, ut supra παμποίκιλοι πέπλοι. Legitur idem versus Il. Z. (294.) Plato de LL., Ποικίλλομαι ποικίλμασι, Vario ornatu s. colore distinguor. Athen. (539.) de tentorio Alexandri, Οἱ δὲ ὑπερείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν ἐκόσμουν τὸν ἄνω τόπον. ["Jacobs. Anth. 9, 163. Heyn. Hom. 8, 339. Boiss. Philostr. 603. Heind. ad Plat. Hipp. 166." Schæf. Mss. Plut. 9, 486. 638. * Ποικιλμὸς, Varietas, 7, 503. 10, 477.] Ποίκιλσις, Variatio, Plato de LL. [5. p. 612. "Ad Herodian. Philet. 446. ad Timæi Lex. 220." Schæf. Mss.] Ποικιλτὴς, Qui variat, acu pingit, versicolore ornatu vestimenta elaborat, Plut. Pericle (12.) p. 289. meæ Ed., enumerans opifices quosdam in rep. Athen. Ζωγράφοι, ποικιλταί, τορευταί. Frequens ap. LXX. Interprr., ubi vulgo redditur Plumarius, ut Exod. 26, (36.) Et 28, (6.) Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, Opus plumarium. Ibid. (15.) Ἔργον ποικιλτοῦ exp. Opus polymitum. Plumarius autem pro Eo qui acu pingit in pulvinaribus plagis, vocabulum Lat. est, a Catone usurpatum. Sed Græca vox illa latius etiam extenditur, sc. ad textores quoque qui ποικίλα s. πολύμιτα ὑφάσματα texunt. ["Herodian. Philet. 446. et n." Schæf. Mss. Sutor, qui opera Phrygionica facit, Æschin. 14. * Ποικίλτρια, Strabo 6. p. 574=104. Schæf. ad Greg. Cor. 1036.] Ποικιλτικὸς, Pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit. Et fem. ἡ ποικιλτικὴ, sc. τέχνη, Ars illa plumariorum et phrygionum. Plin. 8, 48. Pictas vestes jam apud

Homerum fuisse. Acu facere id Phryges invenerunt; ideoque Phrygiones appellati sunt. Hes. et Suid. ποικιλτικὴν exp. πολυμιταρικὴν τέχνην, Artem pluribus liciis texendi. Ubi etiam NOTA Πολυμιταρικὸς a πολύμιτος. Sic ap. Greg. Naz. Ποικιλτικὴ ἐπιστήμη. [LXX. Job. 38, 36. Ποικιλτικὴ, Dionys. H. de C. VV. 24. Schæf. " Ad Herodian. Philet. 446. (ubi et de ποικιλτικὸς,) Timæi Lex. 219. et n. * Ποικιλτικῶς, ad Herodian. l. c." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 710.] Porro ap. eund. Hes. HABETUR Ποικιλεὺς, έως, ὁ, quod exp. ποικιλτὴς, [" ad Herodian. Philet. 446." Schæf. Mss.] Ποικιλτὸς, Variatus, Varie pictus, Vario colore pictus et distinctus, Versicolor, i. q. ποικίλος, Longin. (43, 2.) e Theopompo, Πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν, ἀλουργεῖς, τὰ δὲ, ποικίλαι, τὰ δὲ λευκαί. Ubi ποικίλαι στρωμναὶ pro ποικίλα στρώματα, ut e Plut. supra habuimus, i. e. Strata s. Stragula picta. Plumatus autem, pro Opere plumario factus, affertur e Vopisco. [LXX. Exod. 35, 33. 38, 15. " Wakef. Ion. 191." Schæf. Mss. * " Ἀποίκιλτος, Non variegatus, Suid. v. Ἄξειρον. Simplex, Dionys. Areop. 29. Clem. Alex. 244. Schol. Eur. Phœn. 473. cf. Barnes. * Θεοποίκιλτος, Andr. Cr. 149. * Χρυσοποίκιλτος, Clem. Alex. 184." Kall. Mss.]

[* Ἀναποικίλλω, Schol. Pind. O. 10, 114.] Διαποικίλλω, i. q. ποικίλλω, Varie distinguo, Varia pictura distinguo, Vario, Variego, Isocr. Evag. init. Καὶ περὶ τούτων δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλαι τὴν ποίησιν. Sic ap. Horat. Poet. Qui variare cupit rem prodigialiter unam, sc. narrationibus et fabulis. Pass. Διαποικίλλομαι, Varie distinguor; διαπεποικιλμένος μέλανι, Nigris maculis distinctus. [Plut. Lysandro 7. 8. Sertorio 14. * Ἐκποικίλλω, Max. Tyr. 169. " Hemst. Auctar. ad Hesych. 1, 1735." Schæf. Mss.] Ἐμποικίλλω, Vario, Intertexo varie, [" ad Lucian. 2, 18." Schæf. Mss.] " Κατα- " ποικίλλω, Variego, Vario, Hermog. Itidem Bud. " interpr. Evario, Varietate distinguo, e Plat. afferens " in exemplum, Καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῖν ταῦτα καταπεποικιλ- " ται." [" Callixenus ap. Athen. 204. Πας τόπος κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο." Schw. Mss. Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 1. " Toup. Opusc. 1, 340. ad Diod. S. 1, 56. * Περιποικίλλω, Heyn. Hom. 6, 568." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συμποικίλλω, Joseph. A. J. 3, 7, 5.]

ΠΟΙΜΗΝ, ένος, ὁ, Pastor, proprie Ovium pastor, Opilio, οἰῶν ἐπιμελητὴς, ideoque et ab ὄϊς derivatum putant, dictumque quasi οἰμὴν, Σ. (162.) Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. Utitur et alibi passim. De opilionibus autem proprie dici Plato Minoë indicat, ubi quærenti quis sit et quo nomine vocetur, ὁ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν, respondetur, ποιμήν. Itidem de Rep. 1. Ὅτι οἴει τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. Et Theophyl. Ep. 38. Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Item Plut. in Apophth. Agathoclis, (6, 674.) Οὐ μόνον τὰ πρόβατα λαβὼν, ἀλλὰ καὶ τὸν ποιμένα * προσεκτυφλώσας: per ποιμένα intelligens Polyphemum ab Ulysse oculis orbatum. A πρόβατον autem et μῆλον, sunt synonyma huic προβατεὺς et μηλατεὺς, ap. Eust. Parabolice autem Christus ποιμὴν in Evang. vocatur, sicut πρόβατα singuli fideles, ut tum alibi, tum Jo. 10, (2.) Necnon Christi ministri et vicarii eodem nomine appellantur, ut in Ep. ad Ephes. 14, (11.) Αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους· τοὺς δὲ, προφήτας· τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς· τοὺς δὲ, ποιμένας καὶ διδασκάλους. Itidemque totus fidelium grex ποίμνιον nominatur. Quinetiam ποιμὴν λαῶν ab Hom. dicitur ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς, ut in Minoe docet Plato, i. e. Dux s. Imperator, vel etiam Rex, Il. A. (263.) et alibi, Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν: quod Hes. et alii exp. βασιλέα τῶν ὄχλων. Imo et generaliter pro Quovis curatore accipi tradunt, Soph. Aj. (360.) p. 22. meæ Edit. σέ τοι μόνον δέδορκα Ποιμένων ἀπαρκέσοντα, Schol. exp. τῶν κηδεμόνων, των βοηθῶν. Affertur et ex Eur. ποιμένες ὄχων pro Rectores curruum. Quinetiam pro Bubulco capi docet Eust. in Od. K. (82.) ὀθι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει: quoniam sc. sequitur, Ἔνθα κἄϊπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξῆρατο μισθοὺς, Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. [" Valck. Callim. p. 75. Ammon. 9. Longus p. 3. 5. 7. 8. 24. 115. 210. Vill., Heyn. Virg. 1. p. clxxvi. Hom. 5, 515. 6, 83. Wakef. Eum. 91. Abresch. Æsch. 2, 9. Rector, Ductor, Dux, Markl. Suppl. 190. 674. Musgr. Hel. 1500. Lobeck. Aj. p. 277. Π. λόχων, ὄχων, Valck. Phœn. p. 397.: ἵππων, Boiss. Philostr. 448.: μύθων, Timon Phl. 29. Jacobs. Anth. 12, 102. 150." Schæf. Mss. Pind. O. 10, 107. πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, Herum alienum. Æsch. Suppl. 780. ναῶν ποιμένες, Ag. 654. ποιμένος κακοῦ στρόβῳ, de Tempestate.]

Ἀρχιποίμην, ενος, ὁ, Pastorum princeps. Sic vocatur Christus respectu ceterorum gregis sacri pastorum: alicubi et ipse ποιμὴν nominatus. In 1 Ep. Petri 5, (4.) Φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον, Cum apparuerit ille pastorum princeps. [* Ἐπιποιμὴν, i. q. ποιμὴν, Od. M. 131. cf. Ἐπιβουκόλος. * " Συμποιμὴν, Nicet. Eugen. 6, 436. Greg. Naz. Or. 32. init." Boiss. Mss.] Φιλοποίμην, Pastorum amans, Nomen proprium prætoris Achæorum, ap. Liv. et Plut. qui Vitam ejus conscripsit. [* Φιτυποίμην, i. q. φιτυκόμος, ad Æsch. Eum. 914. * Ψευδοποίμην, Cyr. Alex. in Isaiæ c. 56. p. 801.]

" Ἔμποιμνον εἶμα, Suidæ τὸ ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἐκ " ποίμνης. Signif. tamen potius Vestis quæ in grege " gestatur: ἔκποιμνον autem foret Quod e pecoribus " gregis conficitur."

Ποιμενικὸς, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius, Theophyl. Ep. 44. Ποιμενικῆς μουσουργίας ἐπιστήμων, Cantus pastoralis, ut Claudian. vocat. Philo V. M. 1. Ποιμενικὴ μελέτη καὶ προγύμνασμα βασιλείας, A re pastoritia commentatio est et meditatio regni, Bud. Athen. 21. Ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν. Item ἡ ποιμενικὴ, sc. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars pastoria, Scientia pascendi curandique ovium gregem, Plato de Rep. 1. [" Villoison. ad Long. 47. 60. ad Diod. S. 1, 180. Jacobs. Anth. 7, 98. 9, 304." Schæf. Mss. * Ποιμενικῶς, Eumath. p. 110. Πωμενικὸς, pro ποιμ., ad Theocr. 1, 23.] Ποιμένιος, i. q. ποιμενικὸς, Epigr. καμάτων, [" Jacobs. Exerc. 2, 124. Anth. 7, 98. 9, 303." Schæf. Mss. * " Ποιμενία, s. * Ποιμναία, Ars pastoria, Res pecuaria, Opp. K. 4, 269." Wakef. Mss. Hoc autem in l. Schneid. dedit * Ποιμένιον, quod legitur etiam ibid. 3, 264. sed sensu τοῦ ποίμνιον. " Pierson. Veris. 171." Schæf. Mss.]

Ποιμενίδης, E pastore natus, Qui pastorii generis est. Ποιμενίδαι, γένος, ἐξ οὗ ὁ Δήμητρος ἱερεὺς, Hes.

Ποιμαίνω, Pasco, Od. I. (188.) μῆλα Οἷος ποιμαίνεσκε, Solus pascebat oves, Hesiod. Θ. (23.) Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο, Apoll. Rh. 2, (1004.) πόίμνας ποιμαίνειν, Ovium greges pascere. Item Plato de Rep. 1. Ποιμαίνειν τὰ πρόβατα. Herodian. autem sine adjectione casus posuit pro Oves pasco, Opilio sum: 7, (1, 6.) de Maximino, Ποιμαίνων ἐν τοῖς Θρακίοις ὄρεσι. || Curo, Curam gero, φροντίζω, Schol. Soph. et Suid. [Æsch. Eum. 91. 249. " Ad Callim. p. 180. Longus p. 7. 24. 88. Vill., Wakef. S. Cr. 2, 86. Stroth. Præf. ad Theocr., Valck. Hipp. p. 182. Theogn. 697. (Οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅ,τι μὴ * ποιμαντέον εἴη,) Abresch. Æsch. 2, 9. 34. Jacobs. Anth. 9, 58. 2, 291. Fallo, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 145. Hipp. p. 182. Musgr. ad v. 153.: σῶμα, Boeckh. in Plat. Min. p. 18. (Lys. p. 209. Τὸ σῶμα ποιμαίνει καὶ θεραπεύει.)" Schæf. Mss. " Manetho 4, 535." Wakef. Mss. Theocr. 11, 80. ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, Cantando fallebat amorem. Moschus 2, 5. Εὖτε καὶ ἀπρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων, Vagatur. * Ποιμασία, Philo de Nomin. Mutat. 1060. 1062. * Ποίμανσις, unde] Ποιμαντικὸς, Pertinens ad eos qui oves pascunt, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius, i. q. ποιμενικός. Greg. Naz. ποιμαντικὴ βακτηρία, Baculus pastoralis, Pedum. Idem, ποιμαντικὴ ἐπιστήμη: pro quo et ποιμαντική, subaudito nomine ἐπιστήμη, ut supra in ποιμενική.

Chrys. de Sacerd. Τῆς π. κέρδος. [Isidor. Pelus. Epist. 1, 136. Τὸν τῆς ποιμαντικῆς ἡγεμόνα. * Ποιμαντὸς, unde * " Ἀποίμαντος, Pastorem non habens, Amphiloch. 34. 65." Kall. Mss. Basil. in Ps. 48. p. 247. Greg. Naz. Epist. 39. p. 802. Anal. 2, 133. * " Ποιμαντὴρ, Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.] Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, Pastor, i. q. ποιμήν. Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, idem. Et sicut ποιμὴν ab Hom. vocatur Dux etiam populi et rex, sic et ποιμάνωρ ab Æsch. (Pers. 241.) UNDE Ποιμανόριον, τὸ, Grex, non ovium tantum, sed et populi. Eust. 212. Τὸ δὲ, ποιμὴν λάων, ταὐτὸν ὂν τῷ ἀνδρῶν, ποιμάνωρ συνθέτως Αἰσχύλος εἴρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον, (Pers. 74.) Videtur igitur ei ποιμάνωρ comp. esse e ποιμὴν et ἀνὴρ, aut e ποιμαίνω et ἀνὴρ, ea forma qua στυγάνωρ. Ego pro verbali potius habeo, non secus ac ποιμάντωρ. [Ποιμάνωρ, Hes. ποιμὴν, ἢ βασιλεύς. Phot. Ποιμάνωρ· * ποιμανδρῶν, sed forsan leg. ποιμὴν ἀνδρῶν. " Wakef. Eum. 91. Ποιμανόριον, ibid. et S. Cr. 5, 96." Schæf. Mss. Passow. ad Musæum p. 210. At * Ποιμανδρία, ἡ, Mulctrale, Lycophr. 326.]

[* Ἀντιποιμαίνω, Greg. Naz. 1, 523. * Διαποιμαίνω, Manetho 4, 419. Cyr. Alex. Glaph. 1. p. 154. * Συμποιμαίνω, Eur. Alc. 581. " Markl. Iph. p. 463." Schæf. Mss.]

Ποιμανεὺς, έως, i. q. ποιμάνωρ et ποιμὴν, Pastor, Opilio. Ποιμανεύω, Pasco. Exp. etiam Custodio. [" Jacobs. Anth. 6, 69." Schæf. Mss. Suid. in Πρὶν καὶ λύκος ὀΐν ποιμανεύσει. * " Ποιμαινεύω, Vat. Prov. 3, 48. Suid. 3, 173." Wakef. Mss.]

Ποίμνη, ἡ, Grex ovium, Il. I. (122.) de insula quadam Cyclopea, Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταίσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν: attamen ait eam βόσκειν μηκάδας αἶγας. Soph. Aj. (185.) p. 12. meæ Edit. ἐν ποίμναις πιτνῶν, In ovium greges irruens: 1 ad Cor. 9, (7.) Τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Sic ποίμνας ποιμαίνειν supra ex Apoll. Rh. || Allegorice de Grege ovium Christi. Vide Ποίμνιον. [Demosth. 1155. " Longus p. 6. 132. Vill., Valck. Phœn. p. 90. ad Herod. 230. Jacobs. Anth. 8, 91. Ovis, Musgr. El. 719. Abresch. Æsch. 2, 2. Heyn. Hom. 7, 322. 529." Schæf. Mss. Ποίμνη, Gl. Ovilium, Ovile, Grex. * Ποιμνή· Pastus. * Ποιμνοτρόφος, Pastor, Pecuarius, Aqu. 2 Reg. 3, 4. * " Ποιμνηλάτης, Theod. Diac. Acr. 5, 94." Boiss. Mss.] Ποίμνηθεν, A grege, De grege, E grege, ut πρύμνηθεν, [Apoll. Rh. 2, 492. Ποίμνειος, poetice.] Ποιμνήϊος, Pertinens ad ovium gregem, Qui est ovium gregis, Od. B. (470.) de muscis, Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἡλάσκουσιν Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, ubi exp. ποιμαντικὸν et ποιμενικὸν, Pastoralem, Pastorium, Pastoritium: ut σταθμὸς ποιμνήϊος sit Caula, Ovile, Stabulum ovium gregis. Hesiod. σηκὸν ποιμνήϊον appellat (Ἡμερ. 23.) Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. Eust. in hoc Ποιμνήϊος dicit esse pleonasmum literæ η, sicut in οἰήϊον. [* Ποιμνικὸς, i. q. ποιμενικὸς, LXX. 1 Sam. 17, 40. * " Ποίμνιος, Valck. Diatr. 168. * Ποιμνίτης, * Ποιμνήτης, Wakef. Alc. 588." Schæf. Mss. Cf. Ælian. H. A. 12, 44.]

Ποίμνιον, i. q. ποίμνη, i. e. Ovium grex, ut αἰπόλιον, Grex caprarum. Aliquando tamen et alios greges sub se comprehendit, Eust. Plato de LL. Ποίμνια καὶ πρόβατα. Item de grege ovium Christi, Luc. 12, (32.) Μὴ φοβηθῆτε τὸ μικρὸν ποίμνιον. In 1 Ep. Petri 5, (2.) Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον. Sic et ποίμνη usurpatur, ut Matth. 26, (31.) Διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης, Dispergentur oves gregis, sc. percusso pastore, Jo. 10, (16.) Γενήσεται μία ποίμνη καὶ εἷς ποιμὴν, Unus grex, et unus pastor. Sunt etiam qui interpr. Ovile, ut i. sit q. ποιμνήϊος σταθμὸς et ποιμνήϊος σηκὸς, ut Hom. et Hesiod. appellant, i. e. Stabulum ovilli gregis. [" Musgr. Rhes. 552. Cattier. Gazoph. 38. ad Herod. 230. Longus p. 7. 8. 24. Vill. Ποίμνια, Pecudes, 2. 6. Greges, 3." Schæf. Mss. * Ποιμνιοτρόφος, Aqu. Amos. 1, 1. * Φιλοποίμνιος, Theocr. 5, 106.]

ΠΟΙΝΗ, ἡ, Pœna, Ultio injuriæ s. peccati: quidam definierunt, ποινή ἐστιν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, Pœna est peccati ultio. Paus. Lacon. 75. Τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων ὠνόμαζον ποινάς. Item ποινὰς δοῦναι et τίσαι s. ἀποτίσαι, ut Lat. Dare s. Pendere s. Dependere s. Expendere s. Solvere s. Exolvere s. Persolvere s. Luere s. Reddere pœnas. Et ἀπαιτεῖν ποινὰς, ut Latine Exigere, Repetere, Petere, Poscere, Reposcere. Is autem qui infligit, Capit, Accipit, Sumit: qui infligi jubet, Imponit. Irrogat, In pœnam cogit. Il. Π. (398.) πολέων δ' ἀπετίννυτο ποινὴν, ubi exp. δίκην εἰσέπραττε: ut et ap. Suid. Ποινὰς τοῦ πατρὸς φόνου πράξασθαι θέλων. Xen. K. Π. 6, (1, 8.) Οὐ τίνων ποινὰς ὧν τε ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ ἐποίησεν, Eur. (Iph. T. 446.) Ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους. At ἀφεῖσθαι ποινῆς, Liberatum esse pœna, Plut. S. N. V. Ἀφεῖται τῆς τοῦ γένους ποινῆς, Liberatus est pœna, cui majores sui erant obnoxii. Sic fere ap. Claud. manet cunctos generis pœna una. || Ipsæ etiam Furiæ et deæ, quæ scelerum pœnas exigere creduntur, Ποιναὶ nominantur, ut videbis ap. Paus. Att. 32. Sic accipiunt ap. Synes. Ep. 44. Ὅπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δήμιοι, χεῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν αἱ ποιναὶ χρείαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου παρέχονται: sic interpretantes hæc verba, Eund. Furiæ et Diræ usum universi naturæ præbent. Item ap. Plut. Othone (1.) Ὡς οὐκ ἀνδρὸς, ἀλλά τινος ἢ ποινῆς ἢ παλαμναίου δαίμονος, ἄφνω τοῖς πράγμασιν ἐπιπεπτωκότος. Idem in Erotico tradit τὰς τοὺς ἀνδράσιν ὀργιζομένας γυναῖκας vocari ποινάς. || Hes. quoque ποιναῖς ἐφικταῖς exp. ἐριννύσι. Vide et Suid. || Ποινὴ Homero ἀντάλλαγμα, ἀντισήκωσις, ἀμοιβὴ, ut exp. in locis qui sequuntur. Il. Σ. (498.) ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο, Ε. (266.) Δῶχ' υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος, I. (629.) κασιγνήτοιο φόνοιο Ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς, ἑδέξατο τεθνειῶτος, Φ. (28.) Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους, Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος. Significat igitur Homero non tantum Pœnam quæ corpore luitur, sed etiam Pretium quo injuria pensatur. In loco illo ex Il. I. citato, κασιγνήτοιο φόνοιο ποινὴν ἑδέξατο, Schol. exp. ἀντέκτισιν s. τιμωρίαν ἔλαβεν ὑπὲρ ἀδελφικοῦ φόνου, Pœnas sumsit pro fratre interemto. Itidem et in posteriore λέξατο κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο θανόντος, reddemus Elegit pueros s. juvenes, qui sanguine suo de Patroclo interfecto pœnas luerent. Atque ita ποινὴ dicitur etiam Corpus illud ipsumq uod pœnam persolvit, s. Qui corpore suo pœnam luit; s. Qui pro pœna luenda datur: ut et Ælian. ap. Suid. Μὴ ἂν αὐτοῖς τὸ δεινὸν λωφήσειν, εἰ μὴ πέμποιεν ἀνὰ πᾶν ἔτος δύο παρθένους εἰς τὴν Ἴλιον τῇ Ἀθηνᾷ, Κασάνδρας ποινὴν, Quæ pœnas dent Cassandræ interemtæ ab Ajace. Hesychio ποινὴ est ἀντέκτισις ἢ ὑπὲρ φόνου διδομένη, τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνηρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις: quemadmodum et Suid. ἐπὶ καταβολῆς χρημάτων accipit, h. l. ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος. [" Paus. 1, 396. ad Anton. Lib. 259. Verh., Toup. Opusc. 1, 365. 389. Il. P. 207. Wakef. Eum. 203. 353. Abresch. Æsch. 2, 23. Jacobs. Anth. 10, 281. Huschk. Anal. 192. Heyn. Hom. 4, 514. 5, 48. 675. 6, 483. Boiss. Philostr. 590. Furia, Fac. ad Paus. 1, 167. Kuhn. 105. Wolf. ad Hesiod. 87. Græv. Lectt. Hes. 633. ad Lucian. 1, 469. Pretium, Heyn. ad Apollod. 383. Ποινὴν δοῦναι, T. H. ad Plutum p. 51." Schæf. Mss. " Bono sensu, Pind. Π. 1, 113. (4, 112.)" Wakef. Mss. Soph. El. 211. * " Ποινοδόκης, Wakef. Herc. F. 889." Schæf. Mss. * Ποινοποιὸς, Lucian. Philop. 23. al. v., Furiæ. * " Ποινηλάτης, Vindex, Theod. Prodr. 117. 225. * Ποινηλάτις, 405. τύχη." Elberling. Mss. " Nicet. Eugen. 6, 37." Boiss. Mss.] Ποινηλασία, ἡ, Cum quis in pœnam cogitur, Cum pœna infligitur s. imponitur. Ποινηλασία τοὺ νόμου, Bud. ex Œcum., pro Sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus. [Cf. Jo. Philadelph. in Rutgersii Var. Lectt. 249.] ΑΤ Ποινήλατος, A furiis agitatus, s. Quem αἱ ποιναὶ exagitant et in pœnas cogunt, [Anonymus Suidæ, Simpl. ad Epict. 435. μανία.] Ποινηλατέω, Furiis pœnalibus exagito; [" Pœnis afficio, Theod. Prodr. 126. Tzetz. Ch. 3, 383." Elberling. Mss.] Hes. tamen ποινηλατήσας exp. simpliciter ελάσας. Exul

et pass. Ποινηλατούμενος ap. Suid. [Plut. 10, 796. ὑπ' Ἐρινύων: Lycophr. 271. Eust. Il. A. p. 13, 29. "Ad Timæi Lex. 108. ad Lucian. 1, 469." Schæf. Mss.]

[* "Αντίποινος, ὁ, ἡ, Wakef. Eum. 268." Schæf. Mss. Lycophr. 271. 1201. 1297. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 295." Boiss. Mss.] Ἀξιόποινος, Pœna dignus, Dignus qui pœnam luat. [* "Ἄποινος, ad Anton. Lib. 259. Verh.: φόδη, Toup. Opusc. 1, 376." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 105. βία. Vide Ἄποινον. * Ἀποινεῖ, Schol. Aristoph. Θ. 725.] Νήποινος, Impunis, Impunitus, De quo pœnæ sumtæ non sunt, Qui pœnas non luit. In Od. (A. 380.) νήποινοι ἀλοισθε, pro ἀτιμώρητοι, ἀνεκδίκητοι, * ἀνέκτιτοι. Et Νήποινον adverbialiter sicut et Lat. vox Impune pro Impunito, Od. Σ. (297.) ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδοντες, A. (377.) ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι. ITEM Νήποινα, ET Νηποινεΐ, SIVE Νηποινί, Itidem pro Impune, Impunito. Bud. e Xen. Ἱερ. (3, 3.) p. 530. meæ Ed. Μόνους γοῦν τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νηποινὰ ἀποκτείνειν. Sed quidam Codd. ibi habent νηποινεί: quidam ETIAM Νηποινῆ: sicut et ap. J. Poll. 8. Νηποινῆ τεθνάναι. Rursum Bud. e Dem. (1374.) Ἐὰν δ' εἰσίωσιν εἰς τὰ ἱερὰ καὶ παρανομῶσι, νηποινεὶ πάσχειν ὑπὸ του βουλομένου ὅ,τι ἂν πάσχῃ, πλὴν θανάτου. Similem legem de mœchis extare scribit in Or. c. Neær. 237. Apud Hes. vero habetur ET Νηποινί, quod itidem exp. ἄνευ τιμωρίας. At ego id Νηποινὶ et Νηποινεὶ ceteris duobus anteferendum crediderim. "Νάποινος, Hesychio "μάταιος, Inanis. Signif. tamen potius Impunis, Im- "punitus: Dorice pro νήποινος." ["Νήποινος, Herodes 17. Νήποινα, Νηποινεὶ, Νηποινη, Νηποινὶ, Dionys. H. 1, 258. 3, 1380. Schneid. ad Xen. Hier. 240. Νηποινεὶ, ad Timæi Lex. 31." Schæf. Mss. * Παλίμποινος, Maximus v. 17. παλιμποίνησι δίκησι. * Πολύποινος, Sext. Emp. 393. * Τεκνόποινος, Æsch. Ag. 161. * Ὑστερόποινος, 58. Choeph. 380. * Ὠκύποινος, S. c. Th. 745.]

Μεταποίνιος, Pœnalis, i. q. ποίνιμος: ut δίκη μεταποίνιος ap. Suid. in Ποινὴ, cui subjungit ex Epigr. Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τοίην μὴ λάμβανε ποινήν. ["Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss.]

Ἀντίποινον, τὸ, Pœna, Ultio, Soph. El. (592.) ἡ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς, Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις; i. e. ἐκδίκησιν, Pœnam pro filia occisa. Puto autem in hoc ἀντίποινον nihilo majorem vim habere præp. quam in ἀντίλυτρον: [Phil. 316. "Ad Anton. Lib. 259. Verh., Eur. Hec. 1061." Schæf. Mss. Herc. F. 755.] Ἄποινον, τὸ, Pretium munusve quod loco pœnæ debitæ offerebatur, quo pœna debita luebatur s. pensabatur. Sic accipere possumus Il. Φ. (99.), ubi Achilles Hectora compellans ait, Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο: nam sanguine et vita luenda tibi est mors Patrocli. Alias signif. etiam Pretium liberationis: λύτρον, Il. Ω. (139.) ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄροιτο, sc. ad redimendum cadaver Hectoris: (137.) Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα, (276.) Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα: (686.) Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα, Pro te redimendo. Itidem A. (13.) de Chryse, Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. || Ἄποινα pro Pœnæ etiam, affertur e Plat. de LL. ["Ἄποινον, Marcellus 10. Ἄποινα, Thom. M. 587. Eur. Iph. T. 1459. Probl. Arithm. 17. ad Anton. Lib. 259. Verh., Toup. Opusc. 1, 377. Valck. ad Moschum p. 377. ad Herod. 382. 474. 745. ad Diod. S. 1, 315." Schæf. Mss.] Ἀποινάω, Pœnæ debitæ eximo, Redimo, ἀπολυτρόω, ut Hes. exp. At Dem. accipi tradit pro Pecuniam exigo, sc. ab homicida, qua accepta dimittatur, et pœnam debitam effugiat. Nam p. 264 (=629.) cum recitasset hanc Solonis legem, Τοὺς δ' ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ἀποκτείνειν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, καὶ ἀπάγειν· λυμαίνεσθαι δὲ μὴ, μηδ' ἀποινᾶν: illa verba ordine explicans ac declarans, subjungit, Τὸ δὲ, μηδ' ἀποινᾶν, μὴ χρήματα πράττεσθαι· τὰ γὰρ ἄποινα, χρήματα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί: ubi etiam nota Ἄποινα. At Ἀποινᾶσθαι pro Præmium reportare et assequi, affertur ex Eur. Rhes. 177. "Valck. Diatr. 97. ad Anton. Lib. 259. Verh." Schæf. Mss.] "Ἀποινέω, "i. q. ἀποινάω, ut Etym. innuit, ἀποινεῖσθαι expo- "neus ἀφαιρεῖσθαι et χρηματίζεσθαι, sicut ἀποινᾶν, "χρήματα εἰσπράττεσθαι, οἷον ἄποινα λαμβάνειν." [* Ἀποινόω, Pind. N. 5, 29.] Ἀνάποινος, ὁ, ἡ, Non redemtus pretio, Il. A. (99.) Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, Ἀπριάτην, ἀνάποινον. Ubi Eust. annotat quosdam hæc duo Ἀπριάτην et ἀνάποινον adverbialiter accipere pro ἀπριάδην ET ἀναποίνως, Sine pretio redemtionis, Sine pecuniis quæ redemtionis gratia penduntur. Hesychio ἄποινος est non solum * ἀλύτρωτος, sed etiam μάταιος. [* Πανάποινος, ad Æsch. Suppl. 105. * Παλίμποινον, τὸ, Retributio, Æsch. Choeph. 791.]

Ποιναῖος, Pœnarius, ut ap. Quintil. Pœnaria actio: qua sc. quæritur An commissa sit pœna, an exigi debeat. In VV. LL. ποιναία σελὶς exp. Pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur et pro ποίνιμος, Pœnalis, Pœnas infligens; s. τιμωρὸς, τιμωρητικὸς, ut in Lex. meo vet. exp. ["Musgr. Bacch. 371." Schæf. Mss. Aristæn. p. 25. βέλος, Synes. p. 104. βίος.]

Ποίνιμος, ὁ, ἡ, Pœnalis, Pœnas infligens, Pœnis persequens; alicubi etiam Ultor, Vindex. Soph. Aj. (843.) p. 50. meæ Ed. Ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες, Γένεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατου. Ubi Schol. ποίνιμοι exp. τιμωροὶ, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους. Idem tamen ποίνιμα accipit pro ποινῆς ἄξια in h. l. Electræ (210.) p. 91. Οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος Ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι. Rectius Idem ποίνιμος exp. τιμωρὸς, ἡ ποινὴν ἀπαιτοῦσα, Tr. (810.) p. 359. ὧν σε ποίνιμος δίκη Τίσαιτ', Ἐρινύς τ'. Sic in Epigr. ποίνιμος λιθοκτονίη, Pœnalis lapidatio, Lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum. ["Musgr. ad Eurip. p. 215. Med. 848. Luzac. Exerc. 124. Wakef. Eum. 137." Schæf. Mss.] "Ἐμποίνιμος, In "pœnam incurrens, Pœnam merens, Pœnæ ob- "noxius. Apud Suid. habetur et Ἐμποίνιμος ET "Ἐμποίνιος, ambo exposita ἔνοχος ποινῇ, et ἐφ' οἷς "ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν: una cum hoc exemplo, "Ορ- "κους οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, οὕσπερ πρὸς "τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο: de Romanis, qui "Saturninum affectantem tyrannidem contra fidem "datam morti adjudicarant. Hesychio ἐμποίνιμον "est τὸ ἐν ποινῇ." ["Jacobs. Anth. 7, 261. Abresch. Lectt. Aristæn. 316. Toup. Opusc. 1, 111. Emendd. 1, 170." Schæf. Mss.]

[* "Ποινεὼν, Musgr. Here. F. 340." Schæf. Mss.] Ποινάω, Punio, Pœnas exigo, Pœnas sumo de. Ποινᾶσθαι, Hes. exp. ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν ἀντέκτισίν τις λάβῃ. ["Ad Mœr. 338." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 204. Eur. Iph. T. 1433. Ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἱστορας βουλευμάτων Γυναῖκας,—Ποινασόμεσθα.] Item ET Ποινάζω pro Punio, Pœnas sumo, accipitur ap. Eur. Pro quo in VV. LL. perperam SCRIPTUM Ποιμάζω. [Respicitur proculdubio locus supra cit.; ποιμάζω igitur est vox uihili.] NECNON Ποιναλίζω ibid. exp. Punio, et βασανίζω. Ποίνημα, τὸ, Pœna quam quis luit, quæ de aliquo sumitur, i. q. ποινή. Perperam autem ap. Hes. SCRIPTUM Ποινώματα, τιμωρήματα: pro ποινήματα. Ποινήτωρ, ορος, ὁ, Qui punit, pœnas exigit s. sumit, Vindex, Ultor: qua signif. et ποίνιμος supra capitur. Nonn. (Jo. 199.) Εἵνεκα δὲ κρίσιος ποινήτορος. Pro quo DORICE Ποινάτωρ: unde ap. Hes. Ποινάτορας, τιμωρούς. [Eur. El. 23. 268. Æsch. Ag. 1290. "Jacobs. Anth. 9, 345." Schæf. Mss.] Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ποινήτωρ, Opp. Ἁ. (2, 421.) Ποινητῆρες ἔασι καὶ ἀλλήλων ὀλετῆρες. [* Ποινήτειρα, Tzetz. Posth. 35. * Ποινήτης, fem. * "Ποινῆτις, Jacobs. Anth. 8, 73. (* Ποινητὸς, unde *) Ἀποίνητος, Brunck. El. 1065." Schæf. Mss.]

ΠΟΙΟΣ, Qualis, Interrog. Fem. Ποία, Qualis. Neutr. Ποῖον, Quale. Interdum vero Quis. Il. Ψ. (570.) Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Cui interrogationi subjungitur, Ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους: ubi annotat Eust. recte dici ποῖον, quia non rogat τί ἔρεξε, utpote quod omnibus sit conspicuum; sed πολυπραγμονεῖ τὴν τοῦ πραγχθέντος φαύλην ποιότητα: quam etiam exp., inquit, subjungens, Ἤσχυνας, etc. Dicam autem de h. l.

et infra, ubi et de aliis ejusd. Poëtæ, in quibus hoc vocabulo utitur. Posidipp. Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; Lucill. Epigr. Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα Λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων; Sed interdum articulus præfigitur, ut ap. Plat. Philebo, ubi is, qui dixerat, σμίκρ' ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα, interrogatur, τὰ ποῖα; Parva quædam igitur primum nobis constituenda. Qualia? Vel, Cujusmodi illa? Et de Rep. 4. Τὰ ποῖα ταῦτα; Hom. quoque ita usus fuerat: ap. quem Il. A. (522.) et quibusdam aliis in libris legimus istud hemistichium, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Pro quibus alibi brevius, ποῖον ἔειπες; Alicubi vero contra pluribus verbis, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Sed hoc præterea considerandum esse dico his in Il., itidemque in illo quem modo ex Il. Ψ. protuli, non esse simplicem interrogationem, sed cum admiratione atque adeo indignatione conjunctam. Neque vero quenquam esse puto, qui si locos expenderit, id mihi non concessurus sit: quo magis miror Eust. ea de re tacuisse, annotatione sua in illum Il. Ψ. locum: siquidem de eo quoque idem judico. Addo autem et hoc, videri mihi ad exprimendum illum istius vocabuli usum, apte præfixum iri voculam Proh, aut O, aliamve hujusmodi, nomini Quale, vel Quod, in hujusmodi Il. interpr. Cic. tamen Qualis et Qui usurpavit in admiratione etiam, et quidem eis addens interdum hæc duo verba, Et quantus. Interdum, et quidem sæpe, dicitur ποιός τις, vacante sc. particula τις. Isocr. ad Phil. Ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾶν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσθαι τοὺς περὶ σοῦ ῥηθησομένους; Nonnunquam et particula δὲ interjicitur, ut ap. Lucian. ἐν Βίων Πράσει, circa fin. Ποῖος δέ τίς ἐστι; ad quam interrogationem respondetur, μέτριος, ἐπιεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ. Aliquando additur particula δὴ, Xen. Καὶ ποῖος δή σοι οὗτος ὁ λόγος ἐστί; Necnon cum præfigitur articulus, Plato, Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Sed et ποῖον δή τι, ap. Eund. Sic Latine Qualisnam et Quisnam, vacante particula illa Nam. Interdum vero Qualis tandem, et Quis tandem, vacante itidem hac voce Tandem. Sed et ποῖ' ἄττα pro ποῖα dicunt plerumque. Plato, Ποῖ' ἄττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιούτους; Idem, Ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννᾶν νοήματά τε καὶ δόξας; Quinetiam præfixo articulo affertur e Xen. (K. Π. 3, 3, 6.) Τὰ ποῖ' ἄττα; ‖ Ποῖοι cum infin. Od. Φ. (195.) Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, κ. τ. λ., ubi Eust. exp. ποταποὶ ἂν ἔσεσθε.

Ποῖος citra interrogationem, aut certe in interrogatione minime directa, ut ita dicam, itidem Qualis, Qui, Æschin. (70.) Σκοπεῖτε δὴ ποίᾳ φωνῇ, ποίᾳ ψυχῇ, ποίοις ὄμμασι, τίνα τόλμαν κτησάμενοι, τὰς ἱκεσίας ποιήσεσθε: ubi observa et τίνα, non habens diversum ab hoc nomine usum. Aristot. Eth. 3. Ἔστι δὲ χαλεπὸν ἐνίοτε τὸ κρῖναι ποῖον ἀντὶ ποίου αἱρετέον, καὶ τί ἀντὶ τίνος * ὑπομενετέον: Rhet. 1. Σκεπτέον δὲ ποῖα ποίοις εἴωθεν ἕπεσθαι. Sic Polit. 4. Ἔπειτα προσαρμόσαι ποίαις ποῖαι πολιτεῖαι συμφέρουσι. Interdum cum articulo, sicut et cum interrogative ponitur. Dem. (246.) Ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Item ποῖός τις, Dem. Βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Idem, Σκόπει πρὸς ταύτην ποίᾳ τινὶ κέχρησαι τύχῃ. Et in plur. ap. Eund. Σκέψασθε τίνων εὐεργεσιῶν ὑπαρχουσῶν, καὶ ποίων τινῶν. ‖ Interdum vero ποῖος pro πόσος, eo quidem modo quo dicitur ποίᾳ ὥρᾳ pro πόσῃ: quem nominis hujus usum Eust. commemorat, sed ut improprium, Διὸ τὸ ποίᾳ ὥρᾳ, ἤτοι πόσῃ, ἀκυρολογεῖται. Quicunque autem sit, e quo istud loquendi genus accipit, sciendum est in eo linguæ nostræ cum Græca convenire, utpote dicenti A quelle heure, pro Quota hora, non pro Quali hora: quod tamen alioqui sonat illud Quelle. Sed fortasse illud ποία ὥρα intelligitur ab Eust. in directa, ut ita dicam, interrogatione, subaudiendo ἐστί: ut sit pro eo quod dicimus, Quelle heure est-il? Possit certe et e vulgari illius sæculi sermone petitum videri. ["Ποῖος, Xen. K. Π. p. 80. ad Lucian. 1, 390. Thom. M. 724. 726. ad Charit. 460. Quem mihi narras—, Heind. ad Plat. Charm. 111. Hipp. 133. Gorg. 147. Xen. K. Π. 8, 3, 37. 8, 4, 31. Eur. Iph. A. 842. De sede, Eur. Or. 401. Pors. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 193. Toup. Emendd. 2, 87. Conf. c. οἷος, Heyn. Hom. 6, 516. De discrimine inter π. et οἷος, ad Lucian. 1, 264. Π. et ὁποῖος, Heind. ad Plat. Gorg. 181. Ὁ π., Brunck. Phil. 1229. Porson. Phœn. 809. 1718. Heyn. Hom. 5, 453. Plato Gorg. 25. Ὁ ποῖός τις, Boeckh. in Plat. Min. 156. Τὸ ποῖον; Eur. Iph. A. 517. Markl. p. 396. Musgr. Iph. T. 1319. Porson. Phœn. 719. Plato Phædr. 309. 337. Heind. Τὰ π. seq. subst., Valck. Diatr. 268. Xen. K. Π. 291. Τὰ π. ταῦτα; Eur. Phœn. 714. Soph. Œd. T. 935, cf. Œd. C. 388. Plato Gorg. 80. Ποῖον τί τοῦτ'; Porson. Phœn. 421. Ποῖός τις, Brunck. Aristoph. 3, 53. Διὰ τίνα ποίαν τ' αἰτίαν; Diod. S. 2, 619. Xen. K. Π. 3, 1, 14. Τὸν ἐκ ποίας πόλεως στρατηγὸν —; Koῖος, (Ionice,) Callim. 1. p. 442. Jacobs. Anth. 12, 343. Koίη, Herod. p. 14. (1, 30. 6, 30.)" Schæf. Mss. Aristoph. "Ορν. 921. ἀπὸ ποίου χρόνου;]

AT VERO Ποιὸς oxytonum, vel potius ὁ ποιὸς, ET Ποιός τις, Qualitate præditus, Certa quadam qualitate præditus, Theophr. C. Pl. 6. Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν, Certa quadam qualitate esse præditam, affectam, Certæ qualitatis esse: ad hoc sc. accommodatæ. Idem, Ποιόν τι τὸ ὑποκείμενον ἀποδιδόναι. Apud Aristot. autem, Ποιάν τινα τροφὴν κατασκευάζει, Gaza vertit Qualitate quadam cibum afficit. Apud Eund. Ποιάν τινα οὐσίαν σημαίνειν, redditur Substantiam cum qualitate quadam significare. Et ποιάν τινα κίνησιν, Motum certæ qualitatis. Rursum ap. Eund. de Gen. Anim. 4. Ποιὰ γάρ τις γίνεται μάλιστα ἡ τροφὴ, καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων, Bud. vertit Certa quadam qualitate afficitur. Ceterum Qualitate prædita legimus ap. Cic. N. D. 2. Isti autem, quemadmodum assueverant, e corpusculis non colore, non qualitate aliqua, quam ποιότητα Græci appellant, non sensu præditis. Sed videtur et Qualia pro eod. dixisse Acad. Quæst. 1. ita scribens, Quæ autem moveantur, omnia intervallis moveri: quæ intervalla etiam infinite dividi possint. Et cum ita moveatur illa vis, quam qualitatem esse dicimus, et cum sic ultro citroque versetur, et materiam ipsam totam penitus commutari putant, et ita effici, quæ appellant Qualia. Hic enim cum dicit Quæ appellant Qualia, perinde esse puto ac si diceretur, Quæ appellant ποιά τινα, vel τὰ ποιά. Dico autem τὰ ποιὰ potius quam ποιὰ sine articulo, quod illius usus plura inveniam exempla quam hujus. Articulum certe præfixit et Herm. Κατὰ τὰς ποιὰς τῶν στίχων τομὰς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν, καὶ κῶλα: ubi Bud. vertit, Pro qualitate clausularum sensuum. Apud Eund. ἡ ποιὰ συνθήκη, reddit Certa quædam. Sic Synes. Τῷ δὲ εἰδώλῳ διὰ τὴν ποιὰν τότε τοῦ πνεύματος σύστασιν ἢ κάτω χώρα προσήκει, ubi etiam possis itidem reddere Certam quandam.

Ποιός τις interdum redditur non Qualitate affectus, Certa quadam qualitate affectus, sed simpliciter Certo quodam modo affectus, aut etiam Cujusdammodi, Aristot. Eth. 1, 9. Τὸ γὰρ τῆς πολιτικῆς τέλος ἄριστον ἐτίθεμεν· αὕτη δὲ πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖται τοῦ ποιούς τινας καὶ ἀγαθοὺς τοὺς πολίτας ποιῆσαι, καὶ πρακτικοὺς τῶν καλῶν. Sic autem et alibi loquitur: Rhet. 1. Οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἄλλο πραγματεύονται πλὴν ὅπως τὸν κριτὴν ποιόν τινα ποιήσωσι. Q. l. ita exp. Vict. Nihil aliud student nisi ut judicem, ut res ipsorum fert, afficiant. Et addit, ποιόν τινα significare Quodam modo affectum; vocari enim passim ab Aristot. homines ποιούς τινας, qui his aut illis moribus præditi sunt, aut ita conformatum ingenium habent; et ut homines, ita etiam facta quæ ab ipsis proveniunt, quasi easdem qualitatates redolentia, ita vocari. Hæc ille. At in VV. LL. perperam redditur ποιός τις, Recte animo affectus, item Bene animatus: in hoc ejusd. Aristot. loco, Rhet. 2. Πολὺ γὰρ διαφέρει πρὸς πίστιν, ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα: ita interpretando, Magni enim refert ad faciendam fidem, oratorem videri animo bene affectum esse. In hoc autem libri 1. loco, Τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνε-

σθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν· τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους, ἢ ἄμφω, redditur ποιόν τινα, Bene animatum. Sed hæ interprr. minime sequendæ sunt. ‖ At Bud. postquam ποιά τις exposuit οὐχ ἡ τυχοῦσα, Non quælibet, in Theophr. C. Pl. 6. Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν· οὐ γὰρ ἐν πᾶσι καὶ πάντως· συμβάλλεται δὲ πρὸς εὐσομίαν, ὅταν ἡ φύσις προϋπάρχῃ ποιά τις: postquam ita exposuit, inquam, addit sumi etiam ἀντὶ τοῦ περιττοῦ: atque adeo ποιόν τινα interpr. Præstantem et eximium, in Aristot. Polit. 6. Ὅτι μὲν οὖν αὕτη τῶν δημοκρατιῶν ἀρίστη, φανερὸν, καὶ διὰ τίν' αἰτίαν· ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον. Sed ego non video cur necesse sit aliter hic accipere ποιόν τινα quam in aliis quos ex Eod. protuli ll., ac nominatim in eo quem ex Eth. 1. Ibid. ποιὸς ab eo exp. non solum ὁ τυχὼν, sed et ἀφελής: et subjungitur h. l. Hermog. περὶ Ἰδεῶν 2. Ἀπὸ δὲ τούτων δῆλος ὁποιὸς τίς ἐστι καὶ ὁ ῥυθμὸς ἐν ἀφελείᾳ· ἡ γὰρ ποιὰ συνθήκη κἀνταῦθα τὸν ῥυθμὸν ποιεῖ. Et addit, ἡ ποιὰ, i. e. ἡ λελυμένη, ut paulo superius dixerat. Alibi autem aliter ab eo sumi ait ἡ ποιὰ συνθήκη, sc. pro Certa quædam: nimirum ἐν τῷ περὶ Καθαριότητος, ubi scribit, Τὸν γάρ τοι ῥυθμὸν τὸν ἐν λόγῳ τῷ πεζῷ, ὃν ἡ ποιὰ συνθήκη ποιεῖ μετὰ τῆς ἀναπαύσεως, οὐδὲν ἄλλο ἢ μέτρον τε καὶ μὴ μέτρον εἶναι δεῖ. Hæc ille: at ego rursus non intelligo, quid obstet quominus in illo quoque loco ποιά τις ita vertamus. Denique nomini ποιὸς nihilo magis existimo posse convenire illas interpretationes, quam consentaneum esset ποιόν τινα exponere ἀγαθὸν, vel εὔνουν, in h. l. Aristot. Τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν: exponere inquam ἀγαθὸν vel εὔνουν, quod ille subjungat, Τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους. Sed de his tamen, ut de plerisque aliis, aliorum esto judicium.

[" Ποιὸς, Thom. M. 310. 694. Kuster. Aristoph. 126. Ποιός τις, i. q. οὐχ ὁ τυχὼν, Brunck. Aristoph. 2, 222. Τινὰ ποιὰ, Etym. 659, 15. Τῆς ποιᾶς, 701, 31. 715, 5." Schæf. Mss. * "Ποιώς, Quodam modo, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Ποιότης, ἡ, Qualitas, ut a Cic. etiam redditur in illo quem protuli loco in Ποιὸς, itemque alibi. Est autem frequens hoc nomen ποιότης ap. Aristot. ceterosque Philosophos. A Rhett. autem ποιότης dictus fuit Status qualitatis: de quo ita scribit Fab. 7, 5. Si omnia, quæ supra scripta sunt, deerunt, videndum an minui culpa possit. Hic est ille, qui a quibusdam dicitur Status quantitatis. Sed ea cum sit aut pœnæ, aut honoris, e qualitate facti constituitur, eoque nobis sub hoc esse statu videtur, sicut ejus quoque quæ ad numerum refertur a Græcis; nam et ποιότητα et ποσότητα dicunt: nos utrumque eadem appellatione complectimur. [" Thom. M. 464. 764. Capper. Præf. ad Quinct. p. xiii. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 51." Schæf. Mss.]

Ποιόω, Qualitate afficio. Et pass. Ποιόομαι, Qualitate afficior, Qualitatem recipio, ap. Alex. Aphr. Probl. 1. Unde PARTIC. Πεποιωμένος, Qualitate affectus, Qualitate præditus, ποιός. [Theophr. C. Pl. 2, 1, 5. Aristot. Eth. Nicom. 3, 2. * Ποιωτικὸς, Antyllus Oribasii p. 277. Matth.]

Ἄποιος, ὁ, ἡ, Nulla qualitate præditus, Qualitatis expers, Nullius qualitatis, Plut. (9, 732.) Τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρωστον καὶ ὅλως ἄποιον οὐκ ἔχει διαφοράν, ἀλλ' ὅμοιόν ἐστιν. Sic τὸ ἄγιον πνεῦμα ap. Greg. Naz. dicitur esse ut ἄποιον, ἄποσον, ἀνείδεον, ita etiam ἀναφές. Diosc. Ἀνιέμενος δὲ, ἐστὶν ἄποιος, Nullius est qualitatis. I. e. Nec tactu, nec sapore aliquid remittit sensile, Bud. Ex eod. Diosc. in VV. LL., Ἄποιον ὕδωρ, Aqua omni qualitate carens, i. e. Quæ nihil odoris aut saporis habet. Ex Eod. Ἄποιος ἐν γεύσει, Nullam habens saporis qualitatem. Et ex Alex. Aphr. ἄποιον pro εὔκρατον, Nulla exuperans qualitate, sed medio temperamento constans. [" Hermes Pœmand. p. 113." Boiss. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 318. 3, 124." Lennep. ad Phal. 149. Casaub. ad Athen. 73. 93. 109. Jacobs. Anth. 11, 177." Schæf. Mss. * " Ἔμποιος, Qualitatibus affectus, Method. 364." Kall. Mss.]

¶ Ὁποῖος, "IONICE Ὁκοῖος," et POETICE Ὁπ-

ποῖος, Qualis. Interdum in interrogatione, interdum et citra interrogationem, idque frequentius. Dicam igitur prius de hoc illius usu. Il. Υ. (250.) Ὁππoῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις: quo e versu manasse Erasmus existimat Prov. illud, Cum dixeris quæ vis, audies quæ non vis; sed falso, cum hæc sint verborum Alcæi interpretatio, et quidem ad verbum. Od. P. (421.) καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἐλθοι, T. (218.) Εἰπέ μοι ὁππoῖ' ἄσσα περὶ χροὶ εἵματα ἕστο. Ut autem ὁποῖ' ἄσσα in illo habes Homeri loco, sic ὁποῖ' ἄττα in isto Platonis, præcedente etiam τοιαῦτα, Phædone (31.) Εἰς τὰ τοιαῦτα ἦθη ὁποῖ' ἄττ' ἂν κ. τ. λ. Usurpatur alioqui et non præcedente illo nomine τοιοῦτος, s. τοῖος: Dem. Phal. Καὶ λύσεις συχναὶ ὁποῖαι οὐ πρέπουσιν ἐπιστολαῖς. Cum superlativo, præcedente verbo δύνασθαι, ap. Thuc. 5, (23.) Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ: quæ verba sunt e cujusdam Fœderis formula petita. Interdum autem ponitur ADVERBIALITER Ὁποῖα, pro Qualiter, Ut. ITEM Ὁποῖα, Poetice. ‖ At Ὁποῖος interrogative positi exempla sunt hæc, Od. Ξ. (188.) Ὁππoίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; ubi etiam redditur Qua navi advectus es, potius quam Quali nave. Plato Minoe, ΣΩΚΡ. Ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστιν. ΜΙ. Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; ‖ Ὁποῖός τις, vacante τις, itidem pro Qualis, ut ποῖός τις pro ποῖος, Dem. Τοὺς νόμους ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν. Idem, Οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων, ᾧετο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον. Itidem ap. Xen. K. Π. 3, (3, 18.) Ἐγὼ δὲ ὑμῖν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν. ["Ὁποῖος, ad Lucian. 1, 390. Thom. M. 726. Eur. Rhes. 703. Quicunque, Bast. ad Greg. Cor. 580. Pro ποῖος, Lucian. 1, 545. Epigr. adesp. 490. Od. A. 171. Boiss. Philostr. 230. Heyn. Hom. 6, 30. Simon. Dial. p. 3. I. q. ὅτι τοῖος, Herod. 189. In interrog., Brunck. Phœn. 1718. Valck. p. 567. Lucian. 1, 331. Dawes. M. Cr. 477. An simpliciter interroget, Porson. Phœn. 892. Brunck. Aristoph. 1, 254. 3, 196. Conf. c. ὁ πόσος, ad Dionys. H. 1, 80. Schneid. ad Xen. Œc. 22.: cum ὅμοιος, ad Anab. 446. Ὁποῖός τις, ad Herod. 479. Dionys. H. 1, 273. Ὁποῖος οὖν, ad Diod. S. 1, 606. Bredow Ep. Paris. p. 190. Toup. Emendd. 1, 118. Οὐδ' ὁποῖος, ad Diod. S. 2, 523. Polyb. 2, 153. 3, 148. Ὁποῖός περ, Wakef. S. Cr. 4, 4. Ὁποῖον ἄν τι, Xen. K. Ἀ. 2, 2, 2. Ὁποῖον, Toup. ad Longin. 341. Ὁποῖον τὸν —, Boeckh. ad Simon. p. viii. Ὁποῖα, Soph. Œd. T. 915. Fischer. ad Anacr. 21. Adv., Leon. Tar. 91. Jacobs. Anth. 7, 212. Lucian. Ep. 17. Ἕδρην, ὁκοίην καλιὴν, Lucian. 3, 475." Schæf. Mss. Pro ποῖος, Schol. Aristoph. Πλ. 392. Ἀ. 963. Cf. Hermann. Comm. Soc. Philol. Lips. 1. p. 257-8.] Ὁποίως, adv. Qualiter, Qualitercunque, Quocunque modo, Isocr. Panath. Ὅμως δ' οὕτως ὁ, ἂν οἷός τ' ὦ, πειράσομαι διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. [* Ὁποιότης, i. q. ποιότης, Nicomach. Geras. 2. p. 62. Lobeck. Phryn. 350.] AT VERO Ὁποιοσδὴ, ET Ὁποιοσδήποτε, ET Ὁποιοσδήποτ' οὖν, VEL Ὁποιοσδηποτοῦν, ITEM Ὁποιόσπερ, NECNON Ὁποιοσοῦν, ET Ὁποιοστισοῦν, Qualiscunque. Sed Xen. Ὁποιαδὴ φλὲψ pro Quæpiam vena, Nescio quæ vena. Possumus autem alicubi etiam Quicunque interpretari: ut Quicunque in dicendo sumus, Cic. de Orat., pro Qualescunque: i. e. ὁποιοιδήποτε et ὁποιοιτινεσοῦν, Bud. SED Ὁποιδήποτε affertur etiam adverbialiter positum pro Qualitercunque, Quacunque ratione, e Plat. Epist. Ἔπεισα ὁποιδήποτ' ἠδυνάμην Διονύσιον ἀφεῖναί με, Quacunque potui ratione Dionysio ut me dimitteret persuasi. Sed ὁπηδήποτε potius scr. esse suspicor. Ὁποιόσπερ autem pro Qualiscunque, præcedente τοιόσδε, ap. Paus., Ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ἐφ' ὁποίῳπερ Ἀπόλλωνα Μουσηγέτην καλοῦσι. Item Quicunque, Xen. (Œc. 4, 5.) Ἐξ ὁποίωνπερ ἐθνῶν λαμβάνειν τέταχε τῷ ἄρχοντι, E quibuscunque nationibus. Apud Eund. habemus ὁποιοστισοῦν, K. Π. 2, (4, 8.) Ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὁποιουτινοσοῦν πράγματος, Cujuscunque s. Cujusvis rei. At accus. ὁποιαντινοῦν pro Qualemcunque, ap. Lys. (452.) Νομίζων ὁποιαντινοῦν ἐθελῆσαι ἂν εἰρήνην ποιήσασθαι. [* Ὁποιοσγέτις, unde gen. ὁποιουγέτινος, Dionys. H. 6. p.

751. Schneidero suspectum est.]

ΟΙΟΣ, itidem pro Qualis, citra interrogationem: diversoque præterea usu a *ποῖος*, ut exempla docebunt. Il. Ψ. (589.) Οἷσθ' οἷαι *νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι*, Plato Charmide, *Αὐτίκα, ἔφη, εἶσει, καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε*, Lucian. in Anach. *Εἴσει ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων ἢ περὶ γάμων δοκεῖ ἡμῖν*. Rursum ap. Plat., sicut et ap. alios, passim respondet ei *τοιοῦτος*, vel *τοιόσδε*, Talis: ut in Timæo, *Ὅπερ οὖν νοῦς ἐνούσας ἰδέας τῷ ᾧ ἐστὶ ζῷον, οἷαί τε ἔνεισι καὶ ὅσας καθορᾷ, τοιαύτας καὶ τοσαύτας διενοήθη δεῖν καὶ τόδε σχεῖν*, Cic. vertit, Quot igitur et quales animalium formas mens in speciem rerum intuens poterat cernere, totidem et tales in hoc mundo secum cogitavit effingere. Apud Poëtas autem ei respondet vel *τοιόσδε* vel *τοῖος*. Il. (Z. 146.) *Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν*. Sed ap. utrosque Scriptt. interdum præcedit *οἷος*, interdum sequitur: ut et Latine permutatur ordo vocum Talis et Qualis. Invenitur autem et redditum interrogationi factæ per *ποῖον*, cum alibi, tum ap. Plat. Quoniam autem non reperitur vicissim *ποῖον* subjunctum *τῷ οἷον*, hoc etiam nomine fortasse priorem locum merito dederimus illi *ποῖος*. Ceterum vocabuli hujus *οἷος* interrogative etiam positi exemplum affertur, ex Hom. sc., dicente aliquot locis, *οἷον ἔειπες*: quod tamen potius tale est, quale esse *ποῖον ἔειπες* diximus, inclusa sc. habens cum alia, tum *θαυμασμόν*. Sic certe *θαυμαστικῶς* dici videtur ap. Xen. (K. Π. 2, 4, 4.) *Οἷον πεποίηκας*, et ap. Plat. de Rep. 1. *Οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι*. Quidam vero exp. *ἡλίκον* in hujusmodi Il. *Οἷος* interdum Quis potius quam Qualis. Il. I. (105.) *Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει* Οἷον ἐγὼ *νοέω*, i. e. *ὃν ἐγὼ νοέω*. Plato Apol. (30.) *Φημὶ γὰρ, εἴ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτείνατε*.

Οἷος interdum subauditum habet ante se *τοιοῦτος*, et quidem cum infin. Xen. (Ἀπ. 2, 9, 3.) *Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδᾶναι*, pro *οὐ γὰρ ἦν τοιοῦτος οἷος κ. τ. λ.*, sed illud *οἷος* postea resolvendum in *ὥστε*, ut convenire possit cum hac interpr., Non erat talis, ut quæstum e re qualibet faceret. Sic ap. Plat. Ἀλλ' *αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν, οἷοι μὴ μεταβάλλειν*, Tales sunt ut non mutentur, qui non mutentur. Idem, *Ἀλλὰ μὴν οἵγε ἀγαθοί, δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν*. Itidem ap. Aristot. *Οὐχ οἷος ποιεῖν*, pro *οὐ τοιοῦτος οἷος ποιεῖν*, i. e. *ὥστε ποιεῖν*, Non talis ut efficiat. Et *οἷος εὐποιεῖν*, Talis ut beneficia conferat. Idem plena oratione dixit, de Gener. Anim. 3. *Εἴπερ ἐστί τι τοιοῦτον γένος οἷον ἄνευ ἄῤῥενος γεννᾷν*. Quinetiam in uno eodemque loco et plena et imperfecta est usus: Eth. 7. *Ὁ μὲν γὰρ φύσει τοιοῦτος οἷος μὴ ἥδεσθαι παρὰ τὸν λόγον· εἰ δ' οἷος ἥδεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἄγεσθαι*. Et cum infin. pass. *Ταῦτα μὲν οἷα ἀπιστεῖσθαι*. Sed præcedente uno ex obliquis, nomen hoc itidem ponitur in eod. casu obliquo, Lucian. (1, 820.) *Εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι*: ponitur enim *οἵῳ* in eod. casu, in quo poneretur quod omittitur et subaudiendum relinquitur vocabulum; diceretur enim *Στωϊκῷ τοιούτῳ κ.τ.λ.* Huc pertinet et istud dictum, *Ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἷον τε ψεύδεσθαι*, Viri qui non ejusmodi est ut mentiatur. Interdum vero et non sequente infin., Eur. (Alc. 804.) *οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν*, pro *οὐ τοιαῦτα πράττομεν οἷά ἐστιν ἄξια γέλωτος*. Sed non ita commode resolvi potest istud Xenophontis, (Ἑλλ. 2, 3, 17.) *Ἡμεῖς δὲ ἔγνωμεν τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν*: itemque istud Ejusd. (Ἀπ. 2, 9, 3.) *Χαριζόμενον οἵῳ σοι ἀνδρί*. Est enim dictum pro *χαριζόμενον τοιούτῳ ἀνδρὶ οἷος σύ*. Itidemque illic, pro *τοῖς τοιούτοις οἷοι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς*. Quare non video cur dicendum fuerit *οἷος* in hujusmodi Il. significare *ὅμοιος*, i. e. Similis. Sed nec sequente infin. lubenter reddiderim *οἷος*, Promtus, Strenuus, Cupidus, Pronus: quæ tamen habet Bud. At voce Paratus cum suo infin. alicubi videtur licere uti. Quinetiam cogimur uti verbo Posse interdum in interpr. hujus vocabuli *οἷος* juncti itidem infinitivo, et quidem interdum habentis præterea velut appendicem syllabæ *τε*. Sic Aristot. Polit. 3. Ἀλλ' *οὐχ οἷός τε ποιεῖν ἀγαθοὺς*, Sed qui minime possit bonos reddere, Idem ibid. *Καὶ ὁ νόμος συνθήκη, καθάπερ ἔφη Λυκόφρων ὁ σοφιστὴς, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς καὶ δικαίους τοὺς πολίτας*, Sed qui minime facere possit, Bud. Quinetiam NEUTRUM *Οἷον* itidem pro Possibile. Gorgias pro Palamede, *Ἀλλά σοι οὐκ ἦν οἷον μόνον μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ψευδομάρτυρας εὑρεῖν· ἐμοὶ δὲ οὐδέτερον εὑρεῖν τούτων ἀδύνατον*. Sed possunt suspecti cuipiam esse hi Il., tanquam omissam habentes vocalem *τε*: cum qua passim nomen istud signif. hanc obtinet. Nam passim LEGITUR *Οἷός τε* sequente infin., pro Potis: interpretando sc. *οἷός τε εἰμὶ*, Potis sum, Possum, Est mihi facultas. Aristoph. Σφ. (955.) *Μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν, Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι*, Dem. (343.) *Τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τε ἔσται σῶσαι*, Occasiones autem rerum gerendarum si quis adversariis condonarit et prodiderit, ut quidvis deinde ille faciat, servare res perditas non poterit, Bud. Isocr. *Τοῦτο γὰρ παρασκευάσασθαι αἱ τυραννίδες μᾶλλον τῶν ἄλλων πολιτειῶν οἷαί τ' εἰσι*. Quinetiam cum accus. solo affertur e Plat. *Σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦν*, Parum poterain. Et *οἷόν τε* itidem, Possibile est: *Οἷόν τε εὑρίσκειν*, Lucian. Possibile est invenire, pro Potest inveniri, Facultas est inveniendi. Isocr. Evag. *Πλησιάζοντας τοῖς ἀνθρώποις τοὺς θεοὺς οἷόν τ' αὐτοῖς ποιηταῖς ἐστὶ ποιῆσαι*, Facultas est Poëtis fingendi, Licet s. Datur poëtis fingere. Et cum negativa particula *οὐχ*: ut, *Οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἡμῖν διατρίβειν*, Aristoph. Sic Isocr. Evag. *Τῆς δόξης οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι*. Interdum vero cum *οἷόν τε* subaudiendum relinquitur *ἐστί*: ut *ὡς οἷόν τε* ap. Dem., quod exp. Pro virili parte. Et *Καθ' ὅσον οἷόν τε μερίσαι καὶ εὐλαβῶς χρηστέον ταῖς ἄλλαις κενώσεσι*, Quam parcissime et cautissime fieri potest. Sed *οὐχ οἷός τε εἰμὶ* signif. etiam, ut scribit idem Bud., Nolo, Renuo, Invitus facio. Polyb. (3, 90, 5.) de Fabio Maximo cunctatore, *Εἰς ὀλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου συγκαταβαίνειν οὐδαμῶς οἷός τ' ἦν*. Idem, *Ἐγγίζειν γεμῖν καὶ συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις οὐχ οἷοί τε ἦσαν*, Sibi persuadere non poterant. || Ceterum ut ante illud *οἷος* habens post se infinitivum, dixi subaudiri *τοιοῦτος*, sic etiam ante *οἷος* junctum superlativo subaudiri sciendum est, Plato Apol. (9.) *Ἐκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως πολλαί μοι ἀπέχθειαι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταταί καὶ βαρύταται*: perinde ac si dixisset *τοιαῦται οἷαι αἱ βαρύταται*. Tales fuerunt, quales quæ acerbissimæ, i. e. Ut quæ acerbissimæ, Quamacerbissimæ. Tale est *οἷος ἀργαλεώτατος*, Aristoph.: et *οἷος κράτιστος*, Aristot. Eth. 9, 3. et *βίος οἷος ἀβρότατος*, Lucian. || Quinetiam in hoc loquendi genere, *Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου*, ap. Dem. (529.) subaudiri *τοιοῦτον* ante *οἷον*, persuasissimum habeo. Quo minus libenter sequor Budæi interpr., qui vertit Nihil vetat, ut sc. *οἷον* sit pro *κωλύον*. Sic Aristoph. *ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκούειν τῶν ἐπῶν*. Itidemque ap. Greg. *Οὐδὲν δὲ οἷον ἐν βραχεῖ διηγήσασθαι*. Sed addit et aliud interpr. genus, quo sc. vertamus, Nihil melius: ut *οἷον* sit pro *βέλτιον*: subjungitque e Plat. Gorgia init. *Οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὦ Σώκρατες*. Cui tamen loco quendam Themistii addit, in quo ait *οὐδὲν δὲ οἷον* plane significare, Nihil vero vetat, Tamen supervacaneum non erit. Verum ego, quod tanti viri pace dixerim, violentam s. potius violentissimam esse hanc interpr. judico, qua *οὐδὲν οἷον* redditur Nihil vetat: alteram vero tolerabiliorem esse existimo, qua vertit, Nihil melius. Nec enim dubito quin *οὐδὲν οἷον*, subaudiendo *τοιοῦτον* ante *οἷον*, uti dixi, sit ad verbum quod dicimus, Il n'y a rien tel que, vel, rien de tel, etc. veluti cum dicimus, Nous avons beau parler aux autres, il n'y a rien tel que de parler à lui-même, vel, Il n'est rien tel que, etc.: nam utroque modo loquimur. Sic Dem. postquam nonnulla de quadam lege disseruit, eam valde commendans, tandem eam recitari jubet: rationem hanc subjungens, *Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου*, q. d. Mais quoi que je vous en sache dire, encore n'est-il rien tel que d'ouir les propres mots de la loi. Verum

si non inveniatur Latina loquendi formula quæ illi nostræ, eademque opera, Græcæ respondeat, non recusem interim reddere Nihil melius, satius: præsertim cum ita quoque loquamur in eadem re, Il n'y a rien meilleur que, etc. Vel, Le plus expédient est, etc. Ac certe qui dicit Nihil tale est quale, etc. (quod sonare dico illum hellenismum ad verbum, subaudiendo *τοιουτον*,) perinde est ac si diceret Nihil perinde profuerit atque etc. Vel, Nihil perinde juverit, aut utile fuerit. Sed de hoc tamen aliorum esto judicium. || Est vero et quidam alius usus hujus nominis *οἷος* cum infin., sed qui vix admittere videtur ut subaudiatur *τοιοῦτος*, qualis est in Od. B. (271.) Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, Οὗτοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος, Ut erat, vel Qua erat ille dicendi facultate efficiendique præditus, non hæc tibi utique peregrinatio irrita abibit et infecta, Bud. Et Lucian. (1, 219.) Ἀλλ' οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, Sed ut sunt homines inepti et insolentes, vel Pro ea, quæ omnibus insita est hominibus, insolentia. Quamvis autem dixerim hunc usum vocis *οἷος* vix admittere ut subaudiamus *τοιουτος*, fortasse tamen aliquis hic quoque locus inveniri ei possit: ac præsertim cum istud loquendi genus ea forma, ut ita dicam, effertur, qua videmus a Luciano hic efferri, veluti si, verbi gratia, in illo ejus loco ita resolvamus illam orationem, ut dicamus, Οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει *κ.τ.λ.* perinde esse ac si dictum esset, Τοιοῦτος ὢν οἷοι πάντες ἄνθρωποι, οἵγε ἀπειρόκαλοι εἶναι εἰωθότες. Vel ita, Τοιοῦτος ὢν οἷοι πάντες ἄνθρωποι, ἀπειρόκαλος δηλαδὴ ὡς ἐκεῖνοι ἀπειρόκαλοι: sed et alius fortasse excogitari queat illam orationem resolvendi modus. Sunt vero et alii usus vocabuli *οἷος*, in quibus pro loco videndum est quid commode subaudiri, aut quæ interpr. adhiberi queat, non quidem illi seorsim, sed resolvendo totam orationem in aliam atque aliam formam, prout præcedentia vel sequentia viam nobis patefacere videbuntur.

" Οἷά τε, i. signif. q. *οἷάπερ*, sc. Qualiter, Que- " madmodum, Tanquam, ut, *οἷά τε δημότης*, Tanquam " privatus, Ut qui esset privatus. Legitur ap. Hom. " etiam et Hesiod."

Οἷός περ, ET Οἷός ποτε, ET Οἷος δήποτε, VEL Οἱασδήποτε, ITEM Οἱοσδήποτ' οὖν, VEL Οἱοσδηποτοῦν. [Lobeck. Phryn. 373.] Qualiscunque, Quilibet. In VV. LL. *οἷός ποτ' ἐστὶ*, Qualiscunque s. Quicunque sit. Ibid. e Diosc. Οἷον δή ποτε φάρμακον, vel potius *οἱονδήποτε*, Quodlibet venenum. Ex Eod. Οἱασδηποτοῦν ποιότητος ἀμέτοχος, Cujusvis qualitatis expers. At *οἷός περ*, non solum pro Qualiscunque, s. Quicunque, sed et simpliciter pro Qualis, affertur. Verum pro Qualis, potius *οἷός περ*, at pro Qualiscunque, *οἱόσπερ* scr. fuerit. Nisi quis malit *οἷοσπερ*, retinendo accentum in prima, cum particula *περ* sit enclitica, sicut *τοῖσδεσσι* scribi annotat Eust. Sic ETIAM Ὁποιόσπερ scriptum invenitur: et tamen *ὁποίωπερ* et *ὁποίωνπερ*, non *ὁποιώνπερ* et *ὁποιώπερ*, ipse Bud. scripsit in ll. iis quos supra protuli. Quod si *οἷωσπερ*, etiam *ὁποῖοσπερ* scribere licebit.

Οἷον, adv., Qualiter, Sicut, Velut, Quemadmodum, Tanquam, Hesiod. Ἀ. (106.) Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν, Plato Apol. (32.) Καὶ εἴτε δὴ μηδεμία αἴσθησίς ἐστιν (ὁ θάνατος) ἀλλ' οἷον ὕπνος, Sed est tanquam somnus, vel somno similis, ut Cic. vertit. Apud Eund. Οἷον δὴ λέγω, Exempli gratia, ubi existimatur esse imperfecta oratio pro λέγω δὲ τὸ τοιόνδε οἷον. Sæpe cum *εἰκὼς*, ubi exp. Ut: vide Εἰκός. || Interdum pro Ferme: ut, Οἷον δέκα σταδίους, Thuc. || Quinetiam redditur Id est, in Plut. Numa, Τὴν καλουμένην ῥηγίαν, οἷόν τι βασίλειον οἴκημα. || Quippe, Od. Ξ. (392.) Ἡ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος· Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον: sed controversa est hæc interpr., et merito quidem. At vero pro Qualiter, Sicut, etc. dicitur ETIAM Οἷα: quod exp. et Utpote in Herod. Πολὺς ἦν ἐν λόγοις, οἷα κάρτα δεόμενος. Pro quo ET Οἷά περ ap. Thuc. et Xen. Quinetiam pro *οἷον*, invenitur interdum ET Οἱονεὶ, Tanquam. Longin. Ὥσπερεὶ φάναι καὶ οἱονεί.

|| Οἷον, Adv. cum *οὐχ* et *μὴ* habet et aliam quandam signif., quæ videri posset potius pertinere ad *οἷος*, Solus, nisi obstaret spiritus diversitas. NAM Οὐχ *οἷον*, ET Μὴ *οἷον*, signif. Non solum non, Non modo non. Polyb. Μένουσα μὲν γὰρ φάλαγξ ἐν τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις αὐτῇ τόποις, οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴν σώζειν, Non modo non possit suos juvare, sed ne seipsam quidem servare. Sic et Phalar. Οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην τὴν τυραννίδος ἐξουσίαν καταθέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι, Non modo non persuaserit mihi quisquam mortalium, sed ne ipse quidem deorum princeps Jupiter. Possumus autem uti et particula Nedum in hujusmodi ll.: ut hic, Ne ipsius quidem Jovis consilio paruerim, nedum mortali ulli. Quinetiam possumus uti illo genere loquendi Latinis usitatissimo, Tantum abest: hoc modo, Ne ipsi quidem Jovi paruerim, Ne ipse quidem Jupiter mihi hoc persuaserit, tantum abest ut quisquam mortalium. Est autem idem usus et cum *μή*: ut ap. eund. Polyb. 5. Καὶ μὴ οἷον τυχεῖν ἐπὶ τούτοις χάριτος, ἀλλὰ τοὐναντίον κληθεὶς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, παρ' ὀλίγον κινδυνεῦσαι τῷ βίῳ, Non solum non retulisse gratiam, sed contra etc. Idem 1, (75, 6.) Ἐξ ὧν συνέβαινε τοὺς Καρχηδονίους μὴ οἷον στρατοπέδῳ τῆς χώρας ἐπιβαίνειν, ἀλλὰ μηδὲ τοὺς κατ' ἰδίαν θέλοντας διαπεσεῖν, ῥᾳδίως ἂν δύνασθαι λαθεῖν τοὺς ὑπεναντίους.

[" Οἷος, Valck. Phœn. p. 551. Lennep. ad Phal. 167. ad Lucian. 1, 390. Eur. Or. 1116. Abresch. Lectt. Aristæn. 32. Toup. Opusc. 1, 284. ad Od. Υ. 302. ad Charit. 567. Musgr. Tro. 828. Jacobs. Anim. 32. 220. Heyn. Hom. 5, 113. Longus p. 16. Vill. leg. *οἵα* pro *οἷα*, cf. ad Dionys. H. 2, 1209. Paratus, Affectus, Bergler. Alciphr. 89. Bernard, Reliq. 72. Pro *δυνατὸς*, Brunck. Aristoph. 2, 112. Pro *ὅτι τοῖος*, Wyttenb. Select. 347. Lucian. 1, 92. 2, 124. Il. X. 347. Od. Π. 93. Bergler. Alciphr. 393. Simonid. 88. Jacobs. Anth. 7, 392. Xen. K. Π. 659. (ubi Zeun. mire nugatur,) Ilgen. Hymn. 431. Soph. Œd. T. 701. Herod. 624. 668. Eur. Alc. 652. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 267. 270. Thuc. T. 4. p. 303. Bip., Epigr. adesp. 374. Conf. c. *ὅσος*, Heyn. Hom. 8, 313. Lobeck. Aj. p. 297.: cum *τοῖος*, Wolf. ad Hesiod. 75. De quant., Heyn. Hom. 7, 401. Cum infin., ad Xen. Mem. 2, 1, 15. Zeun. ad K. Π. 13. Xen. Eph. p. 4. Lucian. 3, 623. Cum superl., Jacobs. Anth. 9, 429. An interroget pro *ποῖος*, 10, 257. Brunck. Aristoph. 1, 254. Οἷος, *θαυμαστικῶς*, Heyn. Hom. 7, 25. Heind. ad Plat. Charm. 91. Οἷος, *οἷος*, Heyn. Hom. 5, 676. Οἷος *οἷος*, Eur. Hel. 670. Οἷος *οὖν*, Wakef. Trach. 673. Οἷος *ἂν*, Lucian. Ep. 20. Ἀλλ' *οἷος*, Heyn. Hom. 5, 116. Τοιοῦτος *οἷος μηδὲν*, Wakef. Trach. 1117. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 224. Οἷος, *οἷός τε*, Heind. ad Plat. Gorg. 65. Kiessl. ad Jambl. Protr. 235. ad Dionys. H. 4, 2109. Bergler. ad Alciphr. 412. Οἷος, *οἷός τε*, cum inf., Brunck. Aristoph. 2, 239. ad Diod. S. 2, 17. Schweigh. ad Athen. T. 7. p. 151. Boiss. Philostr. 353. Heind. ad Plat. Phædr. 280. Οἷός τε, Huschk. Anal. 162. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 291. Heyn. Hom. 6, 563. Heind. ad Plat. Gorg. 87. ad Phalar. 248. Seq. infin., Wyttenb. Ep. Cr. 35. Toup. Opusc. 2, 258. Plut. Mor. 1, 807. ad Herod. 586. 650. 669. Eur. Bacch. 1233. Seq. *μὴ* et infin., Heind. ad Plat. Theæt. 318. Οἷός τε, *οἷός τι*, ad Phædr. 221. Οἷός γε, *οἷός τε*, 339. Οἷός τε, sine *εἰμὶ*, Porson. Hec. p. 80. Ed. 2. Οὐχ *οἷός τ' εἰμὶ*, *οἷός τ' οὐκ εἰμὶ*, Brunck. Aristoph. 2, 213. Ὁ τοῦ φέρειν οἷον τε ἥττων—, Etym. 791. Οἷόν τε ὂν καὶ δυνατὸν, Plato T. 1. p. 106. Bip. cf. mox. Οἷόν τε, Koen. ad Greg. Cor. 66. 193. Reiz. Acc. 28. Wakef. Alc. 498. ad Phalar. 326. Eur. Hel. 830. Conf. c. *οἵονται*, Wyttenb. ad Plut. 1, 168. ad Lucian. 1, 519. De τε in *οἷόν τε*, ad Charit. 420. Jacobs. Anth. 7, 323. An dicatur *οἷόν τέ γε*, Valck. ad Xen. Mem. 249. Οἷόν τε, *οἷόν τέ ἐστι*, Schneid. ad Œc. 36. Οἷόν τέ ἐστι, cum dat., Dionys. H. 3, 1646. 1683. Ὡς *οἷόν τε*, ad Mœr. 427. Timæi Lex. 281. et n.: cum superl., Jacobs. Anim. 174. Ὡς *οἷόν τέ γε*, Schneid. ad Xen. Mem. 246. Ed. 3.:

Plato de LL. 352. Ast. Εἴπερ οἷόν τ' ἦν τὸ πολλάκις ἀποθνήσκειν. Οἷά τε, Jacobs. Anth. 6, 265. 8, 411. 12, 260. Antiphil. 28. Automedon 11. Antip. Sid. 34. Huschk. Anal. 211. Οἷα, οἷά τε, ad Herod. 440. Οἷά τε, οἷά γε, Valck. Callim. 272. 274. Οὐχ οἷά τέ ἐστι, ad Herod. 294. 305. 380. Οἷος ἐξ οἵου γέγονε, Bibl. Crit. 3, 2. p. 21. Οἷα ἐξ οἵων, ad Dionys. H. 4, 2246. Οἵους ἀνθ' οἵων, Jacobs. Anth. 8, 395. Brunck. Soph. 3, 456. Πρὸς οἵους ἄνδρας καὶ πολὺ ἀλκιμωτέρους, Dionys. H. 3, 1761. Ἡ οἵη, Heyn. Hom. 4, 293. Οἵῳ σοι ἀνδρὶ, ad Xen. Mem. 2, 9, 3. 3, 11, 1. Οἷον, sc. τρόπον, Quomodo, Brunck. ad Eur. Hipp. p. 362. cf. Ilgen. Hymn. 577. Οἷος δήποτε, ad Charit. 515. Valck. Anim. ad Ammon. p. 2. Thom. M. 663. ad Diod. S. 2, 442. Soph. Trach. 444. πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ; (Plato Theæt. 398. Τοῖς δ' ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις τραφεῖσι.) Οὐδὲν γὰρ οἷον, Aristoph. A. 135. De talibus, Ἠγγειλας οἷ' ἤγγειλας, Markl. Iph. p. 92. Musgr. 649. Heracl. 632. Archiloch. 20. Jacobs. Anth. 6, 386. Abresch. Æsch. 1, 253. Οὐχ οἷον, μὴ οἷον, Phryn. Ecl. 162. Οὐχ οἷον—ἀλλ' οὐδὲ, ad Diod. S. 1, 68. 93. 104. ad Phalar. 235. Οὐχ οἷον, οἷα, οἷος, ad Herod. 46. Οὐδὲν οἷον, Nil melius quam, cum inf., ad Xen. Œc. 3, 14. Οἷον, Mem. 1, 1, 9. Casaub. ad Athen. 136. Eur. Ion. 1439. Wakef. Eum. 131. Il. Φ. 57. Apud Gramm., Toup. Emendd. 2, 521. Pro οἷως, ad Callim. 1. p. 38. Pro ὡς, Aristoph. Ὄρν. 224. Conf. c. καθάπερ, Schneid. ad Aristot. H. A. 325. Diversum a καθάπερ, 267. Οἷον est Exempli causa, sed καθάπερ, Qua ratione, 262. 263. 265. ubi mox eod. sensu ὥσπερ. Ὡς οἷον, Valck. Callim. 227. 257. Jacobs. Anth. 6, 66. Eust. Il. p. 388. Οἷον ὡς, Heyn. Hom. 4, 294. Οἷον εἰπεῖν, Wakef. Ion. 199. Οἷον—οὕτω—, Plato Phædr. 279. Οἷον δὲ, Heyn. Hom. 7, 55. Οἷον δὴ, 6, 479. 7, 55. Οἷόν περ, Thom. M. 636. Οἷον, οἱονεὶ, 646. Phryn. Ecl. 146. ad Diod. S. 1, 670. Οἷα, ad Charit. 116. 549. Wakef. Herc. F. 863. Eum. 797. ad Lucian. 2, 59. ad Od. I. 128. Fischer. Anacr. 21. Seq. gen., Longus p. 11. Οἷα, sc. κακὰ, ad Xen. Eph. 179. Bast Lettre 205. cf. Il. O. 97. Οἷα, τὰ δεινὰ, Hesych. Toup. Opusc. 1, 283. Musgr. Iph. T. 343. Rhes. 442. Οἷα δὴ, Abresch. Lectt. Aristæn. 70. Zeun. ad Xen. K. Π. 341. 356. Toup. Opusc. 2, 199. ad Dionys. H. 1, 289. Huschk. Anal. 34. Οἷα, οἷα δὲ, ad Herod. 115. 342. Οἷα γὰρ οἷα, Alciphr. 358. 405. Bergl. Ὡς οἷα, Bast Lettre 43. Οἷά γε δὴ, Epigr. adesp. 188." Schæf. Mss. Οἷον ὡς, Lobeck. Phryn. 427. Vide Schn. Lex.]

ETIAM Οἷως dicitur, pro Qualiter, Quemadmodum, Quomodo, Aristoph. Σφ. (1363.) Apud Soph. σχετλιασμῷ adhibetur, (Aj. 923.) Ὦ δύσμορ' Αἴας οἷος ὢν, οἷως ἔχεις.

AT VERO Οἷος tenui spiritu scriptum, Poëtis in usu est pro Solus, Il. B. (247.) Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, Od. K. (495.) Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνύσθαι, Il. Ω. (573.) Οὐκ οἷος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο: B. (822.) Οὐκ οἷος· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε. FEM. Οἵη, Sola, Od. A. (331.) et Il. Γ. (143.) Οὐκ οἵη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο. Et in neutro, κλέος οἷον, Solam famam, Il. B. (486.) Ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν. Affertur ET Οἷον, pro Solum, Tantummodo, adverbialiter positum. ["Οἷος, ad Charit. 261. (735.) ad Lucian. 1, 290. Musgr. Iph. T. 1091. Tro. 600. Jacobs. Anth. 7, 16. Wakef. S. Cr. 5, 143. Heyn. Hom. 6, 460. Οἷον, 5, 600. Ruhnk. Ep. Cr. 90. Hesiod. Θ. 26. * Οἷα, Solummodo, ad Lucian. 1, 222. sed v. p. 290." Schæf. Mss.] Inveniuntur autem et alia duo ADVERBIA, Οἰόθι ET Οἰόθεν. Et οἰόθι quidem pro Solum, ex Apoll. Rh. 2, (709.) ἀφάσσει δ' οἰόθι Λητώ. Exp. et Seorsum. AT Οἰόθεν, Ab una sola parte, Ab una solum parte, Ab uno duntaxat loco, μοναχόθεν, Hes. Idem οἰόθεν οἷος exp. ἐκ μόνου μόνος, addens et hanc declarationem, μόνος πρὸς μόνον. Sunt autem illa verba ex Hom. sumta, Il. H. (39.) Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἷος, Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δῃοτῆτι, ubi itidem Eust. exp. μόνος ἐκ μόνου, addens et hanc exp., εἷς ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Apud Apoll. Rh. autem 2, (28.) οἰόθεν οἷος exp. μοναχόθεν. Arat. quoque usus est hoc adverbio, (55.) οὐ μὲν ἐκείνῃ Οἰόθεν, οὐδ' οἷος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστήρ. ["Apoll. Rh. 1, 270. Heyn. Hom. 5, 315. Οἰόθεν οἷος, ibid. et 346." Schæf. Mss.] "Οἰαδὸν, Solum, Solummodo, "ab οἷος, ut μοναδὸν a μόνος, Nicander Θ. (148.) "Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τε καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει "Τοῦτο." "Οἰόω, i. q. μονόω, Solum reddo, De- "solo, Destituo, Viduo, Il. (Z. 1.) Τρώων δ' οἰώθη "καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή, Schol. ἐμονώθη τῆς τῶν "θεῶν συμμαχίας, χωρὶς θεῶν ἐγένετο." "Οἰάω, So- "lus s. Solitarius sum: Hes. οἰῶντα, μονάζοντα."

ΤΟΙΟΣ, Talis, Hujusmodi, Theogn. (216.) ὅς ποτε πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Sæpe autem ei subjungitur οἷος, Il. A. (262.) Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, Οἷον Πειρίθοόν τε κ. τ. λ. Od. Σ. (135.) Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Alicubi autem contra sequitur τοῖος: sicut τοιήδε sequitur οἵηπερ in Il. (Z. 146.) Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Reperitur interdum et in prosa, et nominatim ap. Plut. et Alex. Aphr. Sed ab Hom. adhibetur etiam admirationi, habetque alios præterea usus, de quibus lege Eust. Quinetiam interdum DICIT Τοῖον pro οὕτως, i. e. Ita: Od. Δ. (776.) Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον. Interdum et pro οὕτω λίαν, Ita valde, Adeo, ut exp. Eust. in Il. Π. (22.) τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς, ubi tamen fatetur posse et ut nomen intelligi: quod mihi multo magis placet. In VV. LL. huic voci τοῖον expositæ Sic, Ita, Adeo, subjungitur ex Od. A. (209.) τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι. ["Musgr. Bacch. 968. Heyn. Hom. 6, 485. Burm. ad Phædr. 172. Mit., ad Il. Δ. 390. O. 254. Od. Υ. 302. ad Callim. 1. p. 122. 188. Hymn. in Del. 27. Wakef. Trach. 1117. Jacobs. Anim. 251. Anth. 6, 148. Pro ἀγαθὸς, Heyn. Hom. 5, 347. Conf. c. τοιοῦτος, Boiss. Philostr. 362.: cum τόσος, Jacobs. Anth. 11, 124. Cum infin., Od. B. 60. Οἱ μὲν τοῖοι, οἱ δὲ τοῖοι, Epicurus p. 10. Schn. Τοῖα, Jacobs. Anim. 132. Τάδε τοῖα, Apoll. Rh. 3, 418. Ὡς —, τοῖα, Heyn. Hom. 4, 479. Il. Δ. 146. 280. 488. Τοῖον, adv., ad Od. H. 30. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 193." Schæf. Mss.] "Τοίως, Taliter, Tali modo." [* Τοιόρροπος, unde * "Τοιορρόπως, Tzetz. Ch. 1, 536." Boiss. Mss.]

Τοιόσδε, itidem pro Talis, Ejusmodi. Fem. Τοιάδε, Neutr. Τοιόδε: sed hoc τοιόσδε utrisque Scriptoribus commune est. Od. A. (371.) ἀοιδοῦ Τοιοῦδ', οἷος δὲ ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν: O. (329.) Οὗτοι τοιοίδε εἰσίν. Aristot. Rhet. 1. Ἀλλὰ τί τῷ τοιῶδε, ἢ τοῦ τοιοῖσδε. Ibid. Συμβαίνει μέντοι, ταῖς μὲν τριαύταις ἕξεσι τὰ τοιαῦτα ἀκολουθεῖν, ταῖς δὲ τοιαῖσδε τὰ τοιάδε. Theophr. Ὥσπερ τῶν ἀμπέλων ταῖς μὲν ἡ ὀρεινὴ, ταῖς δ' ἡ πεδινὴ μᾶλλον ἁρμόττει, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις τοιαῖδε ταῖς τοιαῖσδε, Xen. Οἶδα ποτὲ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα, Thuc. Ἐν τῷ τοιῷδε καθεστῶτας, In tali statu. Apud Xen. autem (K. Π. 3, 3, 18.) Ἐν τῷ τοιῷδε sæpe legi pro In tali casu, specie, testatur Bud. ["Κατὰ τοιόνδε, Talem ob causam, Herod. 48. Κατὰ τοιόνδε τι, Tali quadam de causa, 50. Schw. Mss.] Dicitur ETIAM Τοιόσδε τις, pro τοιόσδε: ut ποῖός τις pro ποῖος, Aristot. de Mundo, Τὴν οἰκουμένην τοιάνδε τινὰ ἱστορήκαμεν, Polyb. 3. Εἰσὶ δὲ συνθῆκαι τοιαῖδε τινές. Sed in VV. LL. scribitur τοῖόσδε, et τοῖοίδε, ac τοῖαίδε, necnon ταῖάνδε, quod fieri non posset, etiamsi cetera illa ferre quis vellet, sed Bud. quoque alteram scripturam sequitur. PRÆTEREA Τοιοσδὶ, Attice, itidemque τοιουδὶ, τοιῳδὶ, etc. Apud Aristot. et τοιοσδὶ et τοιουδὶ et τοιωνδὶ observata fuerunt: ap. Aristoph. et Dem. τοιαδί. ["Τοιόσδε, Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. ad Herod. 233. 248. 292. 492. Heyn. Hom. 5, 212. Musgr. Bacch. 968. Tro. 781. ad Charit. 210. ad Mœr. 107. ad Callim. 2. p. 12. Democritus Epigr. Seq. inf., ad Phalar. 253. De accentu, Heyn. Hom. 4, 402. 696. Τοιόσδε, τοῖος δὴ, Jacobs. Anth. 12, 93. Τοιόσδε τις, ad Herod. 639. Ὁ τοιόσδε καὶ τοῖος, Jacobs. Anth. 7, 219. Τοιοίδε καὶ τοσοίδε, Boiss. Philostr. 425. Τοιοίδε (sic,) Plato Phædro 332. Τινὰ τοιόνδε, Dionys. H.

3, 1346. Των τοιῶνδε ἀνδρων, Philostr. 52. Boiss. Τοιάδε, Taliter, Ad hunc modum, Brunck. Aristoph. 2, 168. Τοιαδὶ, 141. * Τοιώσδε, Dawes. M. Cr. 354. Schol. Soph. Aj. 68. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 21. 95, 9." Schæf. Mss. Eust. ad Dionys. P. p. xiii.]

Τοιουτος, itidem pro Talis, Ejusmodi. Fem. Τοιαύτη. Neutr. Τοιοῦτο, et Τοιοῦτον. Od. Π. (94.) ἀέκητι σέθεν τοιοῦτον ἐόντος. Et τοιουτον, Il. P. (643.) Et τοιαυτα, ut in hoc versu, Ὡς οἱ μεν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, Od. O. (492.) Ψ. (288.) atque alibi. Thuc. 2, (60.) Και τοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, οἳ οὐδενὸς ἧσσων κ. τ. λ. Apud Aristoph. autem (N. 545.) τοιοῦτος ἀνὴρ etiam pro Qui tali est ingenio. Plato, "Αλλο δή τι ἢ τὸ τοιοῦτον λέγει, Dem. Τοιούτου πράγματος ὄντος, Isocr. Τοιαῦτα λέγειν, ἐξ ὧν τὰς πόλεις προτρέψουσι πρὸς ἀρετὴν, Æschin. Τοιαύτην ἐχοντες τὴν δόξαν, Plato Apol. (3.) Οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. Et quemadmodum τοιόσδε τις dicitur pro τοιόσδε, vacante particula illa τις, ita ETIAM Τοιοῦτος τις. Sic in fem. geu. τοιαύτη τις, ap. Polyb. (3, 45, 6.) Ἐγένετο δε ἡ διακομιδὴ των θηρίων τοιαύτη τις. Legitur ET Τοιαῦτ' ἄττα, ubi vacare itidem existimatur ἄττα, Plato de Rep. 3. Τὰ μεν δὴ περὶ θεους, τοιαῦτ' ἄττα, ὡς ἔοικεν, ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παίδων. Possit tamen non omnino otiosa videri hæc vocula: sicut nec Quædam, cum dicitur Talia quædam. Dicitur ETIAM Τοιουτοσὶ pro τοιοῦτος, ut ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος et οὑτοσι pro οὗτος. Lucian. (2, 929.) Τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην. ITIDEM Τοιουτονὶ pro τοιοῦτον ap. Athen. legitur, Τοιουτονὶ βρωμα. Dem. autem habet ET Τοιαυτὶ pro τοιαῦτα: scribens, Οὐδὲ τοιαυτὶ λέγειν τούτῳ προσετάττετε. "Αἰτοιαῦτος, "Talis, Ejusmodi, VV. LL. sed crasso errore, inde "nato, ut videtur, quod cum incidereut in αἰτοιαῦ- "ται, illud non dividendum animadverterunt, et διη- "ρημένως scr. αἱ τοιαῦται, e masc. ὁ τοιοῦτος, sed ita "relinquendum ἀδιαίρετον, et fingendum ei nominati- "vum talem." ["Τοιοῦτος, ad Charit. 210. Valck. Phœn. p. 443. Musgr. Bacch. 968. Bergler. Alciphr. 886. 427. Wakef. Trach. 1117. S. Cr. 4, 152. De quantitate primæ, Toup. Epist. de Syrac. 330. Tam præclarus, Heind. ad Plat. Hipp. 122. Conf. c. ουτος, Boiss. Philostr. 530. Schneid. Anab. 91. Œc. 17. (7, 35. 1): cum ὅδε. Boiss. Philostr. 593.: cum τοιόσδε, ibid. et 611. Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2.: cum τοσοῦτος, Lobeck. Aj. p. 337. 353. 387. Pleo- [illegible]ni post T., Heind. ad Plat. Gorg. 159. Post τ. [illegible]uitur ipsa descriptio, 172. Τοιοῦτος καὶ — (sequi- [illegible] descriptio,) Apol. 152. Heind. Ὁ τ., ad Xen. [illegible]. 1. 5, 2. Fischer. ad Palæph. 92. ad Mœr. 77. [illegible]ol. Aristoph. Πλ. 690. ad Dionys. H. 5, 243. [illegible]. Bast Lettre 172. Boiss. Philostr. 478. T. τις, [illegible]S. 2, 464. Τοιοῦτον, neutr., Duker. Præf. Thuc. [illegible] Mœr. 56. Τὸ τοιοῦτον, ad Lucian. 1, 190. 397. [illegible] Herod. 414. Τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον ἄρα ἦν, Bibl. C[illegible]i, 3. p. 50. Τοιοῦτο, τοιοῦτον, Zeun. ad Xen. [illegible]. 1, 2, 8. ad Diod. S. 1, 55. Thom. M. 835. Brunck. Aristoph. 1, 35. Τοιοῦτο cum gen., Schneid. Xen. K. Ἀ. 54. (errat.) Τρόπῳ τοιούτῳ, Herod. 9, 34. Ἐν τῳ τοιούτῳ, ὡς ἐν. τοιούτῳ, Lucian. 1, 717.: Lucian. Dial. p. 81. Τοιοῦτον ἡμῖν τον καλὸν ἡνίοχον [illegible] h. e. τοιοῦτός ἐστιν ὁ καλὸς ἡνίοχος, ὃν [illegible] exp. Τοιούτω dual., Steinbr. Mus. Tur. 1, 321. [illegible] τοιοῦτοί τινες, Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Diod. S. 1, 371. [illegible]ῦτα. affirmantis formula, Valck. Phœn. p. 155. [illegible]αῦτα καὶ τοσαῦτα, Lucian. 2, 34. ad 35. 225. [illegible]ούτους, Kuster. Aristoph. 71. Ταυτὶ τοιαυτὶ, Ὄρν. [illegible] Τοιαυτασὶ, Brunck. 3, 156. * Τοιουτόσχημος, [illegible] ad Epicur. 106. Bast. Specim. 29." Schæf. [illegible] Eust. Dionys. P. 175." Wakef. Mss. Sext. [illegible]13.] " Τοιουτότροπος, Hujusmodi, Talis, Thuc. (2, 13.) Εἰτι τοιοντότροπον ἐγένετο, Plato de [illegible]LL. 5. Καθάπερ ὅσα των φαρμάκων τοιουτότροπα, Ut [illegible] medicamenta hujusmodi, Philo de Mundo, (2, 113.) [illegible]Σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τας τ. ουσίας." [Herod. [illegible]. 226. " Nemes. 185. Menand. Rhet. p. 92. e lect. Cod. Par. 1741." Bast. in Ind. Scap. Oxon. " Heringa Obs. 58. Wyttenb. Select. 95. Thom. M. 894. Dionys. H. 1, 84. 5, 43. * Τοιουτοτρόπως, (Gl. Hujusmodi,) Tzetz. in Lyc. (492.) p. 645." Schæf. Mss. Dio Cass. 805. " Theoph. Bulg. in Lat. 274. Mmg." Boiss. Mss. * " Τοιουτοτροπωτὸς, (a * Τοιουτοτροπόω,) Didym. de Trin. 3, 3. p. 344." Routh. Mss. * Τοιουτόχροος, Eust. Il. A. p. 762, 12. Hippocr. 1212. * " Αυτοτοιουτος, Euseb. Pr. E. 335." Kall. Mss. * Πολυτοιοῦτος, Eust. Il. A. p. 67, 13. * " Τοιούτως, Taliter, Similiter, Orig. c. Cels. 2, (76.) p. 108(=444.)" Seager. Mss. " Etym. 650, 42." Schæf. Mss. Greg. Cor. 298. " Draco Ms. fol. 35." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] " Φιλοτοιοῦτος, Vehemen- " ter affectus in aliqua re: aliquando in vitio, ali- " quando secus. Bud. ex Aristot. Vide Comm. p. " 865." [Aristot. Eth. Nic. 1, 8. * " Τοιουτώδης, Lucian. 1, 590. Zosim. 470." Wakef. Mss. " Herodian. Epimer. 137." Boiss. Mss.]

ΠΟΛΕΜΟΣ, ὁ, Bellum: item peculiariter Pugna; utroque enim modo accipitur ap. Hom. præsertim. Il. E. (891.) Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε, Δ. (310.) πολέμων εν εἰδὼς, Od. Δ. (146.) Ἦλθον ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες: cui simile loquendi genus habes Od. Σ. 375. Il. Ω. (404.) οὐδὲ δύνανται Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν, ubi dicitur ισχειν ἐσσυμένους πόλεμοιο, ut ἐρύκειν ἱέμενον νόστοιο, et κατερύκειν λιλαιόμενον ὁδοῖο. Item ap. Hesiod. Ἀ. (113.) λιλαιόμενοι πολέμοιο. Rursum Il. Β. (833.) Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα: quo sensu Ο. (577.) Νισσόμενον πόλεμονδε. Ubi etiam NOTA Πόλεμόνδε pro Εἰς πόλεμον, ut λόχονδε. Hesiod. Θ. (431.) εἰς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται: qua phrasi utitur et Hom. Il. Α. (226.) Vide locum in Λόχονδε. Il. Β. (273.) de Ulysse, Βουλας τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων, pro θωρησσων εἰς πόλεμον, Armans et instrueus ad pugnam: (121.) Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, P. (243.) πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, Γ. (134.) πέπανται πόλεμος: quamobrem milites sedebant Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' εγχεα μακρ' ἐπεπήγει. Paulo post, Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, Α. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, Α. (800.) ὀλίγη ἀνάπνευσις πολέμοιο, Τ. (201.) Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γενῆται, Π. (630.) Ἐν γὰρ χερσι τέλος πολέμου. Item P. (700.) φέρον ἐκ πολεμοιό, Γ. (428.) Ἦλυθες ἐκ πολέμου, Ξ. (43.) λιπων πόλεμον, (N. 225.) Ἀνδύεται πόλεμον. Et cum epithetis, Α. (589.) πολέμοιο δυσηχέος, N. (225.) πόλεμον κακὸν, Od. Α. (313.) πολυάϊκος πολέμοιο, Il. Ξ. (43.) πόλεμον φθισήνορα. In prosa quoque usitatum; sed frequentius pro Bellum. Plato de LL. 12. Πολέμου κοσμήματα, Belli insignia, Cic.: Xen. Ἑλλ. 3, (4, 17.) de Epheso, Πολέμου ἐργαστήριον, Plut. Apophth. Πολέμου ὀρχήστρα, de campis Bœotiæ, Athen. 14. Προγύμνασμα τοῦ πολέμου. Item τὰ τοῦ πολέμου, Quæ ad bellum spectant, Res bellicæ. Dem. Philipp. 4. Τὰ τοῦ πολέμου πράττοντα, Olynth. 2. (p. 23.) Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου. Quibus adde Isocr. Busir. Τὰ περὶ τον πόλεμον μελετᾷν... Aristot. Polit. 3. Ἡγεμὼν των προς τον πόλεμον, Xen. K. (2, 1.) Γίγνονται τὰ εις τον πόλεμον ἀγαθοὶ, Æschin. (25.) Ἄνδρα τὰ κατὰ τον πόλεμον λαμπρὸν, Virum fortitudine præstantem, Gell. Ubi etiam nota κατὰ τον πόλεμον pro εν τῳ πολέμῳ, s. ὅταν πόλεμος ᾖ, ut Aristot. loquitur. Item cum verbis, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους. Sic Philo V. M. 3. Τοὺς ὑπὲρ Θεοῦ τιμης ἑκούσιον πόλεμον ἀραμένους καὶ βραχεῖ καιρῷ κατωρθωκότας, Polyb. Ἀνειληφὼς τον προς Ῥωμαίους πόλεμον, Cum susceppisset bellum Romanum, ut Liv. 3, (5, 6.) Herodiao. Φανερὸν ἐγεῖραι πόλεμον πρὸς αὐτόν: quomodo et κινεῖν πόλεμον ap. Athen. 12. ἄρχειν πολέμου, 13. Et ἐκκαίειν πόλεμον. Plut. de Herod. Των πόλεμων ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐκκεκαῦσθαι. Idem in Alexandro, Ἐπεχείρει τῷ πολέμῳ, Thuc. 8, (11.) p. 267. Ἀπτόμενοι τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου, Dem. (157.) Προηγόρευε τον πόλεμον, καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε. Sic Plut. (9, 398.) Πόλεμον ἐξενηνοχότα πρὸς τους δανειστάς: quomodo et Lat. dicunt Bellum inferre. Isocr. in Hel. Enc. Ὑπὲρ ταύτης τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic, Πόλεμον ξυνάπτειν πρός τινα, Thuc. 6. cui opponit καταλύεσθαι: 3. Ἐς πόλεμον ἀλλήλοις καθέστασαν. Cui simile quod ap. Plut. Thes. legitur, Πρὸς πόλε-

μον ἐτράποντο, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 21.) Ἀκηρύκτῳ πολέμῳ χρωμένων, pro ἀκήρυκτον πόλεμον πολεμούντων, Thuc. Πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, Bellum gero: quod Hom. dicit πόλεμον πολεμίζειν. At e Dem. Πόλεμον ποιῆσαι τοῖς Ἀμφικτυόσι, pro Bellum excitare Amphictyonibus. Rursum Thuc. 6, (15.) p. 202. Κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου, pro quo habuisti paulo ante in loco quodam Philonis, Τὸν πόλεμον κατωρθωκότας. Plut. Fabio, Τὸν πόλεμον ἢ παντάπασιν ἀνελόντος ἢ τῆς Ἰταλίας ἐκβαλόντος: quo fere modo Secare et Profligare bellum. At Idem (2, 164.) Βαρὺν πόλεμον καὶ ἄσπονδον ἐπανῃρημένος, Cum suscepisset bellum: ἀνειληφὼς πόλεμον. Apud Aristot. Rhet. 3. Οὐ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα: pro quo supra e Thuc. Καταλύεσθαι τὸν πόλεμον. Et ap. Isocr. Archid. Τοῦ πολέμου ποιεῖσθαι τὴν διάλυσιν. Unde Xen. Ἑλλ. 6, (3, 4.) Ἦλθον περὶ πολέμου καταλύσεως: K. Π. 7, (5, 17.) Ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται. Et ap. Plut. Coriol. (30.) Ἀπαλλαγὴ πολέμου ἐπὶ δικαίοις. Dicitur item πόλεμος aliquorum pro Inter aliquos: Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, quod Aristot. et Plut. ex Eur. afferunt, i. e. Bella et simultates fraternæ, Bella et dissidia inter fratres. In VV. LL. Πόλεμος τῶν Αἰγινητῶν, pro Bellum adversus Æginetas. At Liv. dicit Bellum Romanum pro Adversus Romanos. Adde his et ista: ξενικὸς πόλεμος, ap. Aristot. Polit. 2. ut ap. Athen. (272.) Ὁ δουλικὸς πόλεμος, Bellum servile: rursumque ap. Aristot., Ὁ ἱερὸς πόλεμος: ap. Æschin. (74.) Ὁ Φωκικὸς πόλεμος, et Athen., Ὁ Κρισαϊκὸς πόλεμος, et Thuc. Δωριακὸς πόλεμος. [" Ad Charit. 317. Ammon. 91. Eran. Philo 170. Lennep. ad Phal. 131. ad Lucian. 1, 381. Musgr. El. 180. Jacobs. Anth. 9, 45. Prælium, Pugna, Toup. Opusc. 2, 38. Jacobs. Spec. 104. Lucian. 1, 397. 471. 523. Dial. p. 58. Græv. Lectt. Hes. 613. ad Diod. S. 1, 466. 480. 604. 2, 488. 500. 511. Arntzen. ad Victor. 221. Conf. c. δῆμος, Toup. Emendd. 2, 355.: cum πολὺς, Lennep. ad Phal. 73. 129. 178. Jacobs. Anth. 6, 229.: cum πόλις, Wyttenb. ad Plut. 1, 350. Lennep. ad Phal. 129.: cum πολέμιος, ad Diod. S. 1, 84. 154. 242. 2, 535. 614. ad Herod. 708. Schneid. ad Xen. Œc. 33. Thom. M. 195. 272. T. H. ad Plutum p. 483. Villois. ad Long. 122. Duker. Præf. Thuc. 5. Kuster. Aristoph. 113. ad Dionys. H. 1, 492. 3, 1329. 1459. Sine artic., ad Dionys. H. 3, 1537. Π. καὶ μάχη, Wakef. S. Cr. 3, 177. Herc. F. 1171. Trach. 21. Plato Gorg. init. Πόλεμος ἁπάντων πατὴρ, ad Lucian. 2, 4. Οἱ ἐν τῷ π., Xen. Œc. 5, 19. Εἰσφέρειν π. τινι, ἐκφέρειν π. πρὸς, ἐπί τινος, Heyn. ad Apollod. 18. Π. θέσθαι, θεῖναι, Kuster. V. M. 34. 72.: ποιεῖσθαι, ποιεῖν, 49. 50. Οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις, Heind. ad Plat. Phædr. 236. Μετὰ τὸν π. ἡ συμμαχία, ad Gorg. 3. Πόλεμόνδε, Heyn. Hom. 4, 134. Πτόλεμος, Thom. M. 863. Jacobs. Anth. 8, 52. Steph. Dial. 26. Brunck. Apoll. Rh. 116. 154. 184. Heyn. Hom. 4, 112. 134. 5, 60. 622. 6, 349. 416. 422. 459. 466. 506. 508. 539. 7, 113. 465. 650. 676. 8, 32. 35. 220." Schæf. Mss.]

[* Πολεμολαμαχαϊκὸς, Aristoph. Ἀ. 1079.] Πολεμοποιὸς, Qui bellum movet, ὁ πόλεμον ποιῶν s. κινῶν, Qui bella movere aut gerere solet, Aristot. Polit. 5, 11. Ἔστι δὲ καὶ πολεμοποιὸς ὁ τύραννος. Item οἱ πολεμοποιοὶ exp. Belli auctores: Οἱ αἴτιοι τοῦ γίνεσθαι πόλεμον. [Plut. 7, 275. 302. " Toup. Opusc. 1, 351." Schæf. Mss. " Appian. 2, 178." Wakef. Mss.] Πολεμοποιέω, Bellum moveo, Seditiones excito, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 21.) Λαμβάνω τουτονὶ Ἰσμηνίαν ὡς πολεμοποιοῦντα, Ut belli auctorem. Bud. interpr. Inimicos et hostes reddere, citans ex Appiano B. C. 5. Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους: qua signif. Thuc. dicit πολεμῶσαι: [Hippocr. 1284. Philochorus ap. Schol. Aristoph. Εἰρ. 476.: " Diod. S. 1, 583." Schæf. Mss. * " Πολεμοστόλιστος, Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss. * Πολεμοτρόφος, unde] Πολεμοτροφέω, Bellum nutrio, foveo. Bud. interpr. Bellum duco, Bello, afferens ex 2 Macc. 10, (15.) Τοὺς φυγαδευθέντας προσλαβόμενοι πολεμοτροφεῖν ἐπεχείρουν: (14.) Γοργίας δὲ γενόμενος στρατηγὸς ἑξενοτρόφει, καὶ παρ' ἕκαστα πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἐπολεμοτρόφει. [* Πολεμοφθόρος, Æsch. Pers. 654. * Πολεμόφρων, Schol. Od. A. 48. * " Πολεμόχαρτος, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss.] Πολεμηδόκος, ET DORICE Πολεμαδόκος, Bella suscipiens. Ex Epigr. πολεμαδόκος Ἀθηναία, Bellona, Bellax s. Bellatrix Minerva, [Anal. 1, 248. Pind. Π. 1, 22. " Πολεμαδόκος, Jacobs. Anth. 7, 153. 8, 300. * Πολεμάδικος, 7, 153. Wakef. Herc. F. 498. * Πολεμητόκος, Ruhnk. Ep. Cr. 247." Schæf. Mss. Nonn. D. 4, 136. 13, 328. Dorice Πολεματόκος, Orph. H. 31, 10.]

Πολέμαρχος, Dux belli, Penes quem belli administrandi summa potestas est. Tradunt Athenis fuisse unum e novem principibus qui omnium celeberrimi et nobilissimi habebantur: ad Areopagitas ducere solitum, qui ordinem in bello reliquissent, vel fugiendo defecissent: inquilinos item, qui sine census persolutione agebant, mulctasse: et ut civibus ὁ ἄρχων solebat, ita τὸν πολέμαρχον inquilinis jus dixisse: duos ἱππάρχους ei subditos fuisse. Bud. tamen Annot. in Pand. scribit πολέμαρχον uno tantum magistro equitum inferiorem fuisse: hodie Marescallum nominari, tribunum militum Latine posse vocari. Vide et Harpocr.: item Suid. et Schol. Thuc. 187. meæ Ed. Vide et locum quendam Xenophontis in Λοχαγὸς citatum, ubi sermo est περὶ πολιτικῆς μόρας ap. Lacedæmonios. Vide præterea Aristot. Polit. 6. fin., ubi inter alia dicit πολεμάρχῳ et στρατηγῷ incumbere τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως καὶ ὅσα τάττονται πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας, ut sunt observationes portarum, murorum munitiones, et hujusmodi. [Æsch S. c. Th. 834. Ch. 1072. Lex. Xen., Polyb. 4, 18 2. cf. 9, 17, 3. " Ruhnk. ad Tim. p. 12. ad Herod 490. 586. Lex. Herod. 176. ad Charit. 407. Musgr Rhes. 381. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 830. Pers 554. * Πολεμάρχης, (Gl. Belligerator,) ibid." Schæf Mss. * Πολεμαρχέω, Polemarchus sum, Plut. 8, 280 Pelop. 7. Xen. Ἑλλ. 5, 2, 17. Polyb. 4, 18, 4. Herod. 6, 109. Athen. 609. " Ad Herod. 489." Schæf. Mss.] Πολεμαρχία, Munus illud τοῦ πολεμάρχου, ["ad Herod. 489." Schæf. Mss. * Πολεμαρχικὸς, Phot. Bibl. 183.] Πολεμάρχειος, Ad Polemarchum pertinens, Athen. (210.) Ἐξηγούμενος διάθεσιν κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν, In polemarchi porticu, ubi fortasse de porticu loquitur in qua jus dicebat. [* Πολεμάρχειον, * Πολεμαρχεῖον, s. * Πολεμάρχαιον, Polemarchorum curia, Polyb. 4, 79, 5. Xen. Ἑλλ. 5, 4, 5.]

Ἀντιπόλεμος, ὁ, ἡ, Bellum gerens contra, Bello appetens et invadens, Hostis: unde ap. Hes. Ἀντιπολέμους, πολεμίους. Eand. signif. habet Ἀντιπολέμιος. ["Ἀντιπόλεμος, Ἀντιπολέμιος, Larcher Herod. 5. p. 370. Ed. 2., ad Herod. 341. 616. 650." Schæf. Mss.] Ἀπόλεμος, Imbellis: δίαιτα, Plut. Oth. μοῖρα, Plato de LL., Horat. Imbellis cithara; Carmen imbelle, Stat. Oppositum huic πολεμικὸς, Bellax, Bellicosus, Pugnax. Item Imbellis, i. e. Inhabilis ad bellum, ut senes qui sunt jam emeriti, aut qui membris truncati oblæsique in prælio fuere. Bud. ἀπόλεμοι interpr. Causarii, ἀπόμαχοι, afferens ex Arriano, Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει κατῴκισε τοὺς ἐθελοντὰς καὶ ὅσοι διὰ γῆρας ἢ πήρωσιν ἀπόλεμοι ἦσαν. Item, Ὅσοι διὰ γῆρας ἢ τινα ἄλλην συμφορὰν ἀπόλεμοι ἦσαν: [cf. 1, 669. " Eur. Herc. F. 1136. Jacobs. Anim. 266. ad Lucian. 1, 698. Dionys. H. 3, 1506. Brunck. ad Æsch. Pr. 912." Schæf. Mss.] "Ἀπόλεμος, " Imbellis, s. Belli inexpertus, πολέμου ἄπειρος, Hes." [Eur. Med. 643.] Ἀπολέμως, Non bellicose nec pugnaciter, More imbellium, [Plato Polit. 307. * " Ἀρτιπόλεμος, Recens miles, Appian. 1, 592." Wakef. Mss. * Βαθυπόλεμος, Bellicosus, Epith. Martis, Pind. Π. 2, 1. * Δυσπόλεμος, Imbellis, Æsch. Pers. 1008.] Ἐμπόλεμος, Cujus in bello usus est, Aptus ad bellum. Hes. enim ἐμπόλεμα exp. τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Perperam igitur ap. Suid. SCRIPTUM, Ἐμπολέμια, τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα: reponendumque ἐμπόλεμα ex Hes. [Ἐμπολέμια autem legitur in Herod. 6, 56. "Ἐμπολέμιος, Timæi Lex. 99. et n., Jacobs. Anth. 7, 410. Abresch. Æsch. 2, 119. Ἐμπόλεμος, ibid." Schæf. Mss.] Εὐπόλεμος,

Habilis ad bellum, Bellicosus, Bellax, Strenuus et fortis in bello. Opp. *τῷ ἀπόλεμος*. Epigr. ["Jacobs. Anth. Proleg. 55. Schneid. ad Xen. Œc. (4, 3.) p. 22. Ruhnk. ad Tim. p. 12." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 7, 4. * *Εὐπολέμως*, Dio Cass. 905. * *Εὐπολέμεια*, Nom. propr., Apoll. Rh. 1, 55. *Εὐπτόλεμος*, Quint. Sm. 4, 90. 5, 320.] *Καλιπτόλεμος*, Egregius et strenuus in bello, Bellicosus, Epigr. *Κυνέγειρον Ναυμάχον, ἠπάντων ἔργα καλιπτολέμων*, ["Jacobs. Anth. 8, 401." Schæf. Mss.] Ubi etiam NOTA, *Πτόλεμος* metri causa pro *πόλεμος* dici, sicut *πτόλις* pro *πόλις* passim ap. Hom., itidem in compp. sequentibus. [* "*Λιποπτόλεμος*, Nonn. D. 35. fin. (*Διόνυσος.*)" Wakef. Mss. * *Μακροπτόλεμος*, Theocr. Syr. 1. * *Μεγαλοπόλεμος*, Joseph. A. J. 12, 11, 2. * "*Πολυπόλεμος*, In bello multum versatus, Athan. 1, 842." Kall. Mss.] *Φιλοπόλεμος*, pro quo Poetæ USURPANT *Φιλοπτόλεμος*, Belli amans, Bellax, Bellicosus, Il. Π. (90.) P. (194.) *Τρωσὶ φιλοπτολέμοις*, Plut. Fabio (19.) *Φύσει τοιοῦτος ὤν, οἷους Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπτολέμους καὶ ἀγερώχους, ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰταμῷ*. [* *Ἀφιλοπόλεμος*, Cyrill. in Joel. 3. p. 239.] *Φυγοπτόλεμος*, Qui bellum fugitat, bellicos strepitus ac labores refugit, Qui *ἄκνῳ εἴκων Ἀνδύεται πόλεμον*, ut Hom. loquitur. Od. Ξ. (213.) *οὐκ ἀποφώλιος ἦα Οὐδὲ φυγοπτόλεμος*, Nec bellum fugito et pugnam detrecto.

Πολεμικὸς, Bellicus, Militaris, Xen. Ἑλλ. (6, 1, 4.) *Πολεμικὴ ἀρετή*: K. Π. 8, (1, 12.) *Πολεμικὴ ἄσκησις*. Aristot. Politic. 8. *Πολεμικοὶ ἀγῶνες*, Thuc. 2, (43.) *Πολεμικοὶ κίνδυνοι*, Belli discrimina, Plut. ad Col. *Πολεμικὴ τέχνη*, pro quo ap. Aristot. Polit. 1, 3. *πολεμικὴ* simpliciter, i. e. Disciplina militaris, Ars bellica. Herodian. 7, (1, 14.) *Πολεμικῇ ἐμπειρίᾳ*: 6, (1, 8.) *Πολεμικαὶ πράξεις*. Plato de LL. *Πολεμικὸς βίος*, Vita militaris. Ibid. *πολεμικὰ πλοῖα*, Bellica navigia, Ad belli usus comparata: *τὰ εἰς πολεμικὴν χρείαν*, ut Aristot. loquitur l. 1 Polit., quibus ibid. opp., *τὰ εἰς εἰρηνικὴν χρείαν*, Quorum pacis tempore usus est. Sic ap. Plut. *Πολεμικὸν δόρυ*. At *πολεμικοὶ θεοὶ* ap. Plat. sunt potius Belli præsides. Itidem ap. Ovid. Bellica dea, de Pallade. Et, *Τὸ πολεμικὸν σημαίνειν*, ap. Polyb. (3, 96, 2.) quod Cæsari Classicum canere; at Bellicum canere Cic. et Liv. paulum diversa signif., *ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον*: cui opp. *τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν, τῇ σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν* s. *ἀνάκρουσιν*, Revocare, Receptui canere, Signum receptui dare. Item, *τὰ πολεμικὰ*, Res bellicæ, *τὰ τοῦ πολέμου*, s. *τὰ περὶ πόλεμον, τὰ κατὰ πόλεμον, αἱ πολεμικαὶ πράξεις*. Xen. Ἑλλ. 7. *Τὸν πρόσθεν χρόνον εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι*: K. Π. 1, (5, 7.) *Τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ γενόμενοι*. Item 8, (6, 5.) et Ἑλλ. 3, (4, 18.) *Ἀσκεῖν τὰ πολεμικά*. Athen. 13. *Ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικὰ*, In rebus bellicis exercitatam. Rursum Xen. K. Π. 8, (1, 12.) *Ταύτην ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι*: Λ. (13, 6.) *Τεχνίτας πολεμικῶν*: K. Π. 4, (1, 2.) *Τῶν πολεμικῶν ἐργάτης*. || Cum vero aliquis *πολεμικὸς* dicitur, significat Bellax, Bellicosus, *φιλοπόλεμος* s. *εὐπόλεμος*: oppositum habens *ἀπόλεμος*. Isocr. Evag. *Τοὺς πολίτας ἐξ ἀνάνδρων πολεμικοὺς, ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομαστοὺς ἐποίησεν*, Thuc. 1, (84.) *Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γινόμεθα*, Aristot. Polit. 1. *Παρὰ θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι*. Item et Xen. K. Π. 7, (5, 22.) *Οἵτε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται*. Bellicosi, Ad belli usus habiles. || Accipitur et pro *πολέμιος*, Plut. (9, 730.) *Ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέρησιν καὶ ἕξιν ἀντίθεσις πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι*, Privationis et habitus repugnantia hostiliter infesta est et implacabiliter dissentit, Turn. ["Ammon. 114. Eran. Philo 172. Zeun. ad Xen. K. Π. 89. 111. 117. 696. Fischer. Ind. Palæph. v. *Αἰχμητὴς*, ad Herod. 195. ad Diod. S. 1, 64. ad Lucian. 1, 380. Valck. Phœn. p. 623. ad Charit. 446. Π. *ἔργα*, Dionys. H. 1, 315." Schæf. Mss. Vide *Πολέμιος*. * *Πολεμικὸν, τὸ*, Modus tibialis, Athen. 618.] *Πολεμικῶς*, Bellicose, cui opp. *ἀπολέμως*: ut *πολεμικῶς ἔχειν*, Bellicoso animo esse, Belli cupidum esse. || Cum vero huic *πολεμικῶς ἔχειν* additur dat., aut accus. cum præp. *πρὸς*, significat Hostili animo esse erga. Xen. K. Π. 5, (2, 12.) p. 73. *Ὑμᾶς π. ἔχειν πρὸς ἑαυτόν*: paulo post dicit, *πολέμιοί εἰσιν αὐτῷ*. Sic Æschin. c. Ctes., Π. *εἶχον πρὸς Ἀλέξανδρον*. Et Isocr. ad Phil. *Εἴτε εἰρηνικῶς εἴτε π. αἱ πόλεις αὗται πρὸς ἀλλήλας ἔχουσι*. Rursum Xen. Ἑλλ. 5. Π. *ὑμῖν εἶχον οἱ Θηβαῖοι*. ["Ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad K. Π. 89. 111. 117. Valck. Phœn. p. 623." Schæf. Mss.]

Πολέμειος, e quo Ionica dialysi FACTUM *Πολεμήϊος*, ut *βασιλήϊος* e *βασίλειος*, itidem Bellicus, Il. B. (338.) *Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα*, H. (236.) *Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα*. Sic E. (428.) *οὗτοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα*. Hesiod. Ἀ. (238.) *πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες*, Arma bellica, s. Ad belli usus comparata. ["Ad Herod. 195. 215. 512. 433. ad Callim. 1. p. 252. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Valck. Phœn. p. 88." Schæf. Mss. *Πτολεμήϊος*, Apoll. Rh. 3, 562.]

Πολέμιος, i. q. *ὁ πολεμικῶς ἔχων πρὸς*, Qui animo hostili et bellum inferre cupido affectus est erga aliquem, Infestus; interdum etiam Inimicus. Plut. de Herod. *Φωκεῦσιν ἐχθροῖς καὶ πολεμίοις οὖσι*. Theophyl. Ep. 27. *Λιμὸν καὶ στρατιώτην ἔχειν π*. Sic 41. *Τὴν ἐρυσίβην ἔχω π.*, Bellum mihi infert et me infestat. Xen. K. Π. 3, (1, 22.) *Ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται*. Idem cum dat., 4. *Ἐμοὶ πολέμιοι*, i. e. *πολεμικῶς ἐμοὶ ἔχοντες*: cui similem locum habes in *Πολεμικως*. Plut. Symp. 3. (p. 565.) *Πολέμιόν ἐστι ταῖς κυούσαις*, de ruta. Aristot. *Πολέμιον δὲ πρόβατον ταῖς μελίτταις*: unde Plin. Inimicæ apibus oves. Sic Idem pro his Theophr. *Φεύγειν ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς*, Fugere inimicum odorem: quoniam sc. eo mirum in modum tangitur et læditur. Cum gen. quoque, Aristid. *Πολέμιος τοῦ δήμου*, Lucian. (2, 924.) *Καὶ ποτὸν μνήμης π.* Item cum substantivis. Xen. Λ. (13, 10.) *Πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ π.* Plut. *αἱ πολέμιαι νῆες*. Athen. 10. *Πολεμίας σάλπιγγος ἀκοῦσαι*. Et *πολέμιοι φρυκτοὶ*, Faces hostium adventus indices, Ignes adventum hostium significantes, Plut. Probl. *Ἄνδρα βαλεῖν πολέμιον*, Hostem. Frequentissime autem *ὁ πολέμιος* pro *ὁ πολέμιος ἀνὴρ*, Hostis; itidemque *οἱ πολέμιοι*: in quibus etiam artic. quoque omittitur interdum. Plut. Probl. Rom. *Μέλλων ἀναιρεῖν πολέμιον*, Aristot. Pol. 7. *Τῷ μηθένα ἀπεκτακότι πολέμιον*. Sæpenumerus plur. occurrit, Xen. Ἑλλ. 4, (2, 12.) *Προσιόντων τῶν π.*, Plut. *Ἐπιόντων τῶν πολεμίων*. Idem, *Ἐν χερσὶ τῶν π. ὄντων*. Idem in Lyc. *Ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς πολεμίους στρατεύειν*. Lucian. (2, 9.) *Τοὺς πολεμίους καταῤῥίπτοντες*. Plut. *Τρέψασθαι τοὺς π.* Item Thuc. 8. *Τοὺς ἐγγυτέρω π. ὑπολιπόντες*. Plut. Apophth. *Γινώσκοντας τὰ τῶν π.* Item ET *ἡ πολεμία*, pro *ἡ πολεμία χώρα*, Solum hostile, Hosticum, Xen. K. Π. 3, (3, 9.) *Θρεψόμεθα ἐκ τῆς π.*, Ex agro hostili, Herodian. 7, (2, 6.) *Γενόμενος ἐν τῇ π.*, Hostilem ingressus agrum. Item *ἐν πολεμίᾳ* exp. non solum In hostico, sed etiam Belli tempore. ["*Πολέμιος*, ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad K. Π. 89. 111. 117. 472. 696. Valck. Phœn. p. 623. Lennep. ad Phal. 179. Ammon. 64. Eran. Philo 166. Toup. Emendd. 2, 87. Porson. Med. p. 62. ad Diod. S. 1, 695. 2, 12. Thom. M. 401. Π., *πολεμικὸς*, H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., Brunck. Aristoph. 3, 57. ad Diod. S. 2, 289. ad Dionys. H. 1, 593. 4, 2307. 2309. Boiss. Philostr. 391. 513. Schneid. Anab. 49. *Πολέμιος* et *ἐχθρὸς* conf., Dionys. H. 2, 1008. *Πολέμιος* et *πόλις* conf., Wyttenb. Select. 362. Lennep. ad Phal. 129. ad Herod. 456. ad Diod. S. 1, 256. 305. *Ἡ πολεμία*, 2, 324. et v. l., Boiss. Philostr. 632. De fem., ad Diod. S. 1, 682. Π. *καὶ ἐχθρὸς*, Lucian. 2, 210. *Τὰ π.*, Valck. Diatr. 87. ad Herod. 195. 433. 512. ad Diod. S. 1, 64. 363. Plut. Mor. 1, 882. ad Lucian. 1, 380. ad Dionys. H. 1, 16. 196. 241. 249. 326. 3, 1655. 1778. 1902. *Τὰ π. ἔργα*, 1, 314. *Τα π. ἀγαθὸς*, Lennep. ad Phal. 179." Schæf. Mss.] *Ἀντιπολέμιος*, Hostis, Adversarius, i. q. *πολέμιος*, Thuc. 3, (90.) p. 113. *Ἃ ἡ μετὰ τῶν Ἀθηναίων οἱ ξύμμαχοι ἔπραξαν, ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ ἀντιπολέμιοι*. [Vide *Ἀντιπόλεμος*. "Dionys. H. 2, 1053. 1059. 3, 1744." Schæf. Mss. * *Αὐτοπολέμιος*, Theoph. Simoc. Hist. 2, 4. 13. "Jo. Climac. 341." Boiss. Mss. * *Προπολέμιος*, Dio Cass. 312. "*Τὰ πρ.*, ad Dionys. H. 1, 427." Schæf. Mss.] *Πολεμίως*, Hostiliter, Hostili atque infesto animo: ut *πολεμικῶς* supra. Thuc. 3. *Τεκμήριον δὲ ὡς οὐ π. ἐπράσσομεν*, Nos nihil

quicquam hostiliter egisse: 4, (17.) p. 127. Λάβετε δὲ αὐτοὺς μὴ π., Schol. διαθέσει πολεμικῇ. [" Ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad K. Π. 89. 111. 117. Valck. Phœn. p. 623." Schæf. Mss.]

Πολεμόω, Ad bellum excito, alicui inferendum instigo, πολέμιον reddo: sicut Suid. πολεμῶσαι exp. πολέμιον καταστῆσαι. Pass. Πολεμόομαι, Ad bellum inferendum alicui excitor, Thuc. 1. Ὁ (sc. χωρίον,) μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται, Maximis momentis et ad amicitiam adjungitur et ad bellum contra nos gerendum excitatur, s. πολέμιον et perduelle redditur. Ubi etiam nota sibi opponi οἰκειοῦν et πολεμοῦν. Ex Eod. (1, 57.) Ἐπεπολέμωτο, Hostis factus erat, Hostili animo et infesto esse cœperat. Idem Thuc. voce med. in activa utitur signif., 5, (98.) p. 194. Ὅσοι γὰρ νῦν μηδετέροις ξυμμαχοῦσι, πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτούς; Schol. εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖτε. Reddere igitur πολεμοῦν possumus etiam Bellis implico. Inter πολεμοῦσθαι et πολεμεῖσθαι passiva, Bud. sic distinguit, 1072. Πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθεὶς, καὶ πολέμιός τινι γενόμενος, Hostili animo esse cœpit et inimico; at vero πεπολεμημένος est ὁ πολέμῳ βιασθεὶς καὶ βλαβείς. [" Mœr. 305. et n., Valck. Anim. ad Ammon. 72. ad Herod. 230. Thom. M. 730." Schæf. Mss.] Comp. INDE Ἐκπολεμόω, i. q. πολεμῶ, i. e. πολέμιον reddo, Hostiles inimicitias suscipere contra aliquem jubeo, Dem. (10.) Ὁ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ. Et pass. voce ac signif. e Plut. Pericle, Ἐκπεπολεμωμένοι πρὸς αὐτοὺς, Ipsis facti hostes, Cæs. (26.) p. 1321. meæ Ed. Τὸ τῶν Ἐδούων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτὸν, qui tamen antea sese fratres Romanorum vocitabant, at tunc τοῖς ἀποστάταις προσεγένοντο. Sic, Ἐξεπολεμώθησαν πρὸς τοὺς στρατιώτας, Ad bellum inimicitiasque contra milites suscipiendas concitati fuere. Ubi nota etiam ἐκπολεμοῦσθαι πρός τινα, sicut ἐπολεμοῦν πρός τινα, Thuc. 6, (77.) p. 222. Ὥστε τοὺς μὲν λόγους ἡμῶν διϊστάναι, τοὺς δὲ ξυμμάχων ἐλπίδι ἐκπολεμοῦν πρὸς ἀλλήλους. Ammon. inter ἐκπολεμῶσαι et ἐκπολεμῆσαι id discriminis statuit, ut ἐκπολεμῶσαι sit τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν: at ἐκπολεμῆσαι sit, τὸ πόλιν ἐξελεῖν. [" Ad Mœr. 305. ad Herod. 230. 334. 408. Ammon. 47. Valck. Anim. 72. ad Dionys. H. 1, 271. 2, 935. 3, 1404. 3, 1974. Thom. M. 703. Cattier. Gazoph. 18." Schæf. Mss.] Ἐκπολέμωσις, ἡ, Excitatio ad bellum alicui inferendum, [Plut. Æmil. 13.] Exp. etiam Debellatio: pro quo potius foret SCR. Ἐκπολέμησις ab Ἐκπολεμέω. Inde et BICOMP. Συνεκπολεμόω, Una hostem reddo, ad bellum contra aliquem suscipiendum incito. Suid., cum πολεμῶσαι exposuisset πολέμιον καταστῆσαι, subjungit h. l. Ἔστειλαν δὲ οἱ Τοῦρκοι πρὸς Ἰουστινιανὸν πρεσβείαν, ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαί γε αὐτὸν Πέρσαις, Ad bellum contra Persas secum gerendum, Ad se juvandos in bello contra Persas gerendo, aut suscipiendo. Comp. ad eod. πολεμόω, ETIAM Προσπολεμόω, Insuper hostem facio, Hostem facio præter eos qui jam ad bellum inferendum excitati sunt, Præter alios perduelles, ad perduellionem excito. Qua signif. et media vox usurpatur. Thuc. 3, (3.) p. 84. Μέγα μὲν ἔργον ἡγοῦντο εἶναι Λέσβον προσπολεμώσασθαι, Schol. πρὸς τοῖς οὖσι πολεμίοις καὶ αὐτὴν πολεμίαν ποιῆσαι.

Πολεμίζω, ἰσω, Bello, Belligero, Bellum gero; interdum etiam Pugno, Depugno, Decerto. Il. Υ. (333.) Ἀντὶ [Ἀντί'] Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, B. (452.) ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi etiam nota copulari ab eo πολεμίζειν et μάχεσθαι: A. (168.) ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. Item cum dat. personæ, O. (539.) Ἕως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην. Aristoph. etiam cum dat. instrumentali: N. (419.) πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων. Item πόλεμον πολεμίζειν dicitur ut πόλεμον πολεμεῖν. Il. B. (121.) Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. Pass. voce et signif. Opp. K. 3, (209.) Παιδὶ λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει, Nato qui ab hostibus bello appetitur. Sicut vero metri causa Πτόλεμος interdum usurpant Poëtæ, ita ETIAM Πτολεμίζω pro πολεμίζω, tum quoque cum metrum id non requirit, Od. Ξ. (240.) Ἔνθα μὲν εἰναετὲς πτολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν, A Ubi toto novennio bellum gerebamus. Nisi potius scr. πολεμίζομεν. At metri causa Il. B. (328.) τοσσοῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν, Bellum geremus. [" Πολεμίζω, ad Xen. Mem. 4, 2, 29. ad Herod. 483. Pugno, Decerto, Græv. Lectt. Hes. 613. Πολεμίζω, Heyn. Hom. 6, 91. 7, 776. Πτολεμίζω, 5, 490. 599. 6, 409. 7, 36." Schæf. Mss.] GERUND. Πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est, pro quo ATTICE Πολεμιστέα, ut Aristoph. Πλ. (1085.) ξυνεκπυστέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, pro συνεκποτέον. Thuc. Πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι. Πολεμιστὴς, Bellator, Habilis ad bellum. Hom. substantive pleruraque usurpat: ut Il. E. (289.) Υ. (78.) Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστὴν, ubi ταλαύρινος πολεμιστὴς dicitur, ut H. (239.) ταλαύρινον πολεμίζειν: E. (571.) Αἰνείαν δ' οὐ μείνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής: N. (300.) ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν: K. (549.) γέρων περ ἐὼν πολεμιστής: P. (26.) ἐλέγχιστον πολεμιστὴν Ἔμμεναι. Utitur et Plut. Fabio, dicens, Ἵππον πολεμιστὴν ἐδωρήσατο, Virg. Bellator equus, Bellator B Turnus. At substantive Bellator usurpatur cum ab aliis, tum a Claudiano, dicente Felix bellator, Bellator severus. [" Wessel. ad Herod. 91. Diss. 138. Diod. S. 2, 333. Heyn. Hom. 8, 415. Conf. c. πολεμικὸς, Boiss. Philostr. 581." Schæf. Mss. Πτολεμιστὴς, Theocr. 15, 51. * " Πολεμιστὴρ, Heyn. Hom. 8, 415." Schæf. Mss.] Πολεμιστήριος, ὁ, ἡ, quod et ipsum signif. Bellator, Aptus ad bellum, Aptus ad usus bellicos, Aristid. Ἵππων π. ὀχήματα, ubi ἵπποι πολεμιστήριοι, ut paulo ante e Plut., ἵππος πολεμιστὴς, Bellator equus. [" Sic ap. Herod. 1, 192. ἵππων π., ubi alii Codd. πολεμιστέων." Schw. Mss.] At ex Heraclide, Π. ἀσκήσεις ὑπογυμνάζειν, Bellicis studiis exerceri, ubi πολεμιστήριοι ἀσκήσεις dicuntur ut a Xen. πολεμικῆς ἀσκήσεως ἕνεκα: qui etiam ἄσκησις πολεμικῶν dicit, sicut ἀσκεῖν τὰ πολεμικὰ, ut in Πολεμικὸς videbis. Porro sicut sunt πολεμιστήριοι ἵπποι tum ap. Aristid. l. c., tum ap. Xen. Ἱππ. (1, 2.) ita et πολεμιστήρια ἅρματα, Currus bellici, [Herod. 5, 113.] ut Lat. Hasta bellica, Navis bellica, et Equus C bellicus: ita ut πολεμιστήριος hic i. sit q. πολεμικός Xen. K. Π. 6, (1, 17.) Πολεμιστήρια κατεσκεύασεν ἅρματα, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ἄξοσί τε μακροῖς. Apud Eund. sine ἅρματα: 8, (8, 12.) Γινώσκουσιν οἷα σφίσι τὰ π. ὑπάρχει: sed illud ἅρματα e præcedentibus subauditur. Ibid. dicit Δρεπανηφόροις ἅρμασι χρῶνται. Utitur et Aristoph. sine adjectione substantivi, N. (28.) Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ π., ubi Schol. annotat, πολεμιστήρια secundum quosdam Athenis esse ἀγῶνα δρόμου: sed ita vocari etiam τὰ πολεμικὰ ἅρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. [" Ad Herod. 91. 434. ad Diod. S. 1, 64. Aristoph. Ach. 572. Eir. 235. Dionys. H. 2, 1117." Schæf. Mss. * Πολεμίστρια, Æsch. Choëph. 422. * " Πολεμιστρὶς τῦῦ, Tzetz. Ch. 1, 876." Elberling. Mss. * Πολεμιστὸς, unde * Ἀπολέμιστος, poëtice * Ἀπτολέμιστος, Athen. 524. * Ἀντιπολεμίζω, Suid. 1, 50. 3, 139. ex Josepho. * Ἐκπολεμίζω, unde * " Ἐκπολεμιστὴς, J. Poll. 1, 156." Kall. Mss.] Συμπολεμίζω, Una bellum gero, Belli gerendi socius sum, Adjuvo in bello, i. q. συμ- D πολεμέω.

Πολεμέω, i. q. πολεμίζω, sed in prosa usitatius quam istud, i. e. Bello, Belligeror s. Bellum gero: cui opp. εἰρήνην ἄγω, ap. Isocr. Encom. Evagoræ: ut et ap. Thuc. 5, (76.) p. 190. Δύο λόγω φέρων ἐς τὸ Ἄργος, τὸν μὲν, καθότι εἰ βούλονται πολεμεῖν τὸν δ', ὡς εἰ εἰρήνην ἄγειν. Apud Athen. 7. ἐπιμελεῖσθαι τοῦ κακῶς ποιεῖν, Πολεμοῦντες, ἀλλήλους, Plut. (8) 125.) Πολεμοῦσι δὲ ἀετοὶ καὶ δράκοντες, κορῶναι καὶ γλαῦκες, Bellum inter se gerunt, Dem. (17.) Τὴν τοῦ πολεμεῖν ἐμπειρίαν κτησάμενοι, Bellandi peritiam. Lucian. (2, 270.) Τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν κουφότητα. Item cum accus. πόλεμον: sicut Hom. πόλεμον πολεμίζειν. Dem. Πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, Multa bella gessistis; itidemque passive πολεμεῖται ὁ πόλεμος, Bellum geritur. Xen. Ἑλλ. 5. Φανερῶς κατὰ βάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος. E Thuc. πολεμῶ ἐναντία σοι, Tecum belligero, pugno. Item cum præpp. μετὰ et πρὸς, ut Latine quoque Bellum gero cum, Bellum gero adversus, Belligero cum, Bello cum. Apoc. 13, (4.) Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ; ut

Cic. Bellare cum diis, Bellare cum Ætolis; 12, (7.) Ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ δράκοντος. Thuc. 1, (141.) Πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύναποι, Bellum gerere adversus disparem apparatum. Sic Plut. Solone, Ἐπολέμησαν περὶ τούτου πρὸς ἅπαντας, Hujus rei gratia cum universis bellum gessere, ubi πολεμεῖν περί τινος, ut dicit Tac. Cum Marius et Sylla de eo præcipue bellarent. Sæpius cum dat.: quod in Lat. lingua imitatus Stat. dixit, et magno bellare parenti, pro Bellare cum m. p. Itidemque Virg. placitone etiam pugnabis amori? pro Pugnabis cum, Pugnabis contra. Thuc. 5, (48.) p. 182. Γινομένης ξυμμαχίας, τοῖς αὐτοῖς πολεμεῖν καὶ εἰρήνην ἄγειν. Dem. (48.) Ἵνα μὴ μόνον τοῖς ψηφίσμασι καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς πολεμῆτε Φιλίππῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις, (ubi etiam nota dat. instrumentalem: ut ap. Sil. Bellare manu, Bellare ense. Plut. Alex. Δαρείῳ ὑπὲρ ἡγεμονίας πολεμεῖν: sicut Dem. (236.,) sed metaph., Ὑπὲρ οὐ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, Cum his bellare, decertare, pugnare. Ubi nota etiam πολεμεῖν περὶ, sicut paulo supra πολεμεῖν ὑπέρ. Cum solo dat., Plut. Πολεμῆσαι τοῖς οἰκέταις ἀποστᾶσι, ubi de servili bello loquitur. Idem, Στασιάζοντες ἀλλήλοις καὶ πολεμοῦντες. Idem cum accus. quoque junxisse videtur, de Odio et Invidia, non procul ab initio, Μισοῦσι δὲ ἄλληλα καὶ ἀπεχθάγονται καὶ πολεμοῦσιν ὥσπερ ἀπίστους τινὰς, Inter se bellant, Se mutuo infestant, Se oppugnant mutuo. Sed videtur reponendum esse ὥσπερ πρὸς ἀπίστους, aut ὡς πρὸς ἀπ. Πολεμῶ metaphorice pro Vexo, ut et vernacula lingua dicimus, Faire la guerre à quelqu'un: pro Vexare eum, Negotium ei facere. Xen. Κ. Π. 1, (3, 10.) Ἀλλὰ τί ποτε σὺ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; || At πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, Pugnare cum opinione jam inde a multis annis recepta, Veteri opinioni et dudum receptæ repugnare, Plut. Thes. (10.) Οἱ δὲ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμόσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες, καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, πολεμοῦντες, οὔτε λῃστὴν οὔτε ὑβριστὴν γεγονέναι Σκίρωνά φασι. Sic de Iside et Osiride, Ὀκνῶ δὲ μὴ τοῦτο ᾖ τὰ ἀκίνητα κινεῖν, καὶ πολεμεῖν οὐ τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δὲ ἀνθρώπων ἔθνεσι καὶ γένεσι. Unde etiam apparet Simonidem olim eo loquendi genere usum fuisse. || Πολεμέομαι, Bello appetor, lacessor et invador, s. Belligeratur mecum, Bellum mihi infertur, Oppugnor. Dem. (240.) Ἡγον τὴν εἰρήνην ἄσμενοι, καὶ αὐτοὶ τρόπον τινὰ ἐκ πολλοῦ πολεμούμενοι, Bello vexati et infestati: (113.) Αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ἡμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι. Itidem Plut. de Deo Socr. Εἰ πολεμεῖσθαι πυθόμενος ἡμᾶς, ἔπλευσας ὅπλοις καὶ βέλεσιν ἡμᾶς ὠφελήσων. Necnon Synes. πολεμουμένην χώραν dixit Bello infestam, Bud. Idem eadem signif. dixit, Ep. 62. Παραλαβὼν πολεμουμένας τὰς πόλεις, Bello petitas, exercitas. Sic et Isocr. ad Phil. de Lacedæmoniis, Πολεμοῦνται ὑπὸ τῶν τὴν χώραν αὐτῶν περιοικούντων. Paulo post dicit, Οὐδένα δὲ χρόνον διαλείπουσιν οἱ στρατεύοντες ἐπί τινας ἢ μαχόμενοι πρός τινας, ἢ βοηθοῦντες τοῖς ἀπολλυμένοις αὐτῶν. Nisi quis forte a πολεμόω hoc πολεμοῦνται deducere malit. || Alias πολεμεῖται dicitur etiam pro Bellatur, Belligeratur; imo et πόλεμος πολεμεῖται, quod e Dem. attuli supra in Πολεμέω. Afferturque e Thuc. Πολεμεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν, pro A nobis bellum administrari. || Præterea πολεμοῦμαι tradunt accipi etiam pro πολεμῶ, Bellum gero, Belligero, itidemque πολεμήσομαι activa signif. a Thuc. usurpari existimatur; sed nulla ejus usus exempla proferuntur. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀμιλλᾶσθαι, Abresch. Lectt. Aristæn. 144. ad Xen. Eph. 197. ad Diod. S. 1, 150. 157. 263. Alciphr. 324. Toup. Emendd. 3, 191. Thom. M. 703. Marc. de V. Thuc. p. 5. Kuster. V. M. 67. Odi, Plut. Mor. 1, 764. Aversor, ad Jambl. V. P. 509. Discepto, Diod. S. 1, 609. Pugno, 2, 28. 496. 502. 503. De constr., ad Charit. 615. Jacobs. Anth. 10, 10. Brunck. Aristoph. 2, 30. Schol. ad Plutum p. 357. H., ad Dionys. H. 3, 1779. 4, 2204. ad Diod. S. 1, 574. 2, 24. 112. 389. 500. 510. Add. ad p. 113. Bast Lettre 78. Cum accus., 77. Heyn. ad Apollod. 610. 642. 882. Fischer. ad Palæph. 74. ad Diod. S. 1, 305. 310. 367. Chishull. Antiq. As. p. 86. ad Dionys. H. 1, 575. 2, 795. 925. 1120. Boiss. Philostr. 650. Πολεμεῖν ἀπὸ—, Heind. ad Plat. Phædr. 296. Πολεμεῖσθαι ὑπό τινος, Diod. S. 1, 701. 712. Πολεμούμενοι et πολέμιοι conf., ad 2, 465." Schæf. Mss.] Inde Πολεμητέον, i. q. πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est, Aristot. Rhet. 1. Συμβουλεύειν Ἀθηναίοις εἰ πολεμητέον ἢ μὴ πολεμητέον. [Aristoph. Ἀ. 496.] Porro sicut docui Attice dici πολεμιστέα pro πολεμιστέον, sic et Πολεμητέα Attice itidem usurpari pro πολεμητέον sciendum est: Π. ἦν αὐτοῖς. Sic ap. Suid. Π. σφίσιν ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ ἐπὶ Ῥωμαίους ἔδοξεν εἶναι. Item, Π. εἶναι ἐν τάχει, i. e. δεῖν πολεμεῖν. Inde et desiderativum verb. Πολεμησείω, ut ὀψείω, γαμησείω, et similia, Bellare gestio, cupio. Adverbum redderes Bellaturio. Suid. exp. πολεμικῶς ἔχω, afferens e Thuc. 1, (33.) item πολέμου ἐπιθυμῶ, addens h. l. Χοσρόου δὲ πολεμησείοντος ὡς ᾔσθετο Ἰουστινιανός. His addit hunc versum Hom., qui legitur Il. Ξ. (37.) ὀψείοντες ἀὐτῆς καὶ πολέμοιο. Ubi etiam nota Ὀψείω. [" Pierson. ad Mœr. 14. Bergler. Alciphr. 56. Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. " Anna C. 411." Elberling. Mss. * Πολεμητὸς, unde] Ἀπολέμητος, ὁ, ἡ, Bello non vexatus, Bellicis turbis carens. E Luciano (1, 263.) Ἀ. ἀρχὴ, Principatus de quo non pugnatur. [" Ἀπολέμητος εἰρήνη, Inexpugnabilis pax, dicitur Christus, Method. 436." Kall. Mss.] Δυσπολέμητος, Qui debellari vix potest, Qui bello ægre capi potest, πολέμῳ δυσάλωτος, Cum quo bellum gerere difficile est, Isocr. Paneg. Θαυμάζουσι τὸ μέγεθος τῶν βασιλέως πραγμάτων, καὶ φασιν αὐτὸν εἶναι δ. Sic Dem. [41. 156.] Contra Εὐπολέμητος, [J. Poll. 1, 158. * Πολεμητικὸς, * Πολεμητικῶς, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. 180. " Πολεμητικὸς, ad Charit. 702. * Πολεμητήριος, ad Dionys. H. 2, 1117." Schæf. Mss. * Πολεμητήριον, i. q. ὁρμητήριον, Polyb. 4, 71, 2. * " Πολεμήτωρ, Bellorum incensor, dicitur Diabolus, Method. 441. Andr. Cr. 302." Kall. Mss. Tzetz. Hom. 87. Eand. vocem Oppiano K. 3, 204. e Cod. Reg. Paris. restituit Hermann. ad Orph. p. 740.]

[* Ἀναπολεμέω, Strabo 17. p. 1189. * Ἀναπολέμησις, 11. p. 476=779.] Ἀντιπολεμέω, Belligero adversus; Bello lacessitus, vicissim bello infesto. Thuc. 1, (23.) Ἠρημώθησαν αἱ μὲν (sc. πόλεις) ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δὲ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων, Ab ipsis inter se bellantibus. [* Ἀντιπολέμησις, Gl. Rebellatio. * " Ἀποπολεμέω, Heindorf. ad Plat. Phædr. 296(=207=260.)" Schæf. Mss.]

Διαπολεμέω, Bello decerto, Belligero et dimico, Depugno, Decerto, Plato Ep. 6. Ὅσοι μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, Quicunque non pro communi libertate depugnarunt adversus tyrannidem. Sic Plut. Pericle, Διαπολεμήσας πρὸς Ἀννίβαν. Idem cum dat. in Fabio, Διεπολέμησε τούτοις. Thuc. absolute posuit, 6, (37.) p. 210. Ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι, ubi Schol. διενεγκεῖν τὸν πόλεμον, quo genere loquendi utitur idem Thuc. eod. l. p. 215., Δηλονότι περιγενέσθαι διὰ πολέμου. Porro sicut dicitur πολεμεῖν πόλεμον, ita et διαπολεμεῖν πόλεμον: quod signif. potius Conficere bellum. Et pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, Conficitur, Finis ei imponitur. Thuc. 7, (14.) p. 237. Διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἀμαχεὶ ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν ὁ πόλεμος, ubi Schol. κατεργασθήσεται. [Jambl. V. P. 456. K. " Wakef. S. Cr. 3, 177. Diod. S. 2, 1. 18. 19. Boiss. Philostr. 338. 449. 557. De constr., ad Diod. S. 1, 715. 2, 496." Schæf. Mss.] Διαπολέμησις, ἡ, Depugnatio, Decertatio, sc. quæ bello fit, [Thuc. 7, 42. Dionys. H. 692, 4. * Προσδιαπολεμέω, Dio Cass. 210.]

Ἐκπολεμέω, Debello, Bello devinco, etiam expugno. Sic enim Ammon. accipere in Ἐκπολεμόω supra videbis. Quod vero ap. Thuc. legitur, 6, (91.) p. 228, Καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, Valla sic interpr. est, Et quod ad hæc loca pertinet, debetis ex iis apertius bellum Atheniensibus inferre. [" Ammon. 47. Valck. Anim. 72. Diod. S. 2, 537. ad Dionys. H. 2, 935. 3, 1974. Cattier. Gazoph. 18." Schæf. Mss. * Συνεκπολεμέω, Diod. S. 15. p. 470,

13. 16. p. 532, 41. LXX. Deut. 1, 30. 20, 4. Jos. 10, 4. 23, 10. Sap. 5, 10.] Ἐμπολεμέω, Bellum gero in, Suid. Ἐμπολεμῶσαι, τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξῦναι· Ἐμπολεμῆσαι δὲ, τὸ ἐκπορθῆσαι. Sed ibi pro Ἐμπολεμῶσαι SCR. Ἐκπολεμῶσαι, ITIDEMQUE Ἐκπολεμῆσαι pro Ἐμπολεμῆσαι, ut etiam ex Ammonio patet, cujus verba in Ἐκπολεμόω citavi. Ἐπιπολεμέω, Belligero adversus, Bellum infero, Bello invado, appeto, ut ἐπιστρατεύω, Expeditionem suscipio adversus. Sicubi vero LEGATUR Ἐπιπολεμόω, significabit Excito ad bellum suscipiendum, Hostem alicui facio.

Καταπολεμέω, Bellum gero contra, Bello appeto, Oppugno, i. q. πολεμῶ κατὰ, Debello, Plut. Cæsare p. 1321. meæ Ed. Ἐνταῦθα δὲ αὐτῷ τῶν πολεμίων ἐπιπεσόντων, καὶ περισχόντων μυριάσι πολλαῖς, ὁρμήσας διαγωνίσασθαι, τοῖς μὲν ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκράτησε, χρόνῳ πολλῷ καὶ φόβῳ καταβιασάμενος τοὺς βαρβάρους. Thuc. cum dativo etiam instrumentali junxit, ut et πολεμεῖν supra: 4, (86.) p. 149. Οἷς τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν. Idem utitur et passivo, 6, (16.) p. 202. Πρότερον ἐλπίζοντες αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι, ubi de Athenis sermo est, et videtur significare Exhaustam esse bello vel bellicis sumtibus. Hes. καταπολεμῶ, νικῶ: itidem Lat. Debello significat Bello devinco et expugno. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 37. Select. 330. ad Diod. S. 1, 463. 719. 721. 2, 70. 79. 263." Schæf. Mss. " Cum gen., Clem. Alex. 871." Wakef. Mss. Ælian. V. H. 4, 8. Thuc. 2, 7.] Καταπολέμησις, ἡ, Oppugnatio, Debellatio, καταγωνισμός. E Thuc. [* Καταπολεμητὸς, unde * Ἀκαταπολέμητος, Epiphan. 2, 20. * Δυσκαταπολέμητος, Diod. S. 2. p. 92, 7. * Συγκαταπολεμέω, 16. p. 521, 41.; 19. p. 678, 34. Strabo 13. p. 926. Herodes de Rep. 222.]

Προπολεμέω, Belligero pro, Pugno pro s. Propugno: ut προμάχομαι, et πολεμῶ ὑπέρ. Aliquando absolute sine casu ponitur: Aristot. Polit. 2. Διαιρεῖται γὰρ εἰς δύο μέρη τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων· τὸ μὲν, εἰς τοὺς γεωργούς· τὸ δὲ εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. Itidem Philo V. M. 1. Πεντακοσιαστὴν δὲ μοῖραν οἱ προπολεμήσαντες εἰσήνεγκαν, Qui pro cetera multitudine pugnarant. Sed et cum gen.: ut Æschin. de Male gesta Legatione, Οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες. Sic Plut. Pericle, Προπολεμοῦντες αὐτῶν. Et Greg. Naz. Προπολεμοῦντες τοῦ γράμματος, Propugnatores literæ. Idem et sine casu, Προπολεμῶν κατὰ τῶν θηρίων, Adversus feras propugnans. [" Wyttenb. Select. 325. Thom. M. 156. Diod. S. 1, 717. ad 719. 2, 466. Dionys. H. 2, 1153. Brunck. Aristoph. 3, 57. (* Προπολεμητὴρ, unde * Προπολεμητήριος, e quo) * Προπολεμητήριον, ad Diod. S. 1, 718. ad Corn. Nep. 97. Stav." Schæf. Mss.]

Προσπολεμέω, Bello cum, s. Belligero contra: qua signif. dicitur etiam πολεμῶ πρός. Nam προσπολεμῶσοι exponunt Bellum tibi infero, Tibi adversor. || Alias significat Bellum gero cum, i. e. Belli socius sum, Bello adjuvo, i. q. συμμαχέω, Plato de Rep. 1. de justo, Ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; respondetur, ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. Nisi forte subaudiendum hic fuerit τοῖς ἐναντίοις. Nam et Thuc. hoc verbo in præcedenti signif. usus est: 8, (96.) p. 294. Ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο, Hic Atheniensibus commodius fuit gerere bellum adversus Lacedæmonios quam ullos alios. Et mox, de Syracusanis, Μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι, ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν, Optime se in bello adversus Athenienses gesserunt, Optime bellum adversus Athenienses gestum administrarunt. [" Thom. M. 841. ad Diod. S. 2, 466. Cattier. Gazoph. 90. Lex. Xen." Schæf. Mss.]

Συμπολεμέω, Una belligero, Belli gerendi socius sum, i. q. συμμαχέω, In bello gerendo adjuvo, Subsidio sum, Commilito sum, Communiter bellum gero, Plato Epist. 7. Οὔτ' οὖν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί. [" Συμπ. μετὰ, Bast Lettre 124." Schæf. Mss.]

¶ Πολέμων, ὁ, Nomen proprium ap. Plut. et Athen. ac Plin. Vide et Suid. Item nomen Regis cujusdam: a QUO Πολεμώνιος denominata Urbs quædam Ponti, ut in Lex. meo vet. annotatur. AT Πολεμώνιον, τὸ, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 8. quam Marc. Virg. vocatam scribit a bello et certamine quod antiquissimi reges inter se certarunt, dum inventionis ejus gloriam sibi ambo vindicarent. Plin. Polemoniam vocat; 25, 6. Polemoniam, alii Philetæriam, a certamine regum inventionis appellant: Cappadoces autem Chiliodynamam: radice crassa, exilibus ramis: quibus in summis corymbi dependent, nigro semine.

ΠΟΛΕΩ, Verto, Verso, i. q. στρέφω, Hesiod. Ἔργ. 2, (80.) Εἴαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπαρήσει: i. e. κατὰ τὸ ἔαρ σχίζε τὴν γῆν, ut Proclus et Moschop. exp., sicut et J. Poll. 1. eund. l. citans, πολεῖν s. πολῆσαι idem significare ait cum ἀρόσαι. Sic Lat. Poëtæ dicunt Terram aratro vertere, et Findere s. Proscindere aratro, pro Arare. [Polare agros, Ennius Fragm. p. 84.] Pass. Πολεῖσθαι, Versari, Verti. Eust. πολεῖν neutraliter etiam accipit pro ἀναστρέφεσθαι, Versari. Sic etiam πολοῦνται ap. Hes., κατὰ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφονται. Et πολεῖται s. στρωφᾶται aut ἀναστρέφεται aliquis in multitudine, ut ap. Virg. ipse catervis Vertitur in mediis, et toto vertice supra est. || Πολεῖν Hes. exp. νέμειν, βόσκειν. [" Valck. ad Eran. Phil. 169. Græv. Lectt. Hes. 561. Luzac. Exerc. 113. Jacobs. Anth. 6, 178. 395. ad Charit. 693. Wakef. Alc. 29. Phil. 1238. Heyn. Hom. 7, 544." Schæf. Mss. " Aro, Nicander 'A. 245. Frequento, cum accus. loci, sine præp., Æsch. Pers. 307." Wakef. Mss. * Πόλησις, Plato Cratylo 405. * Ὁμοπολέω, Simul verto, ibid. * " Ὁμοπόλησις, Jacobs. Anth. 10, 274." Schæf. Mss.]

Πολέσκω, i. q. πολέω, unde et derivatum, ut ἀρέσκω ex ἀρέω. Pass. Πολέσκομαι: unde πολέσκετο pro ἐπολέσκετο, Versabatur. Scribitur ET Πωλέσκω.

Πολεύω, i. q. πολέω, neutrali signif., i. e. Versor, Od. X. (223.) οὐδέ τοι νῆας Ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, οὐδὲ θύγατρας, Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, Versari in Itbacæ urbe. || Exp. etiam Nutrio, Ministro, Contineo. [Æsch. Pr. 646. Soph. Ant. 342. " Valck. Diatr. 246. Phryn. Ecl. 48." Schæf. Mss.] Ἀμφιπολεύω, Versor circum. Signif. et Famulor, de quo post Ἀμφίπολος. [* " Κατατολεύω, Schol. Arat. Ph. 147." Boiss. Mss.] Περιπολεύω, i. q. περιπολέω, quod vide. Utitur Hes. in Περιέπει. [" Circumeo, Tzetz. in Lyc. 17." Kall. Mss. " Pass., Versor, Schol. Nicandr. 'A. 338. * Συμπολεύομαι, Coëo, Una vagor, Hes." Wakef. Mss.]

[* Πολίζω, i. q. πολέω, unde * Πολιστὸς, e quo * Τριπόλιστος, Soph. Antig. 859. οἶτον, Schol. exp. πολλάκις ἀναπεπολημένον, ἢ διάσημον, καὶ πανταχοῦ ἀκουόμενον, καὶ πολούμενον· ἢ τὸν πολλάκις ἐπελθόντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένει. * Ἀναπολίζω, i. q. ἀναπολέω, Pind. Π. 6, 2. ἄρουραν. " Dawes. M. Cr. 43. Wakef. Phil. 1238. Jacobs. Anth. 6, 348." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 366, 23." Dahler. Mss. * " Περιπολίζω, Versor, ἐν αὐτοῖς, in iisdem rebus, Iren. 72. nisi leg. περιπολήσαντες." Kall. Mss.]

[* Πολάζω, unde * Ἀναπολάζω, Athen. de Machinis ap. Math. Vett. p. 9. Schneidero susp. * Περιπολάζω, Plut. 8, 320. al. ἐπιπολάζω. In Aristot. Phys. c. 5. extat * Περιπολαιότερος pro ἐπιπ. * Ὑπερπολάζω, Strabo 17. p. 1164.]

Πόλος, Terra aratro versa, proscissa s. fissa aratro, ἡ εἰς κατασποράν μεταβεβλημένη γῆ, Hes. || Item Vertices mundi nominantur πόλοι, utpote circa quos mundi moles circumagatur, Plin. 2, 15. Terra a verticibus duobus, quos appellarunt Polos, centrum cœli est. Quid autem Poli sint et unde nomen sortiti, luculenter Aristot. de Mundo docet, his verbis, Τοῦ δὲ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος καὶ κινουμένου ἐνδελεχῶς, δύο ἀκίνητα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κύκλῳ φορουμένης σφαίρας, στερεὰ μένοντα καὶ συνέχοντα τὴν σφαῖραν, περὶ ἃ ὁ πᾶς κόσμος κινεῖται ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος· καλοῦνται δ' οὗτοι πόλοι, δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, ἣν τινες ἄξονα κα-

λοῦσιν, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, μέσην μὲν ἔχουσα τὴν γῆν, τοὺς δὲ δύο πόλους, πέρατα. Quibus hæc subjungit de differentia utriusque poli, Τῶν δὲ ἀκινήτων πόλων τούτων, ὁ μέν, ἀεὶ φανερός ἐστιν, ὑπὲρ κορυφὴν ὤν, κατὰ τὸ βόρειον κλίμα, ἀρκτικὸς καλούμενος· ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ἀεὶ κατακέκρυπται, κατὰ τὸ νότιον, ἀνταρκτικὸς καλούμενος. Eadem tradit Proclus in sua Sphæra. Virg. Vertices appellat, G. 1. Hic vertex nobis semper sublimis, at illum Sub pedibus Styx atra videt manesque profundi. Sed frequentius Idem ceterique Poetæ utuntur Gr. vocab.: ut et Ovid. Totque tuli pœnas terra pelagoque quot iuter Occultum stellæ conspicuumque polum. Ubi Conspicuum polum vocat Polum arcticum, quem Sublimem nobis appellat Virg.: Occultum autem, Antarcticum, utpote quem sub pedibus nostris Styx tantum videat manesque profundi. A Seneca dicuntur Extremi poli: quoniam sc. sunt ἄκρα τοῦ ἄξονος, ut Procl. docet, et e verbis Aristot. supra citatis liquido cognoscitur. Plato autem in Timæo Ipsum axem, circum quem mundus vertitur, πόλον nominavit, de terra loquens, Εἱλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. Itidemque Cic., ea verba sic interpretans, Quæ trajecto axe sustinetur. Imo et Ipsa mundi, quæ circum axem polosque rotatur, moles, πόλος nominatur; potius ὁ οὐρανὸς, quem Pistherærus ap. Aristoph. Ὄρν. (179.) ὀρνίθων πόλον appellat, et paulo post appellationis istius rationem afferens, ait, Ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται Ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος. Ubi Schol. annotat, πόλον a vett. non secundum recentiores dictum fuisse σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, sed τὸ περιέχον ἅπαν, ὡς αὐτοῦ τε περιπολουμένου καὶ δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένων. Quibus verbis subjungit h. l. ex Eur. Pirithoo, καὶ τὸν Ἀτλάντειον φρουρῶν πόλον. Clarius Alexis ap. Athen. (60.) Τὸ τοῦ πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. Et ap. Eund. de chlamyde Demetrii, (535.) Τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαντο, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζῴδια. Itidem Lat. Poetæ Polum vocant Ipsum cœlum: ut tum alii, tum Val. Flacc. cum ait Sydereus polus: et Stat. cum dicit, Stelligeri jubar poli. ‖ Πόλος dicitur B etiam Capitis vertex, ὁ τῆς κορυφῆς κυκλοειδὴς τόπος, Hes. At J. Poll. 2. Καλεῖται δὲ τὸ σύμπαν, παρὰ Λυκόφρονι, Πληγεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθέτῳ μέσον. Ipsum vero verticem capitis κορυφὴν nominat et μεσόκρανον. ‖ In ore autem s. palato πόλος appellatur τὸ μετὰ τὴν σταφυλὴν, ut idem Poll. 2. tradit. ‖ Πόλος dicitur etiam Horologium, s. ἡλιοτρόπιον, Solarium: in quo sc. umbra una cum sole circumacta horas indicat: quamvis et ea quæ hodieque e ferro aliave materia fabrefiunt horologia, etiam ipsa πόλοι nominari queant, eo quod index horarius circumactus, horas in ipsis denotet. J. Poll. 6. de Κοττάβειον loquens, Ἔοικε δὲ πόλῳ τῷ τὰς ὥρας δεικνύντι: 9, (46.) partes urbis enumerans, Τὸ δὲ καλούμενον ὡρολόγιον, ἦπον πόλον ἄν τις εἴποι. Ubi etiam subjungit h. ex Aristoph. Gerytade l., sed corruptum, Πόλος τοῦτ' ἔστιν; * ἑκασταποστὴν ἥλιος Τέτραπται; Sic usus est Athen. (207.) in descriptione navis Hieronis, loquens περὶ σχολαστηρίου πεντακλίνου, quod in ea erat, Κατὰ δὲ C τὴν ὀροφὴν ἔχον πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου, ubi tamen Bud. vertit Sphæram; alii Polum. [Paus. 2, 10, 4. 4, 30, 4. 7, 5, 4. cf. 6, 19, 5. " Gesner. Ind. Orph., Koppiers. Obs. 101. Voss Myth. Br. 1, 172. ad Herod. 153. (2, 109.) Bergler. Alciphr. 283. Huschk. Anal. 304. Jacobs. Anth. 10, 359. Leo Philos. 3. Diod. S. 2, 279. ad Lucian. 2, 326. ad Charit. 739. 741. 759. Wakef. Ion. 1173. Musgr. 1154. Luzac. Exerc. 113. Cœlum, Casaub. ad Athen. 123. Valck. Phœn. p. 4. Hipp. p. 273. Orbis, Casaub. l. c." Schæf. Mss. Plato Epinom. 986. Timæo 40. Æschin. Dial. 3, 19.]

Compp. e πόλος et πολέω ac πολοῦμαι.

Ἀκρόπολος, ὁ, ἡ, Altissimum habens verticem, Cujus summitas ipsum polum attingit; et e consequenti Excelsus, Prælatus, Sublimis: ut ἀκρόπολα ὄρη, velut Il. E. (523.) ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, quasi quis dicat Cœlestia, inquit Eust., utpote quorum vertex ad altissimos polos videatur pertingere. Cujusmodi hyperbole Lat. etiam Poetæ de altissimis montibus utuntur. Fortasse tamen et alia hujus signif. ratio afferri possit. [" Heyn. Hom. 5. 102." Schæf. Mss.] Δίπολος, Bis versus s. versatus: δίπολος γῆ dicitur ἡ δὶς πεπολημένη, Terra bis aratro versa et proscissa, ἡ δὶς ἠροσμένη, Proclus ap. Hesiod.: ἡ δὶς ἀροθεῖσα, J. Poll. Sic Τρίπολος γῆ dicitur Quæ ter aratro versa ac proscissa fuit, ἡ τρὶς ἀροθεῖσα, ut iidem exp. Hesiod. (Θ. 971.) Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. Sic Hom. γαῖαν s. ἄρουραν τρίπολον dicit Il. Σ. (542.) Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον: in qua aratores arantes Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα: ubi etiam obiter notari potest δινεύειν et πολεῖν synonyma esse, itemque στρέφειν, quo in sequenti versu utitur. Eust. in eum locum annotat, ipsum dixisse τρίπολον γῆν, ut doceret sic oportere circa terram laborare; nam secundum Hesiod. ἤρος πολεῖσθαι, θέρους δὲ νεᾶσθαι, καὶ τρίτον περὶ αὐτὴν κάματον εἶναι, ὅτε τοῦ σπείρειν καιρός. Od. E. (127.) Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, sicut et Hesiod. D Ubi rursum Eust. τῇ τρίτον ἐστραμμένῃ. [" Wolf. ad Hesiod. 138. ad Diod. S. 1, 392. Heyn. Hom. 7, 544. 802." Schæf. Mss.] " Ἡμίπολον, Dimidia poli, " i. e. cœli, pars, Hes." [Μετεωροπολέω, vide in compp. e Μετέωρος. * "Συμμετεωροπολέω, In sublimi versor, Philostr. p. 249. c. 11. τῷ Θεῷ." Kall. Mss. * Περιπάμπολος, Orac. Sibyll. 5. p. 592. * Ταυτόπολος, Manetho 4, 226. * Τετράπολος, Theocr. 25, 26. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.]

Sunt et alia cum substantivis compp. tam nomina quam verba, ut Νυκτίπολος, Ὀνειροπόλος, Ὀνειροπολέω, Ὀρεοπολέω, quæ cum suis subst. posita reperies: sc. in Νύξ, Ὄνειρος, Ὄρος.

Verba cum præpp. composita.

Ἀμφιπολέω, Versor circum, i. q. ἀμφιπολεύω, quod pro ἀναστρέφομαι usurpatur. Exp. etiam Obeo, Lustro: quo sensu et περιπολῶ dicitur. Item, Ministro, Famulor, Curo: qua signif. ἀμφιπολεύω usurpari paulo post dicetur. [" Theocr. 1, 124. Valck. ad Rover. 80. Wessel. ad Herod. 131. Heyn. Hom. 4, 22. Jacobs. Anth. 6, 153. 280. 7, 65." Schæf. Mss.] Ἀμφίπολος, ὁ, ἡ, Qui circa dominum versatur, i. e. Famulus, Minister. Nam Ammonius et quidam alii volunt Nomen esse commune tam mari quam feminæ. Apud Hom. tamen ἀμφίπολος est Ancilla s. Ministra; nusquam Minister, secundum quosdam: Od. Ω. (365.) Ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ, Il. Ω. (304.) Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. Ibid. dicit ἀμφίπολον ταμίην. Secundum Eosd., ut ἀμφίπολοι sunt Famulæ, ita πρόπολοι Famuli, vel δμῶες. Sunt tamen qui putent Hom. post ἀμφιπόλοισι, ut sexui utrique convenienti, ad differentiam addidisse γυναιξί: σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. Seleucus ap. Athen. (267.) ἀμφίπολον esse tradit Famulam quæ dominam circumstat; πρόπολον autem, quæ est anteambulo illius. Cui Seleuci aunotationi assentior, quod ipsa etym. hoc videatur evincere. ‖ Ἀμφίπολος τάφος, Sepulcrum, quod circumquaque obitur, ὁ κύκλῳ περιπολούμενος, Eust. Irregulariter autem ἀμφίπολος in hac signif., et cum Famulum s. Famulam significat, eod. notatur accentu. [" Toup. Opusc. 2, 77. Ammon. 71. Valck. Anim. 98. Eran. Philo 169. Brunck. Trach. 862. Jacobs. Anth. 7, 326. Diosc. 15. ad Diod. S. 2, 137. Heyn. Hom. 4, 476. 5, 252. Markl. Iph. p. 366." Schæf. Mss.] Ἀμφιπολεύω, Serviliter comitor, s. Ancillariter, si Latine dici posset, i. e. Ancillæ aut Famuli in modum, interdum et simpliciter pro Comitor. Od. Υ. (78.) Καί β' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν: hic enim simpliciter τὸ συμπεριοδεύειν signif., Eust. ‖ Ministro alicui, tanquam famulus, Famulor alicui, Laboro circa quidpiam tanquam famulus, Od. Ω. (256.) Τεν δμὼς εἷς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; Cujus es servus? cujus est autem viridarium hoc, circa quod laboras? Dictum fuerat paulo ante, Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον. Interdum et generaliter ἀμφιπολεύειν dicuntur, quicunque aliquod humanitatis officium præstant alicui, quodcunque id sit.

Unde et exp. interdum Tueor, Curo, Foveo, cum accus. personæ vel rei. Apud Herod. (2, 56.) Ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διὸς exp., In Jovis templo ministro. Apud Hom. autem in Od. Σ. (253.) et T. (127.) Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, verbum ἀμφιπολεύοι exp. Foveret, Tueretur. Posset etiam reddi Curaret, Meæ vitæ curam susciperet. In brevibus Scholiis exp. θεραπεύοι, διέποι, Regeret: at Hes. exp. περιέποι, item ὑπηρετοῖ, φροντίζοι, ἀναστρέφοιτο. [" Heyn. Hom. 7, 663. ad Herod. 130. 131. ad Charit. 674. Musgr. Heracl. 404. Marcellus 47. ad Diod. S. 2, 137. * Ἀμφιπολία, ibid." Schæf. Mss.]

Ἀναπολέω, proprie Revolvo, Iterum volvo, verso. Vide Περιπολέω. Sed capitur peculiariter pro Revolvo in animo, quasi Rursum volvo, Revoco in cogitationem, Ruminor, in metaph. signif. Plato Philebo, Καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἴτ' αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ, i. e. ἀνανεῶται, Bud. Suidas ἀναπολεῖν ait interdum significare ἀναμιμνήσκεσθαι. || Interdum ἀναπολῶ accipitur pro simplici Volvo, vacante præp. ἀνά: ut cum dicitur κατὰ νοῦν ἀναπολεῖν pro Versare in animo. Itidem in præcedente Plat. loco vacat præp. ἀνὰ, quoniam additur αὖθις. || Rumino, accipiendo hoc Lat. verbum in propria signif. Ælian. ap. Suid. Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητὰ, ἃ δὴ μηρυκᾶται, Ruminat cibum, Virg. Ruminat herbas. Itidem vero ap. vett. Lat. Ruminari, voce deponenti, pro In memoriam revocare, capiebatur, ut exemplis prolatis docet Nonius: et Ruminationem sunt qui ap. Cic. ad Att. legant, et sic intelligant. Sic et nostrates Ruminer dicunt pro Reputare secum. || Ἀναπολεῖν, Suid. et Hes. exp. ἀναπτύσσειν. [" Plut. de S. N. V. 44. 60. Wytt., Dawes. M. Cr. 43. ad Thom. M. 59. Brunck. Trach. 396. Wakef. Phil. 1238. Eum. 634." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ἀμπολέω, Pind. N. 7, 153.] Ἀναπόλησις, ἡ, Ipsa actio revolvendi in animo, Revocatio in cogitationem, Ruminatio, in metaph. signif., item in propria Lat. hoc nomen usurpando. A Theodoro sæpe ἀναπόλησις pro Anaphora ponitur, Bud. [" Eust. 59, 37." Seager. Mss. Schol. Soph. Antig. 232. Aristot. J, 464. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 60." Schæf. Mss. * " Ἀναπολητέον, Memoria recolendum, M. Anton. 4, 32." Kall. Mss.] Ἀναπολητικὰς, Revolvendi facultatem habens, Aptus ad revolvendum et revocandum in cogitationem. In VV. LL. exp. Recommemorativus. Ἐπαναπολέω, Iterum revolvo, in memoriam revoco, sicut et ἀναπολέω. Pro Repeto, Memoriam renovo, affertur e Plat. de LL. [Philebo p. 59.]

[* Ἐπιπολέω, Dionys. H. 2, 179. Ἐπιπολέομαι, Themist. p. 75. τὸν Βόσπορον, sc. ὀφθαλμοῖς. * Ἐπιπόλησις, Schol. Ven. Il. E. 654. * Ἐπίπολος, Soph. Œd. T. 1322.] " Ἐπιπολῆδες, Fibulæ muliebres, " αἱ περοναὶ, αἷς αἱ γυναῖκες περονῶνται, Hes."

Περιπολέω, In orbem agor s. versor, Obeo, Circumeo: quo modo et Hes. περιπολεῖ exp. περιοδεύει et περιέρχεται. Sic Proclus ap. Hesiod. Τὸ οὖν στρέφειν, πολεῖν ἔλεγον, καὶ τὸ ἀναστρέφειν, ἀναπολεῖν· ὥσπερ καὶ τὸν οὐρανὸν εἰώθαμεν, διὰ τὴν στροφὴν τὴν περὶ τοὺς πόλους, λέγειν περιπολεῖν. Itidem sidera περιπολεῖν dicuntur. Plut. (6, 588.) Καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν ἅρμασι λέγουσι περιπολεῖν, ἄλλοτε ἄλλην ἐπινεμόμενον τοῦ οὐρανοῦ χώραν, Solem curribus invectum circuire. Item Plato Tim. Πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς καὶ ὅσοι φαίνονται καθόσον ἂν ἐθέλωσι θεοὶ, Cic. Qui moventur. Et exercitus περιπλανώμενος s. πλανώμενος, Palans, et modo hæc, modo illa loca palabundus obiens, dicitur περιπολεῖν: item Qui excubias obit et lustrat: unde περίπολοι. Isocr. Καὶ οὐδὲ τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν ἄξιον φοβηθῆναι, ubi exp., Exercitum prætorianum, et quem ipse in comitatu circumducit. [Soph. Phil. 1254. " Meurs. ad Apoll. Dysc. 41. Teuch., Valck. Diatr. 26. Thom. M. 888. Musgr. Heracl. 404." Schæf. Mss. * " Περιπόλησις, Rotatio in orbem acta, Athan. 1, 30. Conversatio, dicitur de Christo, 52. De planetis, Clem. Alex. 563." Kall. Mss. Diog. L. Pythag. p. 491, 10. Jambl. V. P. 136. K.] Περίπολος, Qui circumit, in orbem obit et lustrat: ut exploratores et excubitores, Hes. exp. φρουροὶ, ἔφοροι. Cujusmodi excubiarum περίπολοι a Vegetio nominantur Circuitores. Thuc. 4, (67.) p. 143. Οἱ δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ἑτέρου στρατηγοῦ, Πλαταιῆς τε ψιλοὶ καὶ ἕτεροι περίπολοι, ἐνήδρευσαν ἐς τὸ Ἐνυάλιον. Ubi Schol. annotat, τῶν φυλάκων quosdam vocari ἱδρυμένους, quosdam περιπόλους. Nam Ἱδρυμένους φύλακας dici τοὺς ἀεὶ παρακαθεζομένους καὶ πολιορκοῦντας: περιπόλους autem, τοὺς περιερχομένους καὶ περιπολουμένους τὰ φρούρια ἐν τῷ φυλάττειν. Utitur et Aristoph. Ὄρν. (1177.) οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν Πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; ubi Schol. exp. non solum φύλακας, sed etiam ζητητάς. Item Plut. Alcib. (25.) Ἑνὸς τῶν περιπόλων Ἕρμωνος ἐν ἀγορᾷ παταξαντος ἐγχειριδίῳ καὶ διαφθείραντος: Numa, Περιπόλους ἔταξε καὶ ἐπισκόπους τῶν ἀγρῶν, ubi existimatur cum sequenti gen. τῶν ἀγρῶν et ipsum construi posse: ut περίπολοι ἀγρῶν καὶ ἐπίσκοποι sint ii qui agros circumeuntes inspiciunt. Superiores autem excubiarum circuitores dicuntur etiam ἔφοδοι: sicut ἐφοδεύειν iidem dicuntur, cum circumeunt et περιπολοῦσι: nam et περιπολεῖν dicuntur, ut ap. Aristot. de Rep. Athen. 2. ephebi τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν ἐκκλησίας ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένης, λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου, περιπολοῦσι τὴν χώραν, καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις: q. l. citans Harpocr. annotandum ait Aristot. ibi dicere ephebos unum annum ἐν τοῖς περιπόλοις γίγνεσθαι, Æschinem vero in Or. περὶ Παραπ., duos. Eadem ap. Suid. habentur, ap. quem et h. l. Τῶν δὲ π. τις περιθέων ἀποβάλλει χαλκῆν ἀσπίδα ὑπὲρ τοῦ ὀρύγματος: ubi ipse non φυλάκων modo exp., sed et ζητητῶν, ut Schol. Aristoph. supra. Apud eund. Suid. feminino gen. περίπολος δύναμις e Theoph. Simocato. || Περίπολος dicta etiam Navis ap. Rhodios, de qua Arrian. 2. [" Valck. Diatr. 133. ad Lucian. 2, 296. Coray Theophr. 190. ad Xen. Mem. 3, 5, 27. Navis, ap. Rhodios, Bergler. Alciphr. 44." Schæf. Mss. * Συμπεριπολέω, Lucian. 2, 700. Joseph. c. Apion. 2, 2. Philo Jud. p. 15. Plut. 9, 69. Clem. Alex. 654. " Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 27." Kall. Mss. " Greg. Naz. Or. 1. p. 4. Plato Amat. 766. * Συμπεριπόλησις, Procl. in Plat. Alcib. 137. in Parmen. 2. p. 82." Boiss. Mss. * Συμπερίπολος, Themist. 168. Διὸς συμπερίπολοι οἱ φιλόσοφοι.]

Προπολέω ap. nullum nec Lexicographum nec Scriptorem reperi, sed tantum VERBALE Πρόπολος, sicut περίπολος a περιπολέω derivatur, et ἀμφίπολος ab ἀμφιπολέω. [" Heyn. Hom. 5, 198." Schæf. Mss. Achill. Tat. 4. p. 259. φωνὴν προπολουμένην.] Dicitur autem πρόπολος, Anteambulo: et fem. gen. Famula quæ heræ suæ præit, Prævia ministra. Athen. (267.) ubi de famulis ac servis disseritur, Ἀμφίπολον δὲ, τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν· πρόπολον δὲ, τὴν προπορευομένην: quæ et Eust. ex Eod. refert. Herod. quoque usurpasse pro Famulo Famulave heræ præeunte tradunt, quales ap. Martial. sunt anteambulones. Et ap. Aristoph. masc. gen., Πλ. (670.) ὁ τοῦ θεοῦ πρόπολος, Dei minister, famulus, i. e. Ædituus, νεωκόρος: N. (436.) σεαυτὸν παράδος θαῤῥῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι, i. e. θεράπουσι, Famulis. Hesychio πρόπολοι sunt ὑπηρέται, δοῦλοι, νεωκόροι, προφῆται. [Pind. Ὀ. 13, 77. " Hymn. in Cer. 440. ad Charit. 209. Wessel. Diss. Herod. 170. ad Herod. p. 134. Lex. Herod. 174. Toup. Opusc. 1, 449. 2, 66. 77. 85. 120. Jacobs. Anth. 6, 73. 184. Diophant. Epigr. Brunck. Aristoph. 1, 214. 262. T. H. ad Plutum p. 222. Dionys. H. 1, 194. Markl. Suppl. 72. Musgr. 71. Hel. 576. * Προπόλιον, Toup. Emendd. 2, 156." Schæf. Mss. Athen. 622. ἐξ ἐρυθλλου, Coraius conjicit προβόλιον. Vide Barker. Ep. Cr. 210. n.] Inde Προπολεύω, Sum πρόπολος, sicut Ἀμφιπολεύω, Sum ἀμφίπολος, i. e. vel Præeo, vel Famulor: ut ap. Suid. Πρόπολος, δούλη προπολεύουσα, θεράπαινα. [* Προπόλευμα, Ministerium, Eur. Ion. 113. δάφνης.] Ejusd. cum πρόπολος significationis est Πρόσπολος. Hesychio enim Πρόσπολοι sunt πρόπολοι, θεράπαιναι, θεράποντες, δοῦλοι: unde etiam discere est, utroque genere usurpasi, pro Famulo sc. ac Famula. Masc. gen. e Soph. (Aj. 539.) προσπόλοις φυλάσσεται, Ser-

vatur a servis: Œd. C. (1053.) p. 306. meæ Ed., Προσπόλων Εὐμολπιδᾶν, Ministrorum Cereris; erant enim sacro Cereris ministerio dicati Eumolpidæ, ut pluribus ibi Schol. docet, exponens τετελεσμένων, Initiatorum: quorum Eumolpidarum generis auctor Eumolpus primus τὴν μύησιν ostendisse et ἱεροφάντης fuisse credebatur. Idem Soph. fem. etiam genere usus est: El. (78.) p. 83. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπολων τινὸς Ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι. Sic Aristoph. B. (1333.) τίνα μοι δύστανον ὄνειρον Πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀιδα πρόσπολον [πρόπ.] Ψυχάν; i. e. ὑπηρέτιν, Famulam. ["Jacobs. Spec. 110. Wessel. Diss. Herod. 170. ad Herod. 134. Lex. Herod. 174. Valck. Hipp. p. 235. Diatr. 176. Toup. Emendd. 4, 497. Markl. Suppl. 2. 72. Musgr. 71. Iph. T. 123. Hel. 576. Brunck. Aristoph. 1, 214. 262. T. H. ad Plutum p. 222." Schæf. Mss. * Προσπολέω, i. q. προσέρχομαι, Soph. Œd. C. 1098. Ministro, Eur. Tro. 264.]

¶ Πωλέω, i. q. πολέω, i. e. Verto, Versor. Pass. Πωλέομαι, Versor, Vertor; ea plerumque signif. qua Virg. dicit Vertitur in mediis, pro Versatur, ἀναστρέφεται. Vel pro Proficiscor, Eo, πορεύομαι: ut Hes. πωλειται exp. συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται: et Πωλήσεαι, φοιτήσεις, παραγενήσῃ: item ἀναστρέψῃ. Itaque cum motum in loco signif., reddemus Versor, ἀναστρέφομαι: cum vero motum ad locum, Proficiscor, s. potius Ito, Crebro proficiscor: interdum etiam Ventito. Od. Δ. (384.) Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἄλιος: (811.) Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἦλυθες; οὔτι πάρος γε Πώλε' ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις: B. (55.) et P. (534.) Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα. Itidem X. (352.) Phemius dicit, ἐς σὸν δόμον Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας, Domum tuam ventitabam. Utitur et Hesiod. Θ. (781.) πωλειται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. || At de Πωλέω, Vendo, suo loco dicetur. ["Greg. Cor. 190. et n., Ruhnk. Ep. Cr. 298." Schæf. Mss.]

Πωλέσκω i. q. πωλέω, ex eoque derivatum. Itidemque πωλέσκομαι i. q. πωλέομαι. Ac sicut dixi πωλουμαι junctum præpositionibus, Motum ad locum significantibus, poni pro Proficiscor, Eo, s. potius Crebro proficiscor, Ito: sic etiam πωλέσκομαι usurpari sciendum est. Il. A. (490.) Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν, E. (788.) ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς.

Εὔπωλος, ὁ, ἡ, Quæ facile vertitur, aratro sc.: γῆ, Terra quæ aratro facile vertitur et proscinditur, Aratu facilis. Signif. tamen etiam Generosis equorum pullis fœcunda. Eust. 385. Εἴη δ' ἂν πάντως ἡ ἐριβώλαξ, καὶ εὔπωλος, ὅπερ ἐστὶ * καλλιβώλαξ, διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον. Itidem p. 581. exponens hoc hemistichium Il. (E. 551.) Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ait, Εὔπωλος δὲ Ἴλιος, ἀντὶ τοῦ εὔιππος, ἢ εὔγεως, καὶ ἀγαθὴ πωλεῖσθαι, ἤτοι βωλοστροφεῖσθαι: ut se. εὔπωλος a πωλοῦμαι derivetur sicut δίπολος et τρίπολος a πολοῦμαι. Sed videtur potius a πῶλος deducendum, ut εὔπωλος dicatur Troja, sicut Troes ἱππόδαμοι.

Ἐπιπωλέομαι, Obeo, i. q. ἐφοδεύομαι, Il. Γ. (196.) ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, i. e. ἐπιπορεύεται, ἐπέρχεται, Obit, Obeundo lustrat. Similem usum habet τὸ περιπολεῖν. ["Heyn. Hom. 4, 601. 6, 212." Schæf. Mss.] Ἐπιπώλησις, ἡ, ap. Eust. Ipsa obeundi actio. ["Homer. 1, 163. Clark." Schæf. Mss.]

"Ἀπολὲν, Hesychio * ἀστρεφὲς, βαρὺ, Inflexile, "Grave."

"Ἀπόλων, Hesychio θαῦμα, Miraculum."

"Ἠριπόλη, Aurora. In Epigr. οὐδὲ φαεινῆς Φέγγος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον ἠριπόλης, ubi tamen Suid. "exp. ἡμέρας. Apud Hes. vero reperio Ἠριπότην, "expositum ἡμέραν ἐξ ἡμέρας." ["Jacobs. Anth. 4, 48. 11, 133. 141." Schæf. Mss.]

ΠΟΑΙΟΣ, Canus, Il. X. (74.) πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, Hesiod. Θ. (271.) γραίας τέκε καλλιπαρῄους, Ἐκ γενετῆς πολιάς. Et τὸ πολιὸν στῆθος ap. Plut. (8, 567.) ex Alcæo. Item in Epigr. πολιὰ θρίξ: sicut et ap. Diosc. 3, 124. Πολιὰν τρίχα. Sed Πολιὰ, pro quo Ionice Πολιὴ, seorsim sæpius ponitur pro πολιὰ θρίξ, et πολιαὶ pro πολιαὶ τρίχες: sicut et ap. Lat. Cani pro Caui capilli s. pili. Plut. (6, 148.) Πολιὰ τοῦ λέγοντος καὶ πλάσματα καὶ ὀφρῦς: (8, 589.) de ebrietatis malis, Πολλοὺς φαλακρώσεις ἄωροι καὶ πολιαὶ πρὸ ἡλικίας ἔχουσι. Isocr. Panath. Τοὺς ἤδη πολιὰς ἔχουσι. Item πολιὰς ποιεῖν, ἀναφέρειν, ap. Alex. Aphr. pro πολιοῦσθαι, Canos producere, Canescere. Qua signif. et Πολιανομεῖν dicitur a Plat. Epist. ult. Ὅς τότε, ὃθ' ἡμεῖς ἀπεπλέομεν, ἐπολιανύμει, Qui tum canus erat, etiam Canescebat: [imo signif. Urbem regebat. Vide derivata a Πόλις.] Item in Epigr. πολιὸς χρόνος, Canum tempus, i. e. Cana ætas, Senectus, quæ Cana etiam dicitur. Et τὸ πολιὸν, Canities. || Albus, Candidus, Niveus: qua metaph. Canus quoque et Canens a Latinis usurpantur, Poetis præsertim, dicentibus Nix cana, Pruina cana, Gelu canum, December canus; item Montes cani, Flumina cana, Fluctus cani; necnon Plumæ canæ, Mala cana, Salicta cana, et hujusmodi alia. Apud Hom. sæpe πολιὴ θάλασσα, sc. διὰ τὸν ἀφρόν: sic ap. Apoll. Rh. (1, 454.) πολιὸς αἰγιαλὸς, quoniam sc. cani fluctus eo appelluntur: [cf. 2, 365.] Et πολιὸν ἔαρ, Hesiod. Ἔργ. 2, 96.: πολιὸς σίδηρος, Od. Φ. 81. Magis proprie autem πολιοὶ ἔριφοι dicuntur ob canam albedinem. Et πολιοὶ λύκοι, ut Il. K. (334.) ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο Ἔσσατο: Ovid. Non cani tetigere lupi. Sed sunt qui πολιοὺς λύκους dici existiment non διὰ τὸ τεφρῶδες s. ὑπότεφρον τῆς χρόας, verum διὰ τὸ ἔντιμον: quod id animal ap. Athenienses esset τίμιον, honorque ei deferretur non aliter ac senectuti canæ. Item πολιὸς λίθος, de quo in Σπαρτοπόλιος. [Eust. ad Od. B. 340. " Musgr. Hipp. 955. El. 701. Wakef. S. Cr. 1, 50. 98. 3, 76. Alc. 931. Phil. 1123. Markl. Suppl. 170. Jacobs. Anth. 6, 91. 8, 24. 161. 366. 10, 154. Diosc. 38. Heyn. Hom. 6, 70. 7, 665. 807. 8, 56. 407. De mari, Ruhnk. Ep. Cr. 149. Toup. Opusc. 1, 228. Heyn. Hom. 4, 97. De ærumnis, Ruhnk. Ep. Cr. 291. De vino, ad Mœr. 353. Ruhnk. Add. in Hesych. 2, 994. Musgr. El. 497. Jacobs. Anim. 192. De capillis, Anth. 7, 157. 250. 8, 113. 352. Brunck. Apoll. Rh. 31. Ruhnk. ad Rutil. 268. De ferro, Heyn. Hom. 5, 602. Ἡ πολιὸς, Kuster. Aristoph. 52. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Π. ὄρνις, Wakef. Herc. 110. Musgr. ib. Π. σύνεσιν, Ruhnk. ad Rutil. 268. Πολιαὶ, ad Callim. 1. p. 43. Opp. νεότης, Agathias 26. 33. Posidipp. 16." Schæf. Mss. " De vino, Nicander Θ. 582. De serpentibus, Orph. L. 341. De aëre, Quint. Sm. 6, 229. Apoll. Rh. (3, 275.)" Wakef. Mss. " Non de capillis solum usurpatur, verum etiam de Homine ipso, qui πολιὰς φύει, Aristoph. Λ. 595. Σφ. 1192. Ἀ. 600. Lucian. de Merced. Cond. 491. Salmur., Pseudomant. 905. Sympos. 861." Seager. Mss. " Πολιαῖς ἀποκρίσεσι, Canis responsis, sc. Prudentibus, Greg. Naz. Ep. 232." Strong. Mss. * Πολιοειδὴς, Schol. Nicandri Ἀ. 126. * Πολιοπλόκαμος, Quint. Sm. 14, 14. * " Πολιοπώγων, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307." Boiss. Mss. * Πολιοφάγος, Senex helluo, Schneidero susp. * Πολιόχρως, Cano colore, Eur. Bacch. 1362. κύκνος, Aristoph. ap. Athen. 287.]

[* " Ἐπιπόλιος, Incanus, Qui incipit canescere, Demosth. 1267, 21." Seager. Mss.]

Μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ, Semicanus, Qui medium canæ ætatis attigit, non ita pridem canescere cœpit, Il. N. (361.) Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε. Epigr. Αὐχένα σοι κλίνω Κύπρι μεσαιπόλιος. Schol. Hom. l. c. exp. μεσήλιξ, s. ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, sc. ᾧ διεσπαρμέναι εἰσὶν αἱ πολιαί. Ubi etiam NOTANDUM Σπαρτοπόλιος, Cui sparsi sunt per tempora cani, [Gl. Incanus,] ὁ σπαρτὰς s. διεσπαρμένας ἔχων τὰς πολιάς: nam in ultima senecta non sparsi, sed crebri ac spissi sunt cani. Sic in Tragicis personis σπαρτοπόλιος γέρων. J. Poll. 4. Ὁ γε μὴν σπαρτοπόλιος δηλοῖ μὲν τὴν τῶν πολιῶν φύσιν, μέλας δέ ἐστι καὶ ὤπωχρος. Et inter Comicas personas ἡ σπαρτοπόλιος, quæ ipso nomine τὴν ἰδέαν indicat; nam μηνύει ἑταίραν πεπαυμένην τῆς τέχνης. Cum enim cani per tempora spargi incipiunt, artem desinere coguntur. Est et Gemma σπαρτοπόλιος. Plin. 37, 11. Polia canitiem quandam

sparti indicat: eandem duriorem, nigra Spartopolios. Apud Hes. vero LEGITUR Σπαρνοπόλιος, quod EXP. Ὀλιγοπόλιος, Cujus per tempora pauci cani sparsi sunt, Parum canus: compositum e σπαρνὸς et πολιά: quod σπαρνὸς signif. Rarus, σπάνιος, ἀραιός. [Μεσαιπόλιος, Schæf. ad Longum 403. " Bibl. Crit. 1, 3. p. 70. Bergler. Alciphr. 387. Villoison. ad Long. 264. Paul. Sil. 32. Heyn. Hom. 6, 439. Μεσαπόλιος, Brunck. Aristoph. 3, 6." Schæf. Mss.] " Μεσοπόλιος, Semicanus," [Gl. sine interpr. " Bentl. Opusc. 77. Σπαρτοπόλιος, Heyn. Hom. 6, 439." Schæf. Mss. * " Ὁλοπόλιος, Jo. Malal. 1, 132. 323. 330. 382. alibi." Elberling. Mss. " Is. Porphyr. in Allatii Exc. 312." Boiss. Mss.]

Προπόλιος, ὁ, ἡ, Ante tempus canescens, Qui ante justum ætatis tempus canescit: quo sensu Præcanus ab Horatio usurpatur. Ex Ælio Dionys. [" Schol. Pind. Ὀ. 4, 32. J. Poll. 157." Wakef. Mss.] Ὑποπόλιος, ὁ, ἡ, Subcanus, Aliquantum canus, i. q. σπαρνοπόλιος s. ὀλιγοπόλιος, [" Heyn. Hom. 6, 439." Schæf. Mss.]

Πολιότης, ἡ, Canities, [Aristot. de Gen. Anim. 1, 805. 1143.]

Πολιώδης, Canus, Canos referens. Pro Facile canescens affertur ex Alex. Aphr. [Lucian. 2, 264. " Vide nos ad Lucret. 3, 387." Wakef. Mss.]

Πολιόω, Canum facio, Canitiem induco, Bud. Pass. Πολιοῦμαι, Canus fio, Canesco. Aristot. H. A. 3. Πολιοῦνται οἱ κρόταφοι. [" Jacobs. Anth. 10, 117." Schæf. Mss. " Pallad. V. Chr. p. 38. Γεγηράκασι γὰρ καὶ φαῦλοι, οὐκ ἀρετῇ τὴν ψυχὴν πολιώσαντες." Boiss. Mss. Πεπολιωμένος, Gl. Canus.] Πολίωσις, ἡ, Ipsa actio reddendi canum, canescendi. Alii, Canities, sed immatura, vitio naturæ. Πολιότης, SIVE Πολίωσις, ἡ, inquit Gorr., Canities: Affectio pilorum, qui albi fiunt. Ea autem frigida humidaque est, et pertinet ad ipsos pilos, non autem ad cutem cui inhærent. Vide alia ap. Eund. [Plut. 7, 437.] " Ἐπιπολιόομαι, Canesco, Superne canesco." [* Προπολιόω, Sext. Emp. adv. Math. 10, 114.]

[* Πολιάω, unde * " Πολιαίνομαι, (Incanesco,) Brunck. ad Æsch. Pers. 107. * Πολιάζω, ad Callim. 1. p. 42. (Schol. H. in Apoll. 14.)" Schæf. Mss.]

[* " Πολιεὺς, Qui canos efficit, Clem. Alex. 223." Kall. Mss.]

AT VERO Πόλιον, τὸ, Herba est, inquit idem Gorr., duorum generum. Unum, montanum est, τεύθριον nominatum, candidum, tenue, palmi altitudine, semine plenum, capitulum in summo corymborum habens, canique hominis, unde nomen inditum, capillitium præferens: odore gravi nec injucundo. Alterum est campestre, majus, odore viribusque infirmius. Vide et Diosc. 3, 124. ubi inter alia dicit esse θαμνίον καρποῦ πλῆρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου * κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὰν τρίχα. Plin. quoque dicit ei esse folia canis hominis similia: ap. quem de ejus herbæ laudibus plura vide, 21, 7. et 10. Meminit et Nicander (Θ. 64.) Aliud autem signif. πώλιον. SED Πολιὸν, Vinum album, Ælian. dictum putat ab indigenæ regionis nomine. VV. LL. [* Πολιάνθη, Chishull. A. A. p. 72.]

ΠΟΛΙΣ, εως, ἡ, Communis autem gen. et Ionicus, πόλιος, Ælicus, πόληος, Urbs, Civitas. Interdum pro Ipsa urbe muris cincta vicisque et ædificiorum serie distincta, interdum pro Ipsis civibus: quemadmodum et Lat. vocab. Urbs; nam Civitas dicuntur propria signif. Ipsi cœtus jure sociati, secundum Cic. ut, Nec hæc urbs, nec in ea civitas. Item, Et prætor ille esset, et Roma urbs, et eam civitas incoleret. Od. T. (174.) de Creta, ἐν δ' ἄνθρωποι Πολλοὶ ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες, Il. Σ. (490.) Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων Καλάς: Φ. (446.) Ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν περὶ τεῖχος ἔδειμα Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη, O. (737.) πόλις πύργοις ἀραρυῖα, Od. Γ. (130.) Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπύν. Sic. Il. (B. 373.) πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, I. (589.) Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Itidem et in prosa. Lucian. (2, 42.) Ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη: (66.) Σχῆμα πόλεων. Item, Ἁλούσης πόλεως. Plut. Τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκέων κατακεκαῦσθαι. In his Il. jam ec. accipitur pro Urbe potius, quatenus mœnibus circumdata est, et ædificiis exornata, ut et ap. Thuc. 1. 2. et 4. ἡ ἄνω πόλις, Superior urbs, i. e. Superior urbis pars, respectu Piræi. Sæpe etiam pro Civitate, ut ap. Aristot. Polit. 1. Ἡ ἐκ πλειόνων κωμῶν κοινωνία τέλειος, πόλις. Thuc. 7, (77.) p. 260. Ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. Dem. (319.) Ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν. Sæpe etiam utroque modo, et pro Urbe et pro Civitate: ut Hesiod. Ἔργ. (1, 238.) Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἔπαυρεῖ. Isocr. Paneg. Πόλεις αὐξανόμεναι: et ibid. αἱ μέγισται γενόμεναι. Aristot. Polit. Πόλις τῷ πλήθει μυρίανδρος. Et ap. Thuc. 6, (17.) Ὄχλοις ξυμμίκτοις πολυανδροῦσα πόλις. Rursum Aristot. Eth. 8. Τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία: ut et σώζειν πόλιν ap. Poëtas pariter ac Prosæ Scriptores: cui opp. ἀπολέσαι: sic ap. Æschin. Βλάπτει τὴν πόλιν. Plut. Φθοραὶ πόλεων ἅμα τοσούτων καὶ τηλικούτων. Item κατὰ πόλεις, Per urbes, civitates; aut per adv. Oppidatim, Thuc. Plut. Herodian. et alii. Sicut vero Virg. dicit Urbem Patavi pro Patavium, ita et ante eum Apoll. Rh. 2, (654.) πόλιν Ὀρχομενοῖο: ut et Hesiod. (Ἀ. 469.) πόλιν Τρηχῖνος ἑκοντα. At in Epigr. πόλιν τε καὶ ἄστυ, ut et Il. P. 144. Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, ubi ἄστυ pro Urbe accipiunt, πόλις autem pro Civitate eam incolente. Quali num. τὰ πόλεε ταύτα, Isocr. Panath. E Thuc. autem πόλεε τὼ ἄμφω. || Πόλις Suidæ est etiam εἶδος παιδιᾶς, Ludi genus: unde Prov. hoc, Πόλεις παίζομεν; " Ἀμπόλιν, Æolica syncope pro ἀνὰ πόλιν, Per " urbem, Apoll. Rh." [1, 166. 2, 996. " Πόλις, ad Charit. 213. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄστυ, Thom. M. 727. Markl. Suppl. 38. 893. Musgr. 1. Iph. T. 38. 595. 877. ad Charit. 653. Abresch. Æsch. 2, 132. Jacobs. Anth. 10, 138. Heyn. Hom. 5, 624. Pro χώρα, Casaub. ad Athen. 88. Segaar. in Daniel. 41. et Ind., Orat. Gr. Reisk. 5, 201. Musgr. Cycl. 99. Alc. 482. Suppl. 578. Heracl. 16. Wakef. Alc. 490. ad Diod. S. 2, 366. Penzel. ad Strab. 1362. Latius usurpatum, etiam de Insula, ibid. Heyn. ad Apollod. 41. Athen. 28. Verh. ad Anton. Lib. 237. LB., Bibl. Crit. 2, 1. p. 79. ad Corn. Nep. 29. Stav., ad Herod. 215. 649. Stanl. Eum. 77. Huschk. Anal. 293. de Archil. 225. ad Diod. S. 2, 440. Contubernium, Oppidum, Toup. in Schol. Theocr. 220. Absolute, Hæc urbs, Brunck. Œd. T. 630. Patria, Musgr. ad Hec. 281. Arx urbis, Mœr. 317. et n., Ammon. 115. Eran. Philo 172. ad Paus. 328. Dawes. M. Cr. 199. ad Herod. 409. 413. 523. Brunck. Aristoph. 1, 22. 28. 35. 3, 47. T. H. ad Plutum p. 260. Diod. S. 2, 236. 428. Πόλις, Cives, Heyn. Hom. 7, 150. Subaud., ad Diod. S. 1, 100. Abund., Lobeck. Aj. p. 381. Conf. c. πολὺς, ad Od. Ω. 354. Porson. Med. p. 34.: cum πόλεμος, ad Charit. 628. 702. Jacobs. Anth. 6, 229. 12, 182. ad Diod. S. 1, 681. 2, 121. ad Dionys. H. 1, 563.: cum πάλιν, ad Diod. S. 2, 534.: cum παρεμβολὴ, 320.: cum πολιτεία, ad Dionys. H. 1, 242. 2, 709. 1176. Πόλεις et πολλάκις conf., ad Diod. S. 2, 536.: πολίων et πολέων, ad Charit. 485. 628. 734. ad Diod. S. 1, 450. Jacobs. Anim. 72. 127. 148. Coray Theophr. 212.: πόλεων et πολέων, ad Simon. Dial. p. 21. Boeckh. in Plat. Min. 63.: πόλεσι et ποσὶ, ad Lucian. 2, 56. Πόλις sine artic., Eur. Hec. 761. ad Dionys. H. 2, 945. et Reisk. 949. 1112. 4, 2052. 2217. 2277. Xen. K. Ἀ. 133. Buttm. ad Plat. Gorg. 511. Crus. ad Plut. Ages. p. 75. Plut. T. 2. p. 204. 311. Cor., Hutten. ad T. 3. p. 189. De gen., Heyn. Hom. 4, 405.: ob metrum, Markl. Suppl. 481. Πόληος, Ruhnk. ad H. in Cer. 113. 115. Ep. Cr. 151. Simonid. 18. Jacobs. Anth. 6, 309. Alpheus 5. De gen. plur., Heyn. Hom. 5, 139. Boeckh. in Min. 63. Πολίων, Heyn. Hom. 7, 116. Πολήων, Jacobs. Anth. 11, 238. Πόλεων, πόλεσιν, de sede h. v. in anapæstis, Porson. Hec. p. L. Ed. 2. De acc. plur., Heyn. Hom. 4, 614. Πόλις Ἄργους, Ruhnk. Ep. Cr. 102. Π. Πιτάνας, Eur. Tro. 1112. Brunck. Aristoph. 3, 36. Ἡ οἰκουμένη, ἔρημος, Wyttenb. Select. 382. Πόλις καὶ πολῖται, Valck. Phœn. p. 343. cf. Musgr. Or. 973. Τὰ τῆς πόλεως πράττειν, Valck. Diatr. 254. Κατὰ τὸν

λιν, κατὰ τὴν π., Brunck. Aristoph. 2, 33. ad Dionys. H. 2, 945. 949. 1112. 4, 2121. Πόλεις, Heyn. Hom. 4, 351.: ἀνθρώπων, Il. I. 328. Τῶν πόλεων καλούντων, Lobeck. Aj. p. 273. De nomm. propr. hominum in πολις desinentibus, ad Herod. 168." Schæf. Mss. * Πόλινδὲ, In civitatem, Hom. non semel.]

Πολίαρχος, ὁ, Præfectus urbis, Princeps urbis, Eur. [Rhes. 381. Pind. N. 7, 123. "Ad Diod. S. 2, 287. Leontius 2. et Jacobs." Schæf. Mss.] Πολιαρχέω, Urbi præfectus sum, Præfectus urbis sum, Urbi præsum, Principem in urbe locum obtineo, Synes. Ep. quadam ad Orum, Ὁ δὲ ἀστρονομικώτατος Τίμαιος ἐπολιάρχει τε καὶ ἐπρέσβευε. [Dio Cass. 519.]

[* "Πολίκτιτος, Orph. H. 9, 2." Wakef. Mss. Al. * Πολύκτιτος.]

Πολιορκέω, Obsidione cingo, Circumsedeo, Obsideo; proprie Obsidione urbem cingo, ut locus aliquis septo cingitur: derivatur enim e πόλις et ἔρκος: in qua signif. absolute sine casu ponitur. Isocr. ad Nic. Τοὺς πολιορκουντας ὑπὸ τῶν κατακεκλεισμένων διαφθαρῆναι. Dem. pro Cor. Χαρακώματα βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματ' ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει, Xen. K. Π. 2, (4, 9.) Εἰ μή τις πολιορκοίη προσκαθήμενος. Sæpe accus. additur, et tunc simpliciter redditur Obsideo, Obsidione cingo, Circumsedeo. Plut. Pericle, Πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον, Herodian. 3, (3, 1.) Ὁ του Σεβήρου στρατὸς προσκαθεζόμενος τὸ ἔθνημα ἐπολιόρκει. Pass. πολιορκοῦμαι, Obsideor, Obsidione cingor, Circumsedeor, Æschin. (77.) Αὐτὴ δὲ ἐπολιορκεῖτο καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι, Herodian. 8, (5, 13.) Συνέβαινε δὲ τὸν στρατὸν δοκοῦντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι. Et partic. πολιορκούμενος. Athen. 12. Πολιορκούμενοι ὑπ' Ἀννίβα, Philostr. Ep. 51. Ἀπέκλειάν σοι τὰ ὄμματα ὡς οἱ πολιορκούμενοι τὰς πύλας. Item cum dat. instrumentali, sed in metaph. signif. e Plat. de LL. Πολιορκηθὲν στειοχωρίᾳ γῆς: quod exp., Agri angustiis pressum. Item e Xen. (Ἀπ. 2, 1, 17.) Ἑκὼν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, pro Omnibus hujusmodi meum corpus oppugnatur. ["Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Irmisch. ad Herodian. 3, 1142. Wakef. S. Cr. 3, 177. Diod. S. 1, 612. 653. 698. 710. 2, 87. 236. 448. 501. Oppugno, Dionys. H. 1, 525. Vexo, Affligo, Zeun. ad Xen. K. Π. 552. Πολιορκήσομαι, pass., Kuster. V. M. 146." Schæf. Mss. * Πολιορκητέος, Gl. Obsidendus, Xen. K. Π. 7, 5, 7.] Πολιορκητὴς, Urbium obsessor, Cognomentum Demetrii, quod obsidione urbes capĕre peritus esset, Athen. 3. Δημήτριον τὸν πολιορκητήν: [cf. 4. p. 128.] Vide Πολιοῦχος et Ἐλέπολις. ["Ad Diod. S. 2, 472. ad Phalar. 333." Schæf. Mss.] Πολιορκητικὸς, Obsidionalis: μηχανήματα s. ὄργανα, Obsidionales machinæ, Machinæ quarum usus est in urbium obsessionibus, ut Murales machinæ ap. Plin., sic Aries s. Equus, Helepolis, Testudo, Vineæ, Turres ambulatoriæ, et similia. [Athen. 273. 634. Diod. S. 20. p. 786, 28. "Polyæn. 189." Wakef. Mss.] Πολιορκία, ἡ, Obsessio, Obsidium s. Obsidio, Aristot. Pol. 7. Τῶν περὶ τὰ βέλη καὶ τὰς μηχανὰς πρὸς πολιορκίαν, Plut. Οἱ πολιορκίαν προσδεχόμενοι συνάγουσι καὶ παρατίθενται τὰ χρήσιμα. Sic Idem in Præc. San. Ὥσπερ εἰς πολιορκίαν ἐπισιτιζόμενοι. Isocr. Archid. Τὰς ἐσχάρας ὑπομεῖναι πολιορκίας. Sic Athen. 12. Ἕνδεκα μῆνας ὑπομείναντες τὴν πολιορκίαν. Thuc. 1, (98.) Πολιορκίᾳ εἷλον καὶ ἠνδραπόδισαν, Cic. Obsidione capere urbes, Aristot. Polit. 2. Παύσασθαι πολιορκίας. Plut. Alcib. Ὡς λύσων πολιορκίαν. Lat. dicunt Facere obsidium, Cingere urbem obsidione, Claudere muros obsidione, Ingenti obsidione premere urbem, Castra tenere obsidione. Item Periculis obsidionis liberare, Eximere ex obsidione: Et pass. Levari s. Solvi obsidione. Ipsi autem obsessores Solvunt obsidium, Tacit. [Plut. Sulla 25. Thuc. 2, 77. " Wakef. S. Cr. 3, 36. Oppugnatio, Dionys. H. 2, 984. Diod. S. 1, 585. 588. 653. 2, 88. 439. 498. Ἐκ πολιορκίας αἱρεῖν, Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss. * " Πολιορκητὸν ὄργανον, Anna C. 382. 383." Elberling. Mss. * Ἀπολιόρκητος, Qui non obsidetur, Plut. 10, 367. Strabo 12. p. 834. " Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 101." Boiss. Mss.] Δυσπολιόρκητος, Obsessu difficilis, Qui obsidione cingi vix potest, etiam Qui obsidione ægre capi potest, [Xen. Ἑλλ. 4, 8, 5.] Cui OPP. Εὐπολιόρκητος, sicut εὐπολέμητος contr. τῷ δυσπολέμητος. Ἀντιπολιορκέω, Vicissim obsideo, Obsessorem obsidione cingo premoque, Obsideo eum a quo obsidebar antea: cui similem περιπέτειαν vide in Πολιορκοῦμαι. ["Const. Manass. Chron. p. 76." Boiss. Mss.] " Δια- " πολιορκέω, Obsideo, s. Constanter obsideo," [Thuc. 3, 17.] Ἐκπολιορκέω, Obsidione capio et expugno, Thuc. 1, (94.) p. 32. Ἐξεπολιόρκησαν ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ. Pro quo ead. p. dicit πολιορκίᾳ εἷλον. Schol. quoque ibi annotat, πολιορκῆσαι esse tantum πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους: ἐκπολιορκῆσαι autem, τὸ τελέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν καὶ εἰσελθεῖν. Isocr. etiam ea signif. usurpavit accus. junctum ipsum verbum activum, Ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Itidemque Thuc. rursum 5, (32.) p. 176. Σκιωναίους ἐκπολιορκήσαντες, i. e. ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐν πολιορκίᾳ. Pass. Ἐκπολιορκουμαι, Obsidione capior et expugnor, pressus succumbo, Thuc. (1, 117.) Ἀδύνατοι δὲ ὄντες ἀντισχεῖν, ἐξεπολιορκήθησαν ἐννάτῳ μηνί. Cum vero additur præp. ἐκ, signif. Obsidione captum expugnatumque ejicio, 1, (131.) p. 42. Ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθεὶς, Schol. τῇ πολιορκίᾳ ἐκβληθείς. ["Ad Charit. 324. Wyttenb. Select. 86. 89. ad Lucian. 2, 148. Diod. S. 1, 698. ad 2, 158. 537." Schæf. Mss. * Ἐκπολιόρκησις, Gl. Expugnatio, Devastatio. * Ἐμπολιορκέω, Circummunio, Obsideo, LXX. Jos. 7, 3. 10, 4. Sirac. 50, 4. * Ἐπιπολιορκέω, unde * " Ἐπιπολιορκητὴς, Alciphr. (2, 2.) p. 210. ad Phalar. 333." Schæf. Mss. " Diod. S. 2, 13. * Καταπολιορκέω, Eumath. 437. * Συμπολιορκέω, Plut. Timol. 9. Dem. c. Arist. 3, 48. Tauchn." Boiss. Mss. Herod. 1, 161. Polyb. 2, 7, 8. Demosth. 663. Πολιορκίζω, Symm. 2 Reg. 18, 9. sed leg. πολιορκήσας.]

Πολιοῦχος, ὁ, ἡ, Urbis tutator, custos, Qui patrocinio tutelæque suæ commissam urbem habet, Patronus et præses urbis: Ζεὺς, ap. Plat. de LL. Itidem Plut. Demetrio (42.) p. 289. a tergo, Ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν· ὁ μὲν γὰρ, πολιεὺς καὶ πολιοῦχος· ὁ δὲ, πολιορκητὴς ἐπίκλησιν ἔσχεν. Paulo ante dixerat, Τοὺς βασιλεῖς Ὁμηρός φησιν οὐχ ἑλεπόλεις οὐδὲ ναῦς χαλκήρεις, ἀλλὰ θέμιστας παρὰ τοῦ Διὸς λαμβάνοντας, ῥύεσθαι καὶ φυλάσσειν. Aristid. Τὴν πόλιν ἐπιτρέψαι τῷ πολιούχῳ θεῷ. Item Aristoph. N. (602.) πολιοῦχος Ἀθάνα. [Æsch. S. c. Th. 318. Suppl. 1026. " Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 98. Wakef. S. Cr. 1, 88. ad Callim. 1, 217. Bergler. Alciphr. 394. Heyn. Hom. 5, 568. Monum. Byz. 25. De Minerva, Valck. Phœn. p. 726. ad Herod. 413. Præses arcis, T. H. ad Plutum p. 261. Jacobs. Anth. 11, 91." Schæf. Mss.] Pro eod. DICITUR ET Πολιοσσοῦχος, NECNON Πολιήοχος, sed Poëtis tantum, Apoll. Rh. 2, (846.) ἱλάεσθαι Τόνδε Πολισσοῦχον διαπέφραδε. Item πολιήοχος Ἄρτεμις. Et ex Epigr. πολιήοχος Κύπρις. [Πολισσοῦχος, Opp. Ἁ. 4, 4. Æsch. S. c. Th. 69. 111. 191. 277. 828. Ag. 346. " Eum. 778. 886. 1013. Abresch. Æsch. 2, 86. 109. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 206. Christod. Ecphr. 358. Agathias 72. Πολισοῦχος, Ruhnk. Ep. Cr. 244. Wakef. S. Cr. 1, 88." Schæf. Mss.]

[* Πολίπορθος, Æsch. Ag. 792. " Ad Il. B. 278. Heyn. Hom. 8, 843." Schæf. Mss. * Πολιῤῥαίστης, Lycophr. 210. * Πολισσόος, Hom. Hymn. 7, 2. Orph. H. 88, 2.]

[* Πολιανόμος, Ædilis, Præfectus urbi, Dio Cass. 228. " Valck. Adoniaz. p. 273. Πολιανομέω, ibid." Schæf. Mss. Dio Cass. 237. Vide Πολιός. * Πολισσονόμος, In urbe degens, Æsch. Pers. 855. Choëph. 864. * Πολιοφύλαξ, unde * Πολιοφυλακέω, Polyb. 18, 22, 4. " Pass., Clem. Alex. 262." Wakef. Mss.]

Ἀκρόπολις, ἡ, Arx urbis, q. d. Summa urbs, i. e. Summitas urbis, Summa pars urbis, et altissima; nam arces urbium moris erat in editis locis ædificare, tum ut ab aliis periculis, tum vero ab inundatione tutæ essent, Fust. Sed possumus etiam, opinor, simpliciter hoc referre ad arcium altitudinem: ut sit

ἄκρα πόλις, nam ita etiam dicitur pro ἀκρόπολις, Summa s. Suprema urbs, i. e. Suprema pars urbis, et maxime edita, sive natura loci, sive arte : quod sc. in altitudinem excitata sit, alioqui in edito loco non sita. Damasc. ap. Suid. Τὰ γὰρ ἐπιφανέστατα τῶν ὀχυρωμάτων ὡς ἐπίπαν κοινὴν ἔχει τὴν φύσιν· γνοίη δ' ἄν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν περὶ τὰς ἀκροπόλεις συμβαινόντων· αὗται γὰρ δοκοῦσι μὲν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολεμίων, ἐν οἷς ἂν ὦσι, καὶ κ. τ. λ. Isocr. Symm. Ἀντὶ τοῦ φρουρεῖν τὰς τῶν ἄλλων ἀκροπόλεις, τῆς αὐτῶν ἐπεῖδον τοὺς πολεμίους κυρίους γενομένους. Apud Eund. Panegyrico, Ἀκροπόλεις τειχίζειν, Arces excitare. || Peculiariter autem et quasi κατ' ἐξοχὴν Arx Athenarum appellabatur ἀκρόπολις, in qua etiam ærarium erat, Isocr. ad Phil. Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν, ὅτι τοσοῦτο πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκε, Et urbem nostram nemo laudarit, quod tantam vim pecuniæ exactam a sociis in acropolin retulit: Symm. Μεστῆς οὔσης ἀργυρίου καὶ χρυσίου τῆς ἀκροπόλεως, Cum plena argento et auro esset acropolis. Bud. in Annot. in Pand. Apud Græcos, inquit, similes erant, qui ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει ideo dicebantur e more Atheniensium, quia in arcem relata eorum nomina essent. Ut enim Latine In ærarios relati dicuntur, sic Illi in arcem relati erant, qui et ὄφλοντες dicuntur, et κατάδικοι et ἐζημιωμένοι. Item Ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαληλιμμένους, h. e. Ex arce expunctos, vocabant eos qui a Latinis ex ærariis eximi dicebantur. || Fuisse autem vocatam ἀκρόπολιν, quæ prius appellaretur πόλις, Paus. testatur in Atticis, Τῇ νῦν ἀκροπόλει, τότε δὲ ὀνομαζομένῃ πόλει. At Thuc. non dicit nomen πόλεως habuisse duntaxat, sed fuisse πόλιν, 2, (15.) Τὸ δὲ πρὸ τούτου ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον. Quem sequens in Panath. Aristides scribit, Ἡ πάλαι μὲν πόλις, νῦν δὲ ἀκρόπολις, κορυφῇ παραπλησίως, οὐχ ὡς κ. τ. λ. Dicitur et ἄκρα πόλις διαλελυμένως pro ἀκρόπολις. Callim. Hymno in Jov. (82.) Ἵζεο δ' αὐτὸς Ἄκρης ἐν πτολίεσσιν ἐπόψιος. Utuntur vero et Oratores hac dissolutione nominis compositi. Quin et ἄκρα per se positum, Arcem nonnunquam declarat. [" Mœr. 317. et n., Thom. M. 29. Toup. Opusc. 1, 409. ad Callim. 1. p. 32. Jacobs. Anim. 303. Anton. Argiv. Epigr. Sine articulo, Diod. S. 1, 677. Heind. ad Plat. Gorg. 85. Demosth. 1327, 25. Ἀκρ. Ἑλλήνων, Corinthus, Jacobs. Anth. 6, 223. Conf. c. ἄκρα π., ad Strab. 6. p. 671. Ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρ., T. H. ad Plutum p. 475. Ἄκρα πόλις, Heyn. Hom. 5, 246. 259." Schæf. Mss. * " Ἀκροπολίτης, Jo. Malal. 1, 278." Elberling. Mss.]

Ἀμφίπολις, ἡ, Civitas aquis cincta, Urbs quam fluvius circumluit. Sic dicitur Urbs quædam Thraciæ διὰ τὴν περίῤῥοιαν τοῦ Στρυμόνος, ut Steph. B. docet, antea ἐννέα ὁδοὺς nominatam tradens, necnon ἠιόνα et μυρίκην. Itidem et Thuc. Schol. (1, 100.) p. 33. Τὰς ἐννέα ὁδοὺς dictas ἀμφίπολιν ait, διὰ τὸ περιῤῥέεσθαι αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, sc. Στρύμονος, cujus ibi mentio fit. Cujus civis VOCATUR Ἀμφιπολίτης. Steph. B. [J. Poll. 9, 27. " Jacobs. Anth. 7, 405. * Ἀντίπολις, ad Herod. 471. ad Diod. S. 1, 466." Schæf. Mss. Strabo 3. p. 257. " Ἀρχέπολις, est Nomen, et Appellativum, Regem, βασιλέα, significans, et Proprium. Certe Filiorum Themistoclis unus, Plut. Themist. 32. T. 1. p. 317., Ἀρχέπτολις, quæ est forma nominis Attica vetus, dictus est. Uterque hujus vocabuli usus, quod Lex. Stephani non habet, cognosci e Plat. Cratylo 13. potest." Fischer. Descr. Lectt. 1795. p. vi.]

Ἄπολις, ιδος, ὁ, ἡ, Cui urbs non est, Qui sine urbe est, Lucian. (2, 55.) Ξένος, ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, Isocr. Symm. (16.) Ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἀπόλιδας, τοὺς δὲ αὐτομόλους, τοὺς δὲ ἐκ τῶν ἄλλων κακουργιῶν συνεῤῥυηκότας, Xen. Ἑλλ. 6, (3, 1.) Μὴ σφᾶς περιϊδεῖν ἀπόλιδας γενομένους. Synes. videtur opponere τῷ φιλόπολις, Ep. 103. Οὐχ οὕτως ἄπολις εἰμί τις οὐδ' ἀνέστιος. At ex Aristide, Ἀπόλιδες πολιτείας τῆς ἀρχαίας. Ubi videtur accipere pro Privatas, ut ἄπολις dicitur Qui urbe sua privatus est, Extorris. Præterea ἄπολις πόλις, Civitas s. Urbs eversa; Quæ olim fuit, nunc autem non amplius est; Urbs, quæ civitas non est; Civitas, quæ revera civitas non est. Plato enim ἄπολιν πόλιν, Polluce teste dixit τὴν μηκέτ' οὖσαν πόλιν: de Rep. 6. p. 262. Πᾶσα δὲ πόλις ἄπολις ἂν γίγνοιτο, ἐν ᾗ δικαστήρια μὴ καθεστῶτα εἴη κατὰ τρόπον. || Suid. Ἀπόλιδας exp. ἀγεννεῖς, ἀπαιδεύτους: sc. ὡς οὐκ οἰκοῦντας ἐν πόλει: ideoque reddideris Inurbanus, Incivilis, Rusticus. Quo modo accipere queas et locum e Synes. citatum. [" Wakef. Diatr. 18. 29. ad Herod. 645. Eur. Tro. 1292. Wakef. Phil. 1018. Eum. 460. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Jacobs. Anth. 11, 21. ad Lucian. 1, 698. Philostr. 200. Boiss." Schæf. Mss.] " Ἀπολικὸς, Civilis gubernationis expers, si non men- " tiuntur VV. LL."

Αὐτόπολις, Civitas quæ suis ipsius legibus regitur, Urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur. E Thuc. enim (5, 79.) αὐτοπόλιες affertur pro Urbes suæ auctoritatis.

Δεκάπολις, Decem habens civitates, Decem urbibus insignis. Regio quædam Judææ contermina; cujus mentio aliquoties ap. Evangelistas: ut Matth. 4, (25.) Ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Δεκαπόλεως. UNDE Δεκαπολίτης, Qui ex ea regione est. Plin. Δεκάπολιν vocat Decapolitanam regionem: 5, 18. de Judæa, Jungitur ei latere Syriæ Decapolitana regio a numero oppidorum. Et c. 8. Post eum introrsus Decapolitana regio est, prædictæque cum ea tetrarchiæ et Palæstinæ tota laxitas. Præcedenti autem loco cum dicit, A numero oppidorum, NOTA Πόλις ab eo reddi Oppidum.

" Δίπολις, Lemnus dicitur, a duabus, quas habet, " urbibus, Hephæstia et Myrina, Etym." [" Ad Herod. 503. * Διπόλια, Brunck. Aristoph. 2, 105. * Διπολιώδης, ibid. Porson. Hec. p. l. Ed. 2." Schæf. Mss. * Διπολῆις, Manetho 4, 376.]

Ἑκατόμπολις, Centum urbibus insignis, Cretæ epith. a centum oppidis: de qua vide et Hom. in Πόλις, ubi nonaginta tantum ei urbes tribuit. Plin. 4, 12. Creta centum urbium clara fama. [" Ad Il. B. 649. ad Diod. S. 1, 55. Heyn. Hom. 4, 351." Schæf. Mss.]

Ἑλέπολις, sc. μηχανὴ, Machina obsidionalis capiendis urbibus apta. Vitruv. 10, 22. Interea rex Demetrius, qui propter animi pertinaciam Poliorcetes est appellatus, contra Rhodum bellum comparando, Epimachum Atheniensem nobilem architectum seculu adduxit. Is autem comparavit Helepolim sumtibus immanibus, industria laboreque summo. Et mox, Ut contra eam Helepolim machinam pararet, et illam transferret intra murum. Paulo ante autem, Super muro machinam in carchesio versatili constituit, quæ Helepolin ad mœnia accedentem corripuit et transtulit intra murum. De altitudine autem et latitudine, necnon de firmitudine et pondere, vide ibid. Amm. Marcell. 24. Pro his arietum machinamentis jam crebritate despectis conditur machina scriptoribus historicis nota, quam ἑλέπολιν Græci cognominant: cujus opera diuturna Demetrius Antigoni regis filius, Rhodo aliisque urbibus oppugnatis, Poliorcetes est appellatus. Ædificatur autem hoc modo, Testudo compaginatur immanis asseribus roborata, longioribus ferreisque clavis aptata, et contegitur coriis bubulis, virgarumque recenti textura, atque limo asperguntur ejus suprema, ut flammeos detrectet et missiles casus. Conseruntur autem ejus frontalibus trisulcæ cuspides, præacutæ ponderibus ferreis graves, qualia nobis ostendunt pictores fulmina vel fictores, ut quicquid petierit aculeis exertis abrumpat. A Diod. S. inter λιθοβόλα ὄργανα numeratur. Joseph. autem pro Quavis urbium expugnatrice machina usurpavit, sicut et Hes. ait ἑλεπόλεις dici οἱαδήποτε μηχανήματα, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται. [" Schweigh. Emendd. in Suid. p. 73. ad Diod. S. 2, 441. 471. Jacobs. Anth. 11, 318. Dionys. H. 3, 1935." Schæf. Mss.]

Ἔμπολις, opp. τῷ ἄπολις, Cui patria et certa civitas est, in qua habitat. Hesychio ὁ πατρίδα ἔχων. Cum dat. junctum signif. Qui ejusd. urbis est, Eand. civitatem incolens. Soph. Œd. C. (1156.) p. 309.

meæ Ed. σοὶ μὲν ἔμπολιν Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ, Schol. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα. [* Εὔπολις, J. Poll. 9, 27. " Nom. propr., ad Lucian. 1, 241. * Εὐπολίδειος, Dionys. H. 5, 413." Schæf. Mss.] Ἡδύπολις, Gratus jucundusque civitati, Soph. [Œd. T. 510. * " Κακόπολις, Mala urbs, Clem. Alex. 195." Kall. Mss. * Καλλίπολις, Plato de Rep. 7. p. 153=527. ubi καλλίστη πόλις hodie legitur. * " Λειπόπολις, ad Hesych. 2, 485, 1." Dahler. Mss. * Λιπόπολις, Phot. v. Λιπέρνητες. * " Μεγαλόπολις, Epigr. adesp. 497. Wakef. Eum. 460. S. Cr. 3, 88. Valck. Anim. ad Ammon. 171. ubi et de Urbe Arcadiæ. Μεγάλη πόλις, Jacobs. Anth. 11, 394. ad Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. Eur. Tro. 1291. Pind. II. 2, 1. 7, 1. Philo de Sept. Mirac. 41. Constantinopolis, Const. Manass. Chron. p. 115. * Μεγιστόπολις, Pind. Π. 8, 1. * Μεσόπολις, Plut. 8. p. 402. H., ubi Stephanus μητρόπολις dedit.] Ὁμόπολις, Qui ejusd. urbis est, Conterraneus: quo sensu et ἔμπολις. [Plut. 7, 116.] Metri autem gratia Poetæ DICUNT Ὁμόπτολις. Ὀρθόπολις, Erigens urbes Erectas incolumesque conservans, [Pind. Ὀ. 2, 14. * Παλαιόπολις, Hes. Suid. * Πάμπολις, Soph. Ant. 622. * Περίπολις, Phrynichus Pollucis 7, 203. Ὦ κάπραινα καὶ περίπολις καὶ δρομάς. " Bibl. Crit. 2, 1. p. 79." Schæf. Mss.]

Πρόπολις, ἡ, Pars ea urbis quæ in ipso statim aditu occurrit. J. Poll. discrimen facit inter προάστεια, Suburbia, et προπόλεις, nec non τὰ ἔξω πόλεως, 9. ubi μέρη τῶν προπόλεων esse ait ἱερὰ, τελεστήρια, μέγαρα, ἀκάκτορα, χρηστήρια, ἥρωα, ἡρία, μνήματα, πολυάνδρια, τάφους. || Est et Alveorum apiariorum πρόπολις, Plin. 11, 7. post verba in Πισσόκηρος citata, Propolis, crassioris jam materiæ, additis floribus, nondum tamen cera, sed favorum stabilimentum, qua omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruuntur. Varro 3, 16. Propolin vocant, quod faciunt ad foramen introitus protectum in alvum, maxime æstate. De medicinali autem ejus usu vide Plin. 22, 24. et Diosc. 2, 6. [Alex. Trall. 7. p. 330. 8. p. 500. Voss. in Virg. G. 4, 40. p. 742.]

[* Πρωτόπολις, Pindarus Plutarchi 7, 277. Nonn. D. 41. p. 1072. " Const. Manass. Chron. p. 102. 124. 246." Schæf. Mss. * " Ῥυσίπολις, Heliod. p. 133. Commel., Valck. Phœn. p. 726. Ῥυσίπολις, * Ῥυσίπτολις, Heyn. Hom. 5, 257. Add. ad Callim. T. 1. Ern." Schæf. Mss.] Σωσίπολις, Urbes conservans, ὁ σώζων τὰς πόλεις: qua signif. et πολιοῦχος. Aristoph. [Ἀ. 163. * " Σωζόπολις, Schol. Pind. Ὀ. 2, 14." Boiss. Mss. * Ταραξίπολις, Lobeck. Phryn. 606.] Τετράπολις, Quatuor urbes habens, [" ad Anton. Lib. 219. Verh., ad Diod. S. 1, 301. 509. Kuster. Aristoph. p. 8. Schol. Aristoph. Πλ. p. 114. et Hemst. p. 116. Musgr. Heracl. 81. Coray Theophr. 315. * Τρίπολις, ad Diod. S. 2, 113. 358. Heyn. Hom. 4, 357." Schæf. Mss. * " Ὑπόπολις, Bekk. Anecd. 212." Boiss. Mss. * Ὑψίπολις, Soph. Antig. 370.] Φιλόπολις, Civitatis amans; peculiariter Civitatis suæ et patriæ amans, Studens commodis civitatis quam incolit. Isocr. Φιλάνθρωπον εἶναι δεῖ καὶ φιλόπολιν, Plato Apol. Socr. (11.) Μέλιτον τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόπολιν, Aristoph. Πλ. (900.) Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς: [726. Ἀ. 547. " Ad Charit. 213. Abresch. Lectt. Aristæn. 101. Valck. Phœn. p. 759. Wakef. S. Cr. 4, 29." Schæf. Mss. Gen. Φιλοπόλεως, Lobeck. Phryn. 607.] CONTR. Μισόπολις, quod habes ap. J. Poll. [Aristoph. Σφ. 409. * Φυγόπολις, Etym. M. * Φυξίπολις, Opp. Ἀ. 1, 278. * Χριστόπολις, Greg. Naz. 2, 105.]

Περιπόλιος, Urbem circumjacens, Circum urbem situs. Et τὰ περιπόλια, Quæ urbem circumjacent. J. Poll. 9. Ἐν δὲ τοῖς προαστείοις καὶ τὰ περιπόλια εἴη ἄν, ubi etiam subjungit, Μὴ χωρίου ὄνομα αὐτὸ νοοῖμεν παρὰ Θουκυδίδῃ, ὅταν φῇ, Ἐν περιπολίοις τισὶν ἐλήφθη. Cui loco similis est hic ejusd. Thuc. 7, (48.) p. 249. Ξενοτροφοῦντας, καὶ ἐν περιπολίοις ἅμα ἄλλα ἀναλίσκοντας, Schol. περιδρόμοις. Forsan autem hoc περιπόλιον est derivatum a περίπολος, quo significatur Excubiarum circuitor. [" Περιπόλιος, Duker. Præf. Thuc. 13. Περιπόλιον, ad Dionys. H. 3, 1897." Schæf. Mss.] UNDE ET Περιπολάρχης SIVE Περιπόλαρχος, Præfectus circuitorum, Qui præest circuitoribus excubiarum. Thuc. (8, 92.) p. 291. Ἐς τοῦ περιπολάρχου ξυνιόντας. Itidem περιπόλια pro Suburbana, Quæ sunt in circuitu urbis, affertur ex 2 Macc. 11, [4. 61. 1 Paralip. 6, 56. 57.] Προπόλιος, Ante urbem situs, Qui in introitu urbis est, est in ipsa προπόλει. Apud Suid. SCRIPTUM Προπόλεος, addito hoc exemplo, Τὸν προπόλεον κόσμον τοῦ ἄστεος προκείραντες. [Schol. in Boiss. not. ad Marin. Proclo 140. Προάστεια—ἃ καὶ προπόλεα λέγονται.]

Πολιὰς, άδος, ἡ, Urbana: ut quidem redditur ap. Herod. 5, (82.) Π. Ἀθηναίη. Nam Athenis ἡ Πολιὰς θεὰ, s. sine adjectione ἡ Πολιάς; de Pallade, quod Urbis præses custosque s. tutatrix credebatur: unde et πολισσοῦχος ac πολιοῦχος eadem dicitur. Lucian. (3, 440.) Ὅμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι. [Soph. Phil. 134. " Ad Lucian. 1, 185. 2, 335. Mœr. 317. et n., Valck. Phœn. p. 726. ad Callim. 1. p. 32. ad Herod. 413. 638. Bergler. Alciphr. 394. T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. Mss.]

Πολιεὺς, έως, ὁ, ut Πολιεὺς Ζεὺς, Jupiter urbium tutor ac præses s. custos, qui et πολιοῦχος, ut ibi e loco quodam Plut. disces. Sic Aristot. de Mundo, Πολιεὺς δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται. Paus. Att. (24, 4.) p. 21. Ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Πολιέως Διὸς, Plut. Coriol. Διὸς Πολιέως ἱερὸν ὄντα τὸν τῆς δρυὸς στέφανον. [" Ad Callim. 1. p. 32. Wakef. S. Cr. 1, 88. T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. Mss.] || Πολιεὺς ET Πολίτης dicitur etiam Civis urbis Ægyptiacæ quæ peculiariter NOMINATUR Πόλις. Steph. B. AT Πολίειον, τὸ, Civitas quædam Italiæ, sic vocata vel quod ibi fanum esset Minervæ Πολιάδος, vel a Polide quodam negotiatore: ante Siris nominata, ut habetur in Lex. meo vet. Meminit et Suid. ac Steph. B. Cujus ἐθνικὸν EST Πολιειεύς: ut Σιγιειεύς.

Πολίτης, vide paulo post cum suis derivatis; et Πτόλις post illa.

[* Πολείδιον, Etym. M. 113. * Πολίδιον, Strabo 8. p. 530., 9. p. 632., 10. p. 684. * Πολίδριον, Schn. Lex. Vide Πολίχνη.]

Πολίχνη, ἡ, Oppidulum, Thuc. (8, 14.) UNDE Πολίχνιον, τὸ, pro eod. Isocr. Panath. (34.) Τὰς Μηλίων καὶ τὰς τῶν τοιούτων πολιχνίων συμφοράς. Alium ex Eod. locum habes in Νησύδριον, ubi etiam additur μικρόν. Plato de Rep. 2. Κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι. Est et aliud DIMIN. Πολύδριον ut νησύδριον, [Phav. v. Πολίχνια.] || AT Πολίχνη est et Nomen urbis cujusdam in Creta, cujus incola dicitur Πολιχνίτης. ITEM Πολίχνα, Urbs Troadis, cujus civis Πολιχναῖος. Steph. B. Polichnæorum meminit et Plin. 5, 30. [" Πολίχνη, ad Herod. 449. Πολίχνα, ad Diod. S. 1, 698. Πολίχνιον, ad Lucian. 1, 310." Schæf. Mss. * Ψευδοπολίχνιον, Joseph. B. J. 4, 9, 9. * " Πόλιχνος, τὸ, Sim. Metaphr. Opp. Athan. 2, 563." Kall. Mss. * " Πολύχνιον, ap. Eudoc. p. 153. Falsum credo, et reponendum puto πολίχνιον. Πολύχνιον est in Phav. v. Κύλλα, Πολύχνιον ἦν Τρωϊκὸν κ. τ. λ. Porro ap. eand. Eudoc. 399. Μύρινα, πολύχνιον Τροίας. Et Phav. v. Μύρινα, * πολύχνη habet. Locus est Tzetzæ ad Lyc. 243. ubi tamen legitur πολίχνη." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Πολίζω, Urbem condo, ædifico, statuo, Il. H. (453.) ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῃ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε: verba Neptuni: cum quo loco confer quendam Luciani in Πλινθεύω: Schol. ibi exp. τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν. Et pass. ap. Herod., Πεπόλισται ξυλίνη πόλις. Item πολίζειν locum dicimur, In quo urbem statuimus, Plut. (Rom. 9.) Ἐκεῖνον ἐβούλετο πολίζειν τὸν τόπον. [" Ad Herod. 329. 377. Boiss. Philostr. 490. Heyn. Hom. 5, 725. 6, 574. Jacobs. Anth. 8, 315. Dionys. H. 1, 80. 236. Πεπολισμένη, Toup. Opusc. 1, 376." Schæf. Mss.] UNDE Πόλισμα, τὸ, Opus τοῦ πολίζοντος, i. e. Urbs, Oppidum, πόλις, Athen. Ἡρώτων ὅπου τὸ πόλισμα θῶνται, Ubi urbem statuerent. Utitur et Dem., necnon Thuc. 2, (56.) p. 66. Ἀφίκοντο ἐς Πρασιὰς, τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον, καὶ τῆς τε γῆς ἔτεμον καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον. Et Herod. Κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι: [1, 178. 6, 6.] Videtur vilius

esse quam πόλις. ["Arx, Valck. Hipp. p. 165. Wakef. S. Cr. 1, 85." Schæf. Mss.] Et DIMIN. Πολισμάτιον, τὸ, Oppidulum, ut πολίχνιον et πολύδριον, Polyb. 1, (53, 10.) Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων. Utitur et Plut. Themist. [Dione 25. Diod. S. 12. p. 321, 14.; 13. p. 384, 7.; 15. p. 485, 17. Polyb. 1, 24, 12. 2, 11, 16. * Πολισμὸς, Urbis extructio, Dionys. H. 1. p. 45, 31. 47, 39.] Πολιστὴς, Conditor et auctor civitatis. Pro Princeps civitatis, πολίαρχος e Greg. Naz. Ζητοῦντες οἱ τῶν θρόνων, τὸν νομοθέτην· οἱ τῆς πολιτείας, τὸν πολιστήν. Bud. tamen interpr. Conditor urbis. ["Musgr. ad Eurip. p. 213." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 18, 1, 5. * Πολιστὸς, unde * Ἀπόλιστος, Sine urbe, Manetho 4, 282.]

[* "Ἀντιπολίζω, Munimenta instar urbis contra aliquos extruo, Joseph. B. J. (5, 2, 4.) 6. p. 908. Vide Kuster. ad Suid. v. Ἄδεια." Kall. Mss.] Ἐκπολίζω, Urbem extruo, efficio, Aristid. Enc. Rom. Τοσάσδε ὁρῶν κορυφὰς κατειλημμένας ἢ πεδίων νομοὺς ἐκπεπολισμένους, In urbis ambitum redactos, Ad civitatem adjunctos, Bud. * "Ἐμπολίζω, Dionys. H. 1, 236." Schæf. Mss. * "Ἐπιπολίζω, ad Hesych. 1, 73, 2.: ἐπιπόλισον, 1378, 17." Dahler. Mss. * Περιπολίζω, Strabo 14. p. 708. * "Περιπολιστικὸς, Bibl. Cr. 2, 1. p. 79." Schæf. Mss. "Inscriptio Athletica Ignarræ Neapoli 1770." Schn. Lex.] Συμπολίζω, In civitatem conflo, Strabo 8. de Ægio, Ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη. Et de Elide, Ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη. ["Dionys. H. 1, 85. 179. 376." Schæf. Mss.]

¶ Πολίτης, ET Πολιήτης, Poëtice, Civis, Municeps. Sed et πολίτης a Poëtis dicitur. Od. H. (131.) ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, X. (429.) Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται: dixerat autem antea, Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. Et πολίτης ἀγαθὸς, Thuc. Et πολίτην ποιεῖν, Civem facere, i. e. Civitate donare, Isocr. Panath. Et cum gen. πόλεως: Dem. (1390.) Τοὺς μὲν εἰς τὰς ἐπήλυδας ἐλθόντας πόλεις, καὶ τούτων πολίτας προσαγορευομένους. || Interdum vero πολίτης, Civis, i. e. Concivis. Sed ut hoc non satis Latinum existimatur, sic NOM. Συμπολίτης, non satis Gr.; ut etiam annotant Phrynich. et Schol. Aristoph. Cum gen. Isocr. Πολίτης αὐτοῦ καὶ φίλος. Sic, Τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, Plut. Popl. || Πολίτης, Proprium etiam nomen ap. Hom. AT Πολιήτης Poëticum est, ut dixi: (Il. B. 806.) κοσμησάμενος πολιήτας. ["Πολίτης, Ammon. 115. Valck. Hipp. p. 285. Callim. 201. Phryn. Ecl. 72. 212. Thom. M. 207. 728. Xen. Hell. p. 376. Mor., Lobineau ad Polyæn. 1, 124. Civis, Xen. Mem. 1, 2, 9. Lennep. ad Phal. 88. ad Herodian. Philet. 475. cf. Toup. Opusc. 1, 168. Jacobs. Anth. 6, 254. Dionys. H. 2, 1001. Conf. c. ὁπλίτης, Koen. ad Greg. Cor. 60. ad Herod. 663.: cum πλούσιος, ad Dionys. H. 2, 1086.: cum πολέμιος, ad Charit. 702. ad Diod. S. 2, 136. ad Dionys. H. 1, 593. ad Polyæn. 592. Casaub.: cum πολιτικὸς, ad Diod. S. 1, 700. 2, 398. 428. 480.: cum πολὺς, ad 2, 437. ad Dionys. H. 1, 14. Opp. πολέμιος, Plut. Æmil. Paul. c. ult. Sine artic., Matth. Gr. Gr. 552. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 230. Πολίτην ποιεῖσθαι, ad Charit. 722. Jacobs. Anth. 9, 133. Boiss. Philostr. 322. Πολιήτης, Ruhnk. Ep. Cr. 296. Wessel. Diss. Herod. 142. Fabric. Bibl. Gr. 1, 330. Toup. Opusc. 2, 243. Valck. Hipp. p. 285. ad Herod. 654. Brunck. Aristoph. 1, 232." Schæf. Mss.] FEM. Πολῖτις, ιδος, ἡ, Civis, de muliere dictum, Aristot. Pol. 3. Ἐκ πολίτου ἢ πολίτιδος. Et cum gen., sicut πολίτης, pro Civi, i. e. Ea quæ ejusd. civitatis est. Plut. de Herod. Ἀρτεμισίαν δὲ τὴν Ἡροδότου πολῖτιν. ["Ad Xen. Eph. 87." Schæf. Mss. Eur. El. 1336. Diod. S. 12. p. 295, 26.] ITIDEMQUE Πολιῆτις pro πολῖτις: unde accus. plur. ap. Apoll. Rh. (1, 867.) πολιήτιδας pro πολίτιδας. ["Valck. Hipp. p. 189. 285. Erycius 12." Schæf. Mss. * Πολιήτωρ, Carm. Sibyll. 5. p. 540. * "Πολιτίσση, Jo. Malal. 1, 389." Elberling. Mss.]

[* Πολιτογράφος, unde] Πολιτογραφέω, Civem scribo, i. e. In numero civium scribo, Civium numero ascribo, In civitatem ascisco. Bud. interpr. Civitate dono: afferens e quadam Heracliti ad Hermodorum Epist. Πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεὸν, οὐχ Ἡρακλείτῳ. Addit ex Josepho l. 2. c. Apionem, Πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ἐπιτήδειον, pro Sacra ejus in civitatem plebiscito asciscere. Et pass. Πολιτογραφέομαι, Civis scribor, Civium numero ascribor etc. εἰς τοὺς πολίτας ἐγγράφομαι, J. Poll. Apud Diog. L. Ἐπολιτογραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ. [* Πολιτοκάπηλος, Suid. v. Ζήνων.] Πολιτοκόπος, Qui cives velut concutit, aut etiam remp. ["ad Charit. 234." Schæf. Mss.] Πολιτοκοπέω, Concutio cives, vel remp. J. Poll. habet πολιτοκοπία et πολιτοκοπεῖν, Suid. πολιτοκοπεῖν tantum: neuter autem exponit. [Πολιτοκοπεῖν, λοιδορεῖν, κωμῳδεῖν, Plato Comicus ap. Phrynichum Bekkeri p. 57. "Ad Charit. 234. ad Mœr. 201." Schæf. Mss.] Πολιτοκοπία, Concussio hujusmodi. Πολιτοφθόρος, Pernicies civium, i. e. Pernicosus civibus et pestifer, s. civitati. E Plat. de LL. Πολιτοφύλακες, οἱ, Civium custodes, vel Civitatis, ex Aristot. Polit. [2, 8. 5, 6. * Πολιτοφυλακέω, * Πολιτοφυλακία, Æneas c. 22.] "Πολιτάρχης, Magister "civium, s. Præfectus urbis, Act. Apost. 17, (6.) "Ἔσυρον τὸν Ἰάσονα ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας." [* Πολίταρχος, Æneas c. 26.]

Ἀπολίτης, ὁ, Qui civis esse desiit, J. Poll. (3, 58.) e Theopompo affert vocem ἀπολῖται, cum ἀφέταιροι et * ἀπαβηναῖοι, et has et illam pariter improbans. * Διαπολίτης, Appian. Hisp. 8. nisi leg. * Διαπολιτευτής, * Διαπο574." Manetho 5, 291. "Ad Charit. 555. * Ἐμπολίτης, λίτης, Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Eip. 909. ex Eur.] Ἰσοπολίτης, vide Ἰσοπολιτεία. ["Joseph. 508, 21." Wakef. Mss. * Ἰσοπολῖτις πόλις, Municipium, Appian. 2, 15.] "Μεγαλοπολίτης, Magnæ urbis civis, ut "μικροπολίτης, Parvi oppidi civis, J. Poll. 9." ["Philo J. 1, 35." Wakef. Mss. "Aristoph. Fr. 283." Schæf. Mss.] Μικροπολίτης, Parvæ urbis civis, Aristoph. [Ἱππ. 817. * Μικροπολῖτις, Synes. Ep. 58. Lobeck. Phryn. 605.] "Inde τὸ μικροπολιτικὸν, Multitudo "parvi oppidi, ap. Aristoph." [Fr. 74.] "Νεοπο"λῖται, Polluci ap. Plat. esse videntur οἱ δημώται "qui sc. ἐκ δόγματος κοινοῦ πολιτείας ἔτυχαν "publico suffragio jus civitatis adepti sunt: ut sint "Novi cives, Nuper in civitatem assumti. Ita verum "erit, quod l. 9. scribit, quem Plato νεαπολίτην (sic "enim ibi,) appellat, eund. esse cum eo, qui ab Epi"charmo νέοικος, ab Eupolide νεοκάτοικος nominatus. "Νέοικος enim sonat Qui recens ædes alicubi habere "incipit. Νεοκάτοικος, Qui recens alicubi habitare "cœpit. Attamen νεαπολίτης eo loco aliter accipit. "Scribit enim, Magnæ urbis civem dici posse μεγα"λοπολίτην: Parvæ, μικροπολίτην: et Novæ νεαπο"λίτην, secundum Plat.: νέοικον, secundum Epicha"mum: νεοκάτοικον, secundum Eupolin. Sicqui "νέοικος et νεοκάτοικος foret, In nova urbe domum "habens, Novæ urbis habitator." [Νεοπολίτης, Diod. S. 14, 7. Lobeck. Phryn. 604. 665. ubi de * Νεαπολίτης. * Νεοπολῖτις, Appian, B. C. 1. p. 396. * "Ὁμοπολίτης, Eustrat. in Aristot. Eth. 148. Ald." Dindorf. Mss.] "Πολύπολις χώρα, Regio multas habens "urbes, ap. J. Poll." [9, 27. Eust. Il. B. p. 199, 10. * Πρωτοπολίτης, Gl. Princeps: Πρωτοπολῖται· Proceres, Optimates. "Const. Manass. Chron. p. 6. 7(=12. 13.) Acta Theclæ p. 106." Boiss. Mss.] Συμπολίτης, vide Πολίτης. ["Ad Herodian. Philet. 475. ad Charit. 272=574. ad Lucian. 3, 562. Phryn. Ecl. 72. 212. Thom. M. 207. 729. * Συμπολῖτις, Diod. S. 2, 528." Schæf. Mss. "Schol. Eur. Phœn. 210." Kall. Mss. Eust. Il. A. p. 89, 41. cf. Epist. ad Ephes. 2, 19.] Φιλοπολίτης, Amans s. Studiosus civium, et saluti eorum consulens, [Plut. Lycurgo 20. Flaminino 13. Arato 15.]

Πολιτικὸς, Civilis, Ad cives pertinens, s. Ad civitatem: πολιτικὰ πράγματα, Isocrati et Platoni. Itidem πολιτικαὶ πράξεις, Herodiano (2, 1, 9.) Civilia negotia. Et πολιτικαὶ καὶ ἀγόραιοι διοικήσεις, (6, 1, 8.) Idem dixit etiam πολιτικὰ χρήματα, (7, 3, 12.) addens, εἰς εὐθυνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροιζόμενα.